

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CONNIE CAREW
GİZEM DOSTALARI

Patricia Elliott

ESRARENGİZ EV

TÜRKİYE BANKASI

Kültür Yayınları

PATRICIA ELLIOTT
CONNIE CAREW GİZEM SERİSİ – ESRARENGİZ EV

ÖZGÜN ADI
A CONNIE CAREW MYSTERY – THE HOUSE OF EYES

First published in Great Britain in 2015 by Hodder Children's Book

Text copyright © Patricia Elliott, 2015

Türkiye'de Yayın Hakları © Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2018
Sertifika No: 40077

ÇEVİREN
FÜGEN YAVUZ

EDİTÖR
NEVİN AVAN ÖZDEMİR

I. BASIM: KASIM 2018
Genel Yayın Numarası: 4344

ISBN 978-605-295-654-0

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.

Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

BASKI
AYHAN MATBAASI
MAHMUTBEY MAH. 2622. SOK. NO: 6/3 I BAĞCILAR / İSTANBUL
(0212) 445 32 38
Sertifika No: 22749

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Faks. (0212) 252 39 95
www.iskulttur.com.tr

Patricia Elliott

CONNIE CAREW
GİZEM DOSYALARI

ESRARENGİZ
EV

TÜRKİYE \$ BANKASI
Kültür Yayınları

Patricia Elliott'ın diğer kitapları

The Ice Boy

*2001 Fiddler Birincilik Ödülü; 2003 Boase ve West
Sussex Ödülü kısa liste*

Murkmere

*2004 Guardian Çocuk Edebiyatı Ödülü uzun liste ve
2005 Calderdale Ödülü kısa liste*

Ambergate

The Night Walker

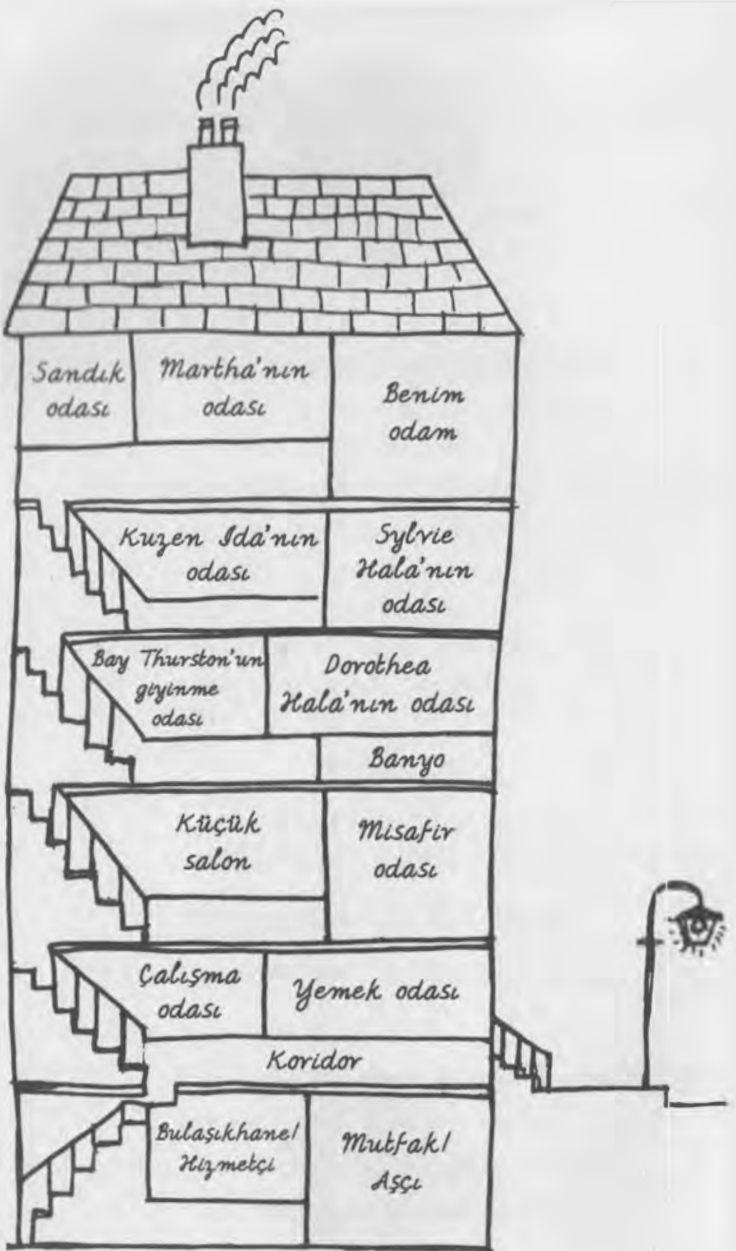
Wirral Kitap Ödülü kısa liste

Pimpernelles: The Pale Assassin

Pimpernelles: The Traitor's Smile

Hikâyelerimi dinleyen
ağabeyim Michael'a...

Alfred Place West'deki Evin Planı
Çizen: Bayan Constance C. Carew

Antropolog Bayan Constance Carew'in Londra'da Alfred Place West'e ilk geldiğinde tuttuğu bir defterden

Yaşam Alanı: İkinci Kat Yatak Odası

İsim: Dorothea Thurston (Bayan), C. Carew'in halası

Dış görünüş: uzun boylu ve zayıf, solgun bir yüzü var

Alışkanlıkları: dışarı çıkmaktan hoşlanmaz (geçmişindeki bir trajedi yüzünden), fazla konuşmaz (yukarıda belirtilen sebep yüzünden), sarılmaktan hoşlanmaz

Doğası: mahzun (ama özel) biri

Yaşam Alanı: İkinci Kat Giyinme Odası

İsim: Harold Thurston, C. Carew'in eniştesi.

Yukarıda adı geçen Dorothea Thurston ile evli

Dış görünüş: sülüğe benzer, ırı yarı

Alışkanlıklar: briyantın sürer, gıcırtilı korse giyer Dorothea Hala'ye emirler verir

Doğası: öfkeli biri

Yaşam Alanı: Üçüncü Kat Yatak Odası

İsim: Sylvie Fairbanks (hiç evlenmemiş),

C. Carew'in halası. Yukarıda adı geçen Dorothea Thurston'ın kız kardeşi

Dış görünüş: komik elbiseler giyer, pek saçı yok
Alışkanlıkları: çok konuşur, genellikle kendi
kendine olmayan şeyler görür
Dogası: Genelde neşeli biri, aynı zamanda da
zeki (ama bunu bir tek C.C. bilir)

Yaşam Alanı: Dördüncü Kat Tavan Arası

C. Carew'in odasının yanı

İsim: Martha -soyadını bilmiyor- evin hizmetçisi
Dış görünüş: Çok temiz ve tıtız
Alışkanlıkları: geceleri horlar
Dogası: neşeli, nazik ve iyi biri

1909 yılının Mayıs ayı başlarında, Londra'nın Güney Kensington bölgesinde bir sokakta, pırıl pırıl ve serin bir öğlen vakti on iki yaşlarında bir genç kız, iki orta yaşlı kadının peşinden yürüyordu. Kızın adı Constance Clementine Carew'dı ve kuzeni Ida'yı diriltecek bir seansa katılmaya gidiyorlardı.

Aslında Connie böyle şeylere inanmazdı. Kendisini bu büyük bilimsel keşifler çağına yakışan bir bilim insanı olarak görüyordu. Büyüyünce antropolog olup, insanlar üzerine araştırmalar yapmak için dünyayı dolaşmaya karar vermişti.

Seansa gitmek Sylvie Hala'nın fikriydi. Connie önceki gün halasının odasına çay götürdüğünde, kadının elinde bir kart vardı. Yakını göremeyen gözleri pırıl pırıldı. "Oku şunu hayatım! Sanki bize yazılmış gibi posta kutusundan fırlayıp, ayaklarımın dibine düşüverdi!"

Connie merakla kartı aldı.

**Sevdiklerinizle iletişime geçin!
Madam Emerald Vichani
Ünlü Medyum ve Ruh Çağırıcı
Brompton Spiritualist Topluluğu
tarafından onaylıdır.
Aristokrasi ve üst tabaka için özel
oturumlar düzenlenmektedir.
Seanslar her Çarşamba günü Pelham Crescent
30 numaradadır.**

(ve en altta çok küçük harflerle)

Ücret girişte ödenebilir.

“Gerçek er ya da geç ortaya çıkacak, biliyorsun,” dedi Sylvie Hala.

Connie kartı geri verip ters bir sesle, “Hangi gerçek?” dedi. Halasının tuhaf hallerine alışkındı, ama bazen bunlar onu kızdırıyordu. Sylvie Hala kimse- nin göremediği şeyler gördüğüne inanırdı. Connie, her şeyden önce ‘onların’ orada olmadığını söyleyip dursa da bir şey değişmiyordu.

“Hangi gerçek mi? Küçük Ida’ya ne olduğu tabii,” dedi halası. “Öteki dünyadan bir mesaj aldığımızı düşünsene! İşte bu, sevgili Dorothea’yı fazlasıyla mutlu eder ve kederine bir son verirdi.”

“Ama Sylvie Hala, bütün bunlar saçmalık biliyorsun! Ölüler bizimle konuşamazlar!”

“Ah hayır tatlım, yanılıyorsun.” Halası çocuk gibi heyecanlıydı. “Bay Conan Doyle bile buna inanıyor. Duyduğuma göre o da seanslara katılıyormuş. Sevgili müteveffa Kraliçe’imiz de öyle!” Parmağıyla kartın üzerine vurdu. “Yarın üçümüz seansa gidebiliriz.”

Connie kafasını iki yana salladı. “Poots yarın beni British Museum’a götürecektir.”

Sylvie Hala sandalyesine yığıldı. “Ama sen olmadan Dorothea’yı idare edemem! Hem daha geçen hafta müzeyi ziyaret etmemiş miydin?”

“Ama ben bir gün dünyanın en ünlü antropoloğu olmak istiyorum Sylvie Hala!”

Halası dudaklarını birbirine yapıştırdı. “Kadınlar meslek sahibi olamazlar.”

“Ama artık yepyeni bir çağa girdik!” Connie kollarını açıp odanın içinde dönmeye başladı. “Yeni bir kral, yeni bir yüzyıl! Her şey değişti!”

“Ben de tüm bunların içinde sürüklenip duruyorum yavrum.” Sylvie Hala iç geçirdi. “Bu aynı zamanda kardeşimi evden çıkarmak için bir şans da olabilir. En azından bir başlangıç.” Connie’ye hüznle baktı. “Onu götürmeme yardım edeceksin, değil mi hayatım?”

Connie istemeye istemeye de olsa sonunda gitmeye razı oldu. Halalarının çılgın Londra sokaklarında

tek başlarına dolaşmasına izin veremezdi. Hem seansa katılmak bilimsel bir araştırma için mükemmel bir fırsat olabilirdi. Belki de bu fırsatı kaçırmamalıydı.

Dorothea Hala yıllardır Alfred Place West'deki evden dışarı adımını atmamıştı. Dışarı çıkınca Connie ve Sylvie Hala onu sıkı sıkı tutmak zorunda kaldılar; çünkü oraya buraya koşturan insanlar, yanlarından vızır vızır geçen arabaların gürültüleri, atların toynak takırtıları arasında öylesine sersemlemiş görünüyordu ki eski moda yas elbisesi içinde her an bayılıp kaldırılma düşecek gibiydi.

Güneşli sokaklarda ağır ağır ilerliyorlardı, ama Sylvie Hala bu kadar kısa mesafe için fayton kiralamaya gerek olmadığını söylemişti. Zaten yanlarındaki tek para, tozlanmış bir gine idi. Onu da Sylvie Hala'nın darmadağın odasında yaptıkları sıkı bir arama ardından maun elbise dolabının altında bulmuşlardı ve seans ücretini ödemek için kullanacaklardı.

İnsanlar başlarını çevirip merakla onlara bakıyordu – korku dolu gözlerle etrafı izleyen, bal mumundan bir heykel gibi soğuk ve solgun, uzun boylu bir kadın ve ona destek olan, tüyleri tehditkâr biçimde her yöne uzanan eski, kocaman şapkasıyla yüzünü gizleyen yuvarlak hatlı, kısa boylu bir diğeri. Bu iki kadın, rastgele yerleştirdiği kurdeleli şapkasıyla kararlı adımlarla ilerleyen bir kızı takip ediyorlardı.

Kızın çok özel bir görünüşü olmasa da, yoldan geçenleri kendisine baktıran bir havası vardı.

Connie uçları kıvrılmış ve buruşmuş karta baktı. Doğru adresteydiler. Ön kapının tokmağına uzanıp, sertçe kapıya vurdu.

Kapıyı asık suratlı, genç bir hizmetçi açtı. Fırfırlı bonesinin altından onları kuşkuyla süzüyordu.

“Seans için geldik,” dedi Connie. “Madam Vic-hani evde mi?”

Kız bir şey demeden onları içeri aldı. Dar hole adım atar atmaz soldaki kapıdan içeri bir kadın süzüldü. Sirtından aşağı dalga dalga inen sapsarı saçlarıyla tezat oluşturan bol, siyah bir kadife elbise giymişti. Sarı saçları Sylvie Hala’nın peruklarını andırıyordu ve yapılan makyaja rağmen genç, gür saçlarının altında yüzü kırış kırıştı.

Yumuşak bir sesle, “Hoş geldiniz,” dedi. Connie’nin çıkardığı para gizemli bir şekilde kadının elbise kıvrımları arasında kaybolmuştu. “Oturum-larımıza yeni katılanlar olması bizi her zaman mut-lu eder.” Nazik bir sesi vardı, herhangi bir aksanı varsa bile uzun zaman önce yok olmuştu. Dorothea Hala’ya doğru yaklaşıp elini tuttu. “Bir kaybınız ol-muş, bunu görebiliyorum.”

Connie şaşkınlıkla Dorothea Hala’nın elini çek-medini gördü; sanki uzun süreli bir transtan ani-

den uyanmış gibiydi. Kadının yüzüne minnetle baktı ve yorgun, kaskatı suratı gevşedi.

“Burada küçük bir aile gibiyiz,” dedi Madam Vichani. “Kendi matemini tutan pek çok kişiyle tanışacaksınız. Kendinizi evinizde hissedeceğinize sizi temin ederim.”

Kadının onları götürdüğü ahşap panellerle kaplı odanın kendi evleri Alfred Place’e benzediği doğrudu, sadece biraz daha loştu. Kalın perdeler çekilmiş, güneş ışığı ve sesler dışarıda kalarak oda neredeyse kapkaranlık olmuştu. Sadece ortadaki yuvarlak masanın üzerinde bir mum yanıyordu. Connie masanın üzerinden sarkan püsküllü abajurun arkasında bir elektrik lambası görünce, o mumun gizemli bir hava yaratmak için oraya konduğunu anladı.

Masanın etrafında şimdiden bir sürü insan toplanmıştı ve kilisede olduğu gibi alçak sesle konuşuyorlardı. İçlerinde Connie’nin yaşında kimse yoktu.

Madam Vichani hızla işe koyuldu. Kapıyı kapadı, sarı saçlarını siyah bir saç ağıyla topladı ve üçünü masaya oturttu.

Connie derin bir oh çekerek şapkasını çıkarıp sandalyenin arkasına astı. Şapkanın hasırı alnına batıyordu. Sandalyesi ince uzun boylu, yaşlı bir beyefendi ile Dorothea Hala’nın arasındaydı. Beyefendinin de ilk geliyordu ve felç geçirip ölen eşine

ulaşma umuduyla oraya geldiğini anlattı. Dorothea Hala eski hareketsiz haline geri dönmüş, sandalyenin arkasına yaslanıp uyuklar gibi yığılmıştı. Sylvie Hala karşıda oturuyordu. şapkası ve peruğu geriye kaymış, gözleri mum ışığında heyecanla parlıyordu.

Connie ağır mobilyaların belli belirsiz şekilleri arasında, köşede yüksek vitrinli bir dolap durduğunu gördü. Dolabın içinde alelade bir sandalyeden başka hiçbir şey olmadığını göstermek için iki yanda yerlere kadar inen perdeler kenara çekilmişti. Kız dolabı yakından görmek için ayağa fırladı, ama Madam Vichani o daha itiraz bile edemedenden omuzlarından tutup sertçe yerine oturttu. şaşırmış ve canı sıkılmıştı.

Kadın, “Ah, hayır Bayan Carew, hiç olur mu?” diye fısıldadı. “Oturumumuz sona erene kadar ayağa kalkmamalısınız.” Masanın çevresindekilere dönüp biraz daha yüksek bir sesle konuşmaya devam etti. “şimdi el ele tutuşalım ve her zamanki gibi oturma bir ilahiyle başlayalım.”

Connie, Dorothea Hala’nın yumuşacık eline uzandı ve onu teskin etmek için hafifçe sıktı. Diğer eli, yaşlı beyefendinin kemikli parmakları arasında sıkışmıştı.

Connie dışında herkes birer birer, ‘Benimle Kal’ ilahisine katıldı. Bu kesinlikle ilahiler içinde en ka-

ramsar olanıydı ve zavallı Dorothea Hala'nın morali daha da bozulacaktı. Madam Vichani, Connie'ye azarlar gibi bakıp onları güçlü bir kontraltoya sürükledi. İlk dizenin sonuna geldiklerinde, hafif bir menekşe kokusu yayarak Connie'nin üzerinden eğilip mumu üfleyerek söndürdü.

Anında ortalığı zifiri bir karanlık kapladı. Oda-dakiler kekeleyerek sustular.

Connie, Dorothea Hala'nın elinin titrediğini fark etti; diğer yandaki beyefendi bu ani sessizlikte hırıltılar çıkararak soluk alıp veriyordu. Işığı emen simsiyah kadife elbisesi içinde görünmez olan Madam Vichani'nin arkasından çekildiğini fark etmemişti ve medyumun karanlığın içinde başka bir yerden konuştuğunu duyunca yerinden sıçradı. Kadının sesi öncekinden daha gür ve otoriterdi.

“Lütfen birbirimizin elini bırakmayalım. Birazdan dolaba girecek ve bu gece kimlere mesaj geleceğini öğreneceğiz.”

Madam Vichani'nin karanlıkta yolunu bulması doğaüstü bir durum değildi –odanın düzenini ezberliyor olmalıydı– ve kısa süre sonra kadının sesi dolabın olduğu yerden tekrar geldi, ama sanki dolabın perdeleri kapatılmış gibi hafif boğuk çıkıyordu.

“Orada yanıma gelmek isteyen bir ruh var mı?”

Bu ağır sessizlik içinde Connie neredeyse kendi kalp atışlarını duyacaktı – bütün bunların aptalca olduğunu bilirken komik bir durumdu. Her zaman ki mantıklı haline dönmeye çalıştı. Ölünce sizden geriye sadece kemik ve toz kalırdı!

Yine de bu hoş bir düşünce değildi ve elinde olmadan ürperdi. Eğer ufacık bir ihtimalle bütün bunlar bir saçmalık değilse, kendi ölmüş anne babası da mesaj göndermek için bu fırsatı kullanmaya karar verebilirdi. Çocukluğunun büyük bölümünde Mısır'da eski eserleri incelemiş ve eve geldiklerinde ona uzak ve ilgisiz davranmışlardı. Bu sayede Connie de –şimdiki gibi– her zaman dilediğini yapabilişti. Bugünkü seanstan cesaret alarak tuhaf anlarda ortaya çıkıp, ona neyi yapıp neyi yapmaması gerektiğini söylemeye başlamaları tam bir felaket olurdu.

Sessizlik farklı bir hal almış, umutla bekleyen insanların kalp atışlarıyla birlikte titriyor gibiydi ve karanlık daha da yoğunlaşıp Connie'nin gözlerini kalın bir perde gibi örtmüştü.

Derken köşedeki dolaptan bir ses duyuldu: “Beni neden çağırıyorsun?”

Bu, Madam Vichani'nin sesi değildi; boğuk ve kaba bir erkek sesiydi.

Connie'nin sırtından bir ürperti geçti. Madam Vichani 'Kaptan' diye hitap ettiği bu ruhu tanıyor gibiydi. "Bugün buradakilere mesajın var mı?"

Evet, Kaptan'ın masanın etrafında oturan çoğu kişi için mesajı vardı. Bunları kısık bir sesle Madam Vichani'ye söyledi ve o da odadakilere iletti. Örneğin bir kadın üzülmemeliydi; kız kardeşi 'Yaz ülkesinde' güvendeydi; bir diğeri 'Frederick'in ona göz kulak olduğunu bilmeliydi; Connie'nin yanında oturan adam içindeki bu hüznün yakında kaybolacağını duydu ve göğsünde kocaman bir hıçkırık düğümlendi, neredeyse kızın elini bırakıyordu.

Dorothea Hala'yı seansa sürükledikten sonra mesaj gelmemesi haksızlıktı. Paraları boşa gitmişti!

Connie'nin ilk korkusu geçmişti ve 'Kaptan'ın sesinin bir kandırmacadan başka bir şey olmadığına inanıyordu.

Dolaptaki ses bir şeyler daha mırıldanıp sustu.

Madam Vichani üzüntüyle, "Kaptan'ın ruhuyla bağlantımız kesildi," dedi. "Sanırım seansa burada son vermek zorundayız." Sonra sustu. "Durun bir saniye!" diye bağırdı. Kısa bir sessizliğin ardından, "Sen kimsin?" diye sordu. Sesinde bir şaşkınlık vardı.

Bir kız sesi duyuldu. "İda" dedi. "Benim adım İda."

Dorothea Hala'nın Connie'nin elini tutan parmakları kasıldı. Oturduğu yerde aniden dikleşti ve

dolabın perdelerinin arasından hafif bir parıltı görüldüğünde inledi.

Parıltı giderek arttı, daha ışıltılı bir hal aldı ve sonunda dışarı ışıktan bir kıyafet içinde bir kız süzüldü. Masada korku içinde bekleyenlere yaklaşmadan öylece durdu. Yerden biraz yüksekte havada duruyor gibiydi.

Şarkı söyler gibi hoş, alçak bir sesle, “Anne,” dedi. “Çok uzun zaman oldu, artık eve geliyorum.”

Dorothea Hala elini Connie’nin elinden kurtarıp ayağa kalkarken, iskemlesi pat diye geriye düştü. Connie yüzünü yalayan bir esinti hissetti. Kadının sesi kuşku ve umutla titriyordu.

“İda? İda? Sen misin gerçekten?”

Connie dört senedir Alfred Place West'teki Victoria tarzı, yüksek, kasvetli evde Dorothea Hala, Sylvie Hala ve Dorothea Hala'nın ikinci kocası Harold Thurston ile birlikte yaşıyordu.

Ev gözlerinin önünde ağır ağır çürüyordu. Bay Thurston cimri bir adamdı. Merdiven halıları lime lime olmuştu, eve elektrik getirtmeyecek kadar bencil olduğundan içerisi gaz lambalarıyla zar zor aydınlanıyordu ve duvarlar rutubet lekeleriyle kararmıştı. Connie sekiz yaşında buraya ilk geldiğinde bu lekeleri tıpkı Bay Thurston gibi yumru kafalar olarak hayal etmişti. Sanki nereye gitse kendisini izliyorlardı.

Kafalar, Connie'yi tavan arasındaki odasında da izliyordu. Gaz lambasının çok tehlikeli olduğu düşünüldüğünden, sadece bir mum yakmasına izin vardı ve soluk, titrek ışıktaki bir kafa durmadan hareket ediyordu. Ona, "*Burada istenmiyorsun,*" der

gibiydi. *“Dorothea Hala seni mecbur olduğu için yanına aldı. İşte bu yüzden sen hep bu tavan arasında kalacaksın.”*

Connie’yi içeri girip çıkarken seyrediyor ve onun çizgili defterine araştırma notlarını yazmasını izliyordu. Notlarını yazdıktan sonra duvardaki lekeye dil çıkarırdı, ama hiçbir şey kafanın oradan gitmesini sağlayamazdı. Ta ki hizmetçi Martha’nın yandaki odasına çıkan ağır ayak seslerini duyana kadar...

Artık on iki yaşına geldiğı ve bir antropoloğa yaraşır mantıklı bir zihne sahip olduğundan, bu lekelerin duvar kâğıdının arkasındaki sıvanın tam kurumamasından kaynaklandığını biliyordu. Yine de eve hâlâ Bay Thurston’ın hükmettiğı doğruydı. Adam, Ida’nın adının anılmasını dahi herkese yasaklamıştı.

Connie, Alfred Place West’e ilk geldiğinde masum masum, “Neden?” diye sormuştu. O sırada Bay Thurston’la birlikte kahvaltı masasındaydılar. Halaları kahvaltıyı odalarında yapıyorlardı.

Bay Thurston bu sakin kahvaltı saatlerini küçük, meraklı bir kızla paylaşma fikrinden pek memnun olmamış gibiydi. Siyah kaşları birbirine yaklaştı ve sinirli bir edayla gazetesini açıp silkeledi. Kıyafetlerinin altına, her hareketiyle gıcırdayan balina dışinden yapılmış bir göğüslük takıyordu. Şimdi de gıcırdamıştı.

“Senin bunu gayet iyi anlıyor olman gerek Constance. Ida’dan bahsetmek Dorothea Hala’nı üzmekten başka bir işe yaramıyor. Onun ne kadar kırılgan olduğunu görüyorsun.”

“Ama Ida’yı büsbütün unutamayız, değil mi?” demişti Connie. “Belki bir gün geri gelir.”

Gerçekten de onun geri geleceğini umuyordu; birlikte oyun oynayacak biri olsa ne güzel olurdu.

“Ida asla geri dönmeyecek,” dedi Bay Thurston. “Anlıyor musun? Kaybolduğunda sadece iki yaşındaydı! Önceki hayatına dair hiçbir şey hatırlayamaz.”

Connie merakla, “Onu bulana bir ödül vaat ettiniz mi?” diye sordu. Yakın zamanda Güney Kensington’daki bir duvarda bir ilan görmüştü ve ilanda hanımefendinin kayıp Pekin köpeğini bulana beş pound vaat ediliyordu. Kayıp bir çocuk ne kadar ederdi acaba?

“Ödül mü? Elbette hayır!” diye parladı Bay Thurston. “Evime aşağı tabakadan bir sürü insanın gelmesini istemem! Gazetecilerin tacizleri zaten yeterince kötüydü!”

Connie’ye göre Dorothea Hala’nın ilk kocasından olma kızının, yani küçük kayıp kuzeninin hikâyesi fevkalade gizemliydi. O sıralarda Bay Thurs-

ton'ın öfkesinden tamamen habersizdi ve ısrarla devam etti.

“Ama buraya yakın bir yerlerde yaşıyor olabilir! Onu aramamız gerekmez mi?”

Bay Thurston fincanı masaya öyle sert bıraktı ki, içindeki kahve döküldü; kahverengi bir leke masa örtüsünün üzerinden Connie'ye yaklaşmaya başladı ve kız kumaş peçetesiyle hemen lekenin üzerine bastırdı.

“Onu çok aradık,” dedi Bay Thurston. Sesi öyle yüksek ve öfkeli çıkmıştı ki, Connie irkilerek adama baktı. Adamın suratı kıpkırmızı olmuş, geriye sadece briyantınli, siyah saçları ortasında görülen beyaz, düz bir çizgi kalmıştı. “Polis aradı. Dedektifler aradı. Ben aradım. Üzerinden seneler geçti. Hiçbir sonuç çıkmadı. O öldü. ÖLDÜ!”

Connie akıllıca davranıp başka bir şey söylemedi.

İlerleyen zamanda Ida yaşasaydı on sekiz yaşına bastığında babasından büyük bir miras kalacağını öğrendi. Hizmetçi Martha'ya göre gazeteler buna, ‘Fairbanks Serveti’ demişti. Martha'ya da bunu aşçı anlatmıştı.

Connie'nin ilgilendiği Fairbanks serveti değildi. Onun özlemi yakın arkadaşı olacak bir kuzene sahip olmaktı. Şimdi birden Ida'nın yaşıyor olabileceği ihtimali belirmişti. Bütün bunlar son derece ilginçti.

Elbette ne Connie ne de halaları Bay Thurston’a seanstan bahsetmedi. Hizmetçilere de bir şey söylenmedi. İki kadın da Bay Thurston’ın göstereceği tepkiden korkuyordu. Connie’ye gelirse, o zaten oldum olası sırlara bayılırdı.

Oraya geldiğinden beri güvendiği bir kişi vardı ve o da genç müzik öğretmeni Arthur’du. Arthur, Salı günleri şan ve Cuma günleri piyano dersi vermek için haftada iki kez Alfred Place’e gelirdi. Connie’nin müzik kulağı olmadığı için bu saatleri sohbet ederek geçiriyorlardı.

Arthur’a seansta gördüklerine anlam veremediğini anlattı. Sylvie Hala bütün geceyi odanın kapısından uçarak girecek bir hayalet bekleyerek geçirmişti. Ama o kız, tuhaf bir ılık saçan elbisesine karşın Connie’ye fazlasıyla canlı görünmüştü.

“Ama garipti Arthur. Kız önce orada yoktu ve sonra birden ortaya çıkıverdi!”

Arthur ellerini piyanonun tuşları üzerinde gezdirdi ve düşüncelere daldı. Uzun, ince parmakları vardı ve kendisi de ince uzun biriydi. Kraliyet Müzik Akademisi’nde okuyordu ve kendisine yeni kıyafetler alacak parası yoktu. Ceketleri ile pantolonları üzerine küçük gelirdi. El ve ayak bilekleri incecik ve zarifti.

Epey bir süre düşündükten sonra, “Dolabın arkasında bir kapı olmalı,” dedi. “Kaptan ile o kapının arkasına saklanmışlardır.”

“Saklanacak yer yoktu Arthur! Hem ışıklı elbise ne olacak? Üstelik havada duruyordu!”

“Elektrik ışıklarıyla olağanüstü efektler yaratabiliyorlar. Tiyatroyu düşünsene!”

Hayatında hiç tiyatroya gitmemiş olan Connie, kararsızlıkla kafasını salladı.

Dorothea Hala’ya gelince, seanstan sonraki hafta uzun süredir kendisini bağlayan büyüden kurtulmuş gibiydi. Bay Thurston kulübe gidince, koridorda telaşla gidip geldiği ya da evin üst pencerelerinden umutla dışarıyı gözlediği görülüyordu.

Connie onun Ida’yı beklediğini biliyor ve bu durum onu endişelendiriyordu.

Onun dışında Alfred Place West’te hayat olağan devam ediyordu. Martha toz alıp temizlik yapıyor, aşçı hizmetçi yamağı olmak için gelen kızlarla görüşüyordu – hanımı bu işi hep ona yaptırırdı; Connie de üst kattaki boğucu odada öğretmeni Bayan Poots ile ders yapıyordu. Odada Bay Thurston’ın sürekli kullandığı briyantın kokusu ile Connie’nin büyük maun büfenin arkasına tıktığı kızarmış ekmek kabuğu kokusu vardı.

Connie kollarını öğretmenin boynuna dolayıp, “Öğleden sonra British Museum’a gider miyiz Pootsie?” dedi. Arthur, Cuma gününden önce gelmezdi ve kız sıkılıyordu, hem de çok...

Bayan Poots çantasından sayfaları kıvrılmış bir çizelge çıkartıp ciddi bir edayla, “Programımıza bakalım,” dedi. Connie’nin annesi kızının düzgün bir eğitim alması konusunda ısrarcıydı. Mısır’da kocasıyla birlikte koleraya yakalanıp ölmeden önce İngiltere’ye geldiğinde yaptığı son iş, bir zamanlar Oxford Üniversitesi’nde okuyan Bayan Poots’u işe almak olmuştu.

Bayan Poots programa bakıp kaşlarını çatı ve dudaklarını büzdü. “Hayır, öğleden sonra cebir dersimiz var hayatım. Hem havaya baksana!”

Pencerenin dışında sağanak yağmur olduğu doğrudu ve öğleden sonra da devam edecek gibi görünüyordu. Ama hava Connie’nin umurunda değildi.

“Müzenin içinde ıslanmayız,” dedi. “Hem cebirin bir antropoloğa faydası olacağına inanmıyorum.” Cemekânlar içinde boş yere kızın hevesli gözlerini bekleyen kafataslarını, kılıçları ve yıpranmış hasır etekleri özlemle düşündü.

“Mutfağa gidip aşçı bize kek yapmış mı bakar mısın?” dedi Bayan Poots.

Connie, öğretmenin onun dikkatini dağıtmak istediğini biliyordu. *Keşke bana çocuk muamelesi*

yapmasa diye düşündü. Halaları ona bir yetişkin gibi davranırken bu çok kafa karıştırıcı oluyordu.

Dorothea Hala bodrum kattaki mutfak masasına oturmuş, aşçıya akşam yemeği için direktifler veriyordu. Connie, Martha'nın ocakta ısıttığı ütüü pat pat vura vura ütü yaptığı yere geçti. Mutfak yanık yün kokuyordu.

Martha ona bakıp göz kırptı. Connie tam kek alıp alamayacağını soracaktı ki, mutfağa inen dış merdivenlere açılan kapının diğer tarafından belli belirsiz bir ses geldi. Kapı vuruluyordu.

Connie, "Ben açarım," deyip koşarak muşamba kaplı zemini geçti.

Kapının diğer tarafındaki yağmurun altında Connie'den yaşça biraz daha büyük bir kız duruyordu. Islanmıştı, yamalı paltosu sıırılsıklamdı ve yırtık pırtık şapkasından yere yağmur damlıyordu. Kolalı beyaz önlüğü içindeki Connie'ye kararsızlıkla baktı.

Tam o sırada Connie basamakların üzerinde dolanan bir adam gördü. Adam kasketini suratı görünmeyecek şekilde aşağı indirmişti ve bir sopaya yaslanarak yürüyordu.

Kız kekeleyerek, "Doğru yere geldim, değil mi?" dedi. Yüzü bembeyazdı; dudakları bile solgun görünüyordu.

"Ne için?" dedi Connie. Adam, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında kaybolmuştu.

“İş için.” Kız dikleşti ve kirli eldiveniyle ıslak yüzünü sildi. “Hizmetçi yamağı olmak için geldim. İlanı *Lady*’de görmüştüm.”

Connie, “O halde içeri girin,” dedi ve kız onun ardından bir hayalet gibi içeri süzöldü.

Aşçı öfkelenmişti. Connie’nin halasına dönüp, “Böldüğüm için özür dilerim hanımım,” dedi. “Bu sabah kimseye randevu yazmamıştım.” Kıza suçlar gibi baktı. “Çok erken geldin!”

Masanın çekmecesinden üzeri kargacık burgacık yazılarla dolu bir kâğıt çıkardı ve kafasını sallayarak isim listesini gözden geçirdi.

Dorothea Hala, “Onu geri gönderemezsin,” diyerek karşı çıktı. “Baksana sıırılsıklam olmuş!”

Kız yardım ister gibi önce aşçıya sonra müstakbel hanımına baktı. Kocaman, mavi gözlerinden aşağı bir anda yaşlar süzölmeye başlayacak gibi görünüyordu.

“Senin adın ne?” diye sordu aşçı.

“Brown,” dedi kız. “Ida Brown.”

Aşçı elindeki kâğıda bakarak, “Ama burada adın yazmıyor!” dedi. “Seni ajanstan göndermediler, değıl mi?”

Dorothea Hala, “Sen Ida mı dedin?” diye fısıldadı.

Connie kızı uzun uzun süzdü. Dorothea Hala gözlerini ondan ayıramıyordu. Mutfaktaki ani gerilimi hisseden Martha da ütüyü masaya vurmayı bırakıp kıza dönmüştü. Aşçı bile kafasını kaldırdı; Ida kaybolduğunda, evde genç bir hizmetçi yamağı olarak çalışıyordu. Belki de yıllar içinde çok fazla boş umuda kapılmışlardı. Connie onun ilgisizce kafa salladığını gördü.

“Ida o kadar da ender rastlanan bir isim değil madam. Referansların nerede kızım?”

Kız öncekinden de solgun bir yüzle, göğsüne bastırıldığı lekeli deri çantayı açtı ve içini yoklamaya başladı. Paltosundan akan yağmur damlaları ayaklarının altında küçük bir birikinti oluşturmuştu.

Dorothea Hala nazikçe bir sandalye çekip, “Oturun Bayan Brown,” dedi.

Kız ona doğru ilerleyip oturdu ve biraz sonra bir çığlık attı. “Ah, madalyonum!” Zincir sandalyenin arkasına takılmıştı.

Connie ileri atılarak, “Dur,” dedi. “Zincirin tokasını açayım. Yoksa koparacaksın.”

Aşçı şöyle bir burun kıvrıldı. “Bu tür bir görüşmeye mücevherle gelmemelisin kızım.”

Connie kabaca birbirine lehimli, paslı halkalardan ibaret zincirin ucuz olduğunu görebiliyordu. Ama tırnak kadar narin ve minik madalyonun kendisi ince bir işçiliğe sahipti ve pırıl pırıl, gerçek altından yapıldığı anlaşılıyordu.

Dorothea Hala sandalyesinde öne eğildi. Yüzü kızinki gibi solmuştu. “Ver de ona bir bakayım Connie.”

Connie kızın şaşkın bakışları altında madalyonu ve zinciri halasının avcuna bıraktı.

Halası sanki geçmişten gelen bir alışkanlıkla gizli mandalı kolayca buldu ve madalyon bir klik sesiyle birlikte açıldı.

Madalyonun bir yarısında açık sarı bukleleri olan bir bebek; diğer yarısında genç bir kadına ait minik bir resim vardı.

Connie’nin halası kafasını salladı, yüzünde gülmekle ağlamak arası tuhaf bir ifade belirdi.

“Sen olduğunu biliyordum Ida! İçeri girdiğin an anladım bunu. Bu, kaybolduğun gün taktığın vaftiz madalyonun!”

Aşçı kadın bıkkın bir ifadeyle iç geçirdi. “Özür dilerim madam, ama hemen bir sonuca varmamak daha iyi olacak. Sözlerimi mazur görün, ama bu çok ani gelişen bir durum. Bu kız hakkında bir şey bilmiyoruz. Bizi dolandırmaya gelmiş bir hırsız olabilir. İzin verirsiniz ona bir soru sorabilir miyim?”

Dorothea Hala yaşlı gözlerle başını salladı.

Aşçı kadın kıza dönüp, onu büyük bir ciddiyetle süzdü. “Bu madalyonu çaldın mı?”

Kız hiddetle kafasını kaldırdı. “Hayır, asla!”

“O halde bu madalyonu nereden buldun?”

“Hayatım boyunca hep yanımdaydı, yemin ederim!”

Dorothea Hala ellerini önünde kenetledi. “Sen Ida’sın öyle değil mi? Ida, benim sevgili yavrum.”

“Evet, benim ismim Ida,” dedi kız.

“Dikkatli olun madam,” dedi aşçı. “Bu kız bir sahtekâr olabilir. Sen de orada aval aval bakıp durma Martha!”

Dorothea Hala inatçı bir tavırla, “Ben kendi kanımdan olan birini tanırım,” dedi ve ayağa kalkıp kollarını kızın ıslak omuzlarına koydu.

Connie kaşlarını çattı; halası duygularını kolay kolay açığa vuran biri değildi. Yeni gelen kız şaşkınlıkla geri çekilirken, Dorothea Hala kızın buruşuk şapkasının altından çıkan buklelere dokundu.

“Aynı renk! Benim resmim de yanında. Baksanıza! Aramızdaki benzerliği görmüyor musunuz?”

Aşçı kuşkuyla madalyonu inceledi. Connie de kadının omuzu üzerinden ona bakıyordu. Connie benzerliğin dikkat çekici olduğunu kabul etmek zorundaydı; resimdeki genç kadın masada oturan kızın biraz daha yaşlı haliydi. İkisinde de aynı narinlik, aynı uhrevi nitelik vardı ve Ida’yı kaybetmenin yarattığı şokla Dorothea Hala’nın saçları beyazlamadan önce kızinkiyle aynı renkteydi.

Halasının yanaklarından aşağı yaşlar süzölmeye başladı. “Ida! Kızım!”

Aşçı en sonunda ikna olmuştu; yüzü yumuşadı.

“Ah, inanamıyorum biri beni çimdiklesin!”

Elbette halası kıza bir sürü soru sordu ve Connie bütün cevapları dikkatle dinledi. Kendisi de birkaç soru sormaya can atıyordu. Aşçı kadın, ağzı açık olanları izleyen Martha’ya çay yapmasını ve zencefilli kek getirmesini söyledikten sonra gözyaşlarını gizlemeye çalışarak etrafta koşuşturmaya başladı.

Ida bu kadar zaman nerede yaşamıştı?

Londra’nın batısında, Umut Kardeşliği adında bir yetimhanede. Uzun süre küçük çocukların bakı-

mına yardım etmiş, ama artık büyüdüğü için ücretli, yatılı bir iş bulmak istemişti. Kaç yaşında olduğunu biliyordu – on sekizine yaklaşmıştı. Madalyonun üzerinde ismi ve doğum tarihi vardı.

Dorothea Hala aşçıya bakıp kafasını sallayarak, “Bu, doğru!” diye bağırdı.

Yetimhaneye ne zaman ve nasıl gittiğini biliyor muydu?

Anlatılanlara göre bir muz sandığı içinde yetimhanenin kapısına bırakılmıştı. Onu bulduklarında boynunda minik bir altın zincir vardı ve kirli bir battaniyeye sarılıydı. Battaniyenin altında küçük bir kâğıt parçası bulmuşlardı ve üzerinde ‘Lütfen bu zavallı kimsesiz çocuğu içeri alın’ yazıyordu. Yetimhane tarafından ona ‘Brown’ soyadı verilmişti.

Dorothea Hala, “Ama senin soyadın Brown değil, tıpkı sevgili eşiminki gibi Fairbanks ve sen kimsesiz değilsin!” diyerek dantelli mendiliyle gözlerini sildi. “Senin için yas tutan bir annen vardı. Senin kaybolduğunu, hatta daha kötüsü öldüğünü düşündü! Herkes öyle düşünüyordu. Ben, Sylvie Hala’n ve üvey baban. Senin akrabaların var Ida, bir de kuzenin Connie.”

Connie elini uzatıp, “Constance Clementine Carew,” dedi, “Nasılsınız?” Kız soğuk, ıslak eliyle acemice onun elini sıktı. Biraz şaşkın, daha çok da korkmuş görünüyordu.

Dorothea Hala ellerini ırdı. Genelde duygularını göstermeyen, soğuk, tedirgin bir kadındı, ama şimdi solgun yanakları al al olmuştu ve gözleri parlıyordu.

“Seni yukarı çıkarıp kuru elbiseler giydirmeliyiz. Martha sana sıcak bir küvet hazırlar. Tekrar eski odana yerleşirsin.”

“Vay canına!” dedi Ida. Gözleri her zamankinden daha da iriydi.

“Şu işe bakın, madam!” dedi aşçı kadın. “Bu bir mucize. O ilanı *Lady*’e koymamış olsam...”

Connie, Ida’ya dönüp, “Yetimhanedekiler seni merak etmez mi?” diye sordu.

Kız küçük omuzlarını silkti. “Sofradan bir boğaz eksilmesi onları üzmez, eminim.”

Dorothea Hala zayıf bir sesle, “Ah olamaz,” dedi. “Ida tatlım, sanırım biraz hitabet dersleri alman gerekecek.”

Ida telaşlı gözlerle ona baktı. “Onlar da ne?”

“Peki, seni buraya getiren adam?” dedi Connie. “Seni almak için geri gelecek mi?”

Ida’nın açık mavi gözleri Connie’nin üzerine kilitlendi. “Hangi adam? Ben buraya yalnız geldim.”

Connie kaşlarını çatı.

Kızın yalan söylediğini biliyordu.

Connie evdeki herkesin, bu kızın uzun zaman önce kaybolan Ida olmasını istediğini fark etti. Bunun doğru olup olmaması farklı bir meseleydi ve oradaki tek mantıklı kişi olarak Connie bunu ortaya çıkarma sorumluluğunu tek başına üstlenmeye kararlıydı.

Sylvie Hala de bu olanlara Dorothea Hala kadar sevinmişti. Sanki bir şey dinler gibi elini Ida'nın altına koydu.

“Evet!” diye haykırdı. “Sen gerçekten benim yeğenim Ida’sın! Senden yükselen aurayı hissedebiliyorum.” Elini kaldırıp fısıldadı: “Biz daha önce birbirimizle konuştuk, değil mi?”

Ida şaşkın şaşkın ona bakıp, “Ben bir şey söylemedim,” dedi. Sylvie Hala’ya korkuyla bakıp geri çekildi. Yana kaymış peruğu ve omuzlarından sarkan yatak örtüsüyle o gün her zamankinden daha çılgın görünüyordu.

Sylvie Hala nazikçe gülümsedi. “Benimle konuşan senin *ruhundu* tatlım. Öldükten sonra dirildiğini biliyorum.”

Ida öfkeyle, “Bu büyük kabalık,” dedi. “Benim bir ceset olduğumu mu söylüyorsunuz?”

“Ida oldukça canlı Sylvie Hala,” dedi Connie.

Dorothea Hala, “Yemek yemesi gerek hepsi o kadar,” diye araya girdi.

“Bu benim doğal halim,” dedi Ida. “Bu konuda bir şey yapamazsınız. Ama doğru dürüst bir yemeğe de hayır demem.”

Kaybolduğunda iki yaşında olduğu için hatırlaması zor olsa da Ida eski odasına ilgiyle baktı. Yatağı diğer bebek eşyalarıyla birlikte yıllar önce kaldırılmıştı ve artık odada misafirler için bir yatak ile yetişkinlere hitap eden makul mobilyalar vardı. Gerçi Alfred Street West’e çok gelen olmazdı. Bu oda da diğerleri gibi karanlık ve kasvetliydi. Neyse ki Ida belli belirsiz var olan rutubet kokusunu fark etmedi; büyük olasılıkla yetimhanede buna alışıktı.

Dorothea Hala kitaplıktan bir kitap çekti ve titrek bir sesle, “Bunu hatırladın mı Ida?” dedi. “*Johnny Crow’un Bahçesi*. Seninle resimlerine bakardık.”

“Ama ben bu resimleri hatırlıyorum!” dedi Ida.

Gravür sayfalarını çevirmeye başladığında Dorothea Hala’nın tedirgin suratı keyifle aydınlandı.

Connie, halasına bakıp, “Bay Thurston’a, yani Harold Enişte’ye ne diyeceğiz?” dedi.

Eniştesi kahvaltıyı *iki* kızla paylaşmaktan pek memnun olmayacaktı. Ama Connie, Bay Thurston’ın kocaman sarı dişleriyle kızarmış ekmek ve Gentleman’s Relish marka ançüz yemesi ve korse gıcırıltılarıyla bölünen bir sessizlik yerine, sonunda konuşacak birine sahip olmuştu.

Dorothea Hala kendisinden beklenmeyecek kadar sert bir sesle, “Harold Enişte’ne Ida’nın geri döndüğünü söyleriz. Başka bir detay bilmesine gerek yok. Seansla ya da Ida’nın bugün buraya nasıl geldiğiyle ilgili hiçbir şey söylemeyeceğiz. Anladın, değil mi Connie?”

Connie anlamıştı. Bay Thurston’ın bunları tasvip etmeyeceğini biliyordu. Yine de onun Ida’nın gelişine göstereceği tepkiyi merakla bekledi.

Bay Thurston’ın akşam eve geldiği saatlerde Ida bambaşka biri olmuştu. Aynı boyda oldukları için Dorothea Hala’nın lacivert yemek kıyafeti üzerine uymuştu. Elbise solgun tenini mükemmel biçimde ortaya çıkarıyordu. Saçları yeni yıkanmış ve yapılmıştı.

Connie üzüntüyle, *son derece hoş, ama neredeyse bir yetişkin gibi görünüyor* diye düşündü.

Connie, Sylvie ve Dorothea Hala ile Bay Thurston’ın paltosunu almaya gelen Martha, holde Bay

Thurston'ın gelmesini beklemeye başladılar – Dorothea Hala, Ida'yı uyarıp, kocasına bu güzel haberi verene kadar kıza ortalıkta görünmemesini söylemişti.

Bay Thurston her zamanki gibi kapıyı sertçe açıp eve girdi ve etrafa yağmur damlaları saçarak şemsiyesini salladı. Islak melon şapkasıyla paltosunu çıkarıp Martha'ya uzattıktan sonra akşam yemeği için giyinen Dorothea Hala'ya gözlerine inanamıyormuş gibi baktı.

“Matem elbiseni çıkarmışsın! Neden bu şekilde giyindin? Akşam yemeğinde ayakta olmazdın! Daha tam iyileşmiş sayılmazsın.”

Dorothea Hala çekinerek, “Ama bugün yorgun hissetmiyorum Harold,” dedi. Kocasını görünce cesaretini kaybetmeye başlamış gibiydi. Ellerini birbirine kenetledi. “Bir şey oldu...” Kocası sabırsızlıkla kaşlarını çatıp beklerken, kadın durakladı.

“Ne oldu Dorothea?”

“Şey oldu... Nasıl desem...” Uygun kelimeleri bulmaya çalışıyordu ve birden ağzından dökülüverdiler. “Ida bulundu!”

Bay Thurston'ın rengi eski kaşar gibi sapsarı oldu ve şemsiyeliğe yaslandı. “Sen neler diyorsun? Onu kim buldu?”

“O bu sabah buraya geldi Harold ve o gerçekten benim kızım. Bak işte orada!”

Bay Thurston kafasını kaldırınca yüz ifadesi de-
ğişti. Lekeli yüzüne yeniden renk geldi ve biraz ça-
bayla doğruldu. Bu değişikliği Connie dışında kimse
fark etmemişti; tüm gözler merdivenden inen laci-
vertli kızdaydı. Halaları yan yana durmuş büyülen-
miş gibi ona bakıyor, Martha ıslak palto ve şapkayı
elinde sıkı sıkı tutmaya devam ediyordu.

Ida nazikçe elini uzatıp gülümsedi. “Tanıştığımı-
za memnun oldum efendim.”

Bay Thurston kızın elini tutup kendisine göre
gevşekçe sıktı. “İnanamıyorum, bu müthiş bir ha-
ber!” Duraksayarak konuşmasından kendine gel-
meye çalıştığı anlaşıyordu. “Bu nasıl olur?”

Ida heyecanla, “Aslında bir rastlantıydı efen-
dim,” dedi. “*Lady*’deki hizmetçi ilanını görmüştüm.
Madalyonum da her zamanki gibi üzerimdeydi.”

“Madalyonun mu?”

Ida elbisesinin yüksek yakasını saran zinciri çö-
züp adama verdi. Bay Thurston dudaklarını büze-
rek elindeki madalyonu inceledi.

Ida durumu açıklamak ister gibi, “Ben bebekken
de vardı. Kaybolduğum zaman,” diye ilave etti.

“Sanırım onu hatırlıyorum.” Kaşlarını çatıp kıza
baktı. “Londra’nın altını üstüne getirdik, biliyor
musun? Polisten yardım istedik, dedektifler tuttuk.
Karım yıllarca yas tuttu. Ama işte şimdi buradasın

ve Ida olduğunu kanıtlayan madalyon elinde. Bu mükemmel.”

“Evet, buradayım,” dedi Ida.

Adam madalyonu geri verdi. Şakacı bir tavırla, “Artık yeni bir hizmetçi yardımcısı aramak zorundayız galiba, değil mi?” dedi.

Connie aslında halası gibi Bay Thurston’ın da Ida’ya bir sürü sormasını bekliyordu, ama öyle olmadı.

Dorothea Hala endişeyle, “Sorun yok, değil mi Harold?” dedi. “Onu bulduğumuza göre artık bizimle kalmalı, değil mi? Eski hayatına geri dönemez. Zavallı çocuk yetimhanede yaşıyormuş!”

Sylvie Hala masa örtüsüne daha sıkı sarılarak, “Bu korkunç,” diye fısıldadı. “Ona dokununca o yerin mutsuzluğunu hissettim.”

Bay Thurston haşin bir sesle, “Elbette burada kalabilir,” dedi. “Sonuçta o, bu ailenin bir üyesi. Şimdi izin verirseniz gidip akşam yemeği için üzerimi değiştirireyim.”

Bunları söyledikten sonra endişeyle kendisini izleyen iki kadının yanından geçti ve Ida’ya ikinci kez şöyle bir bakıp, üst kattaki giyinme odasına çıkan basamaklara yöneldi. Connie adamın suratını bir anlığına da olsa görebildi, ama ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

Bay Thurston, Ida'nın gelişini kendisinden beklenmeyecek kadar yumuşak karşılamıştı. Özellikle de Ida'nın görüldüğü gibi olmadığından şüphelenen tek kişi artık Connie olmadığına göre bu çok tuhaf bir durumdu.

Bay Thurston'ı izlemiş ve onun da buna inanmadığını anlamıştı.

Connie, Alfred Place West'e geldiğinden beri hiçbir aileden davet almamıştı. Bay Thurston'ın 'ticaretten' para kazandığı fısıldanıyor ve Connie'nin anlamadığı bir nedenle bu, onu diğer çocuklar için uygunsuz bir arkadaş yapıyordu.

Sadece bir kez, o da yan komşuları Cavendishler tarafından ikizlerle oynaması için davet edilmişti. Cecil ve Claud onun yarı yaşındaydılar ve tek istedikleri sallanan ata binip inmekti. Connie tombul Cecil'i istemeye istemeye beşinci kez kaldırdıktan sonra atı birazcık sert itince, at Cecil'i üstünden atmış ve çocuk tepeüstü yere düşmüştü. Cecil dadısı gelene kadar çığlıklar atmıştı.

Bu olaydan sonra Connie bir daha oraya da davet edilmedi.

Yani kız bunca süre yakın bir arkadaşı olmasını bekleyip durmuştu. Şimdi Ida vardı. Gerçek kuzeni olmasa ne fark ederdi?

Ida'nın ağzından yetimhaneye ilgili hikâyeler almaya çalıştı, ama Ida, "O zamanları hatırlamak istemiyorum Connie," diyordu. "Artık bunları düşünmek bana hüznün veriyor."

"O kadar korkunç muydu?"

"Yetimhanenin müdiresi Bayan Goodenough çok sert bir kadındı. Kaba ve kötüydü. Ondan kurtulduğuma memnunum."

"Nerede bu yetimhane?" diye sordu Connie.

"Ah, Hammersmith yolunun aşağılarında," dedi Ida.

Connie, Ida'yı odasına davet etti. O gelmeden dikkatle birkaç defter seçip gelişigüzel yatağın üzerine atmıştı. Ida bundan etkilendi, ama Connie'nin beklediği nedenle değildi. "Ne kadar düzgün bir yazın var!" diye bağırdı.

Dorothea Hala, Ida'ya yeni kıyafetler almak için onu Knightsbridge'e götürmek istiyordu. Connie, arkadaşının tek bir anını bile kaçırmamak ve halasının sağlığından endişe ettiği için onlarla Harrods'a gitti.

Aslında Ida geldiğinden beri Dorothea Hala mucizevi bir şekilde iyileşmişti. Sanki uzun bir süre donmuş halde kalmış da sonunda uyanıp çözülmeğe başlamış gibiydi. Ida'nın bir sürü kıyafet deneyip aynanın önünde bir aşağı bir yukarı gezinmesini iz-

lerken gözleri parlıyordu. Yüzündeki endişeli ifade bile neredeyse kaybolmuştu.

Halası teslimat adresini verip, oldukça yüksek meblağlı faturayı imzalarken, Connie, “Bay Thurston kızmayacak mı?” dedi.

“Ona Harold Enişte demeye çalış Connie. Hayır kızmaz, yıllardır paramı o idare ediyor. Bir değişiklik yapıp, paramı dilediğim gibi harcamanın tam zamanı. Ida’nın düzgün kıyafetleri olmalı.”

Connie içini acıtan bir kıskançlık hissetti, ama onu hemen içinden attı. Halalarıyla yaşadığı dört yıl boyunca onlardan bir şey istememişti.

“Pekâlâ, Ida,” diye devam etti halası. “Sana birkaç yeni şapka da almalıyız!”

Ida şapkasını korumak ister gibi tutup, “Ama benim şapkam var,” dedi.

“Korkarım senin şapkan pek uygun değil. Old Bond Caddesi’ndeki şapkacılara gitmeden önce Fullers’a gidip çay içelim.” Dorothea Hala neşeyle iç geçirdi. “Oraya gitmeyeli uzun zaman oldu!”

Connie bunu duyunca çok sevinmişti. Fullers’daki üzeri krema kaplı cevizli kekler Londra’nın en güzel kekleriydi; Bayan Poots, Londra’nın tarihi yerlerini görmek için yaptıkları eğitim gezisinin ardından bir-iki kez insafa gelip onu buraya getirmişti.

Pencere kenarında bir masaya oturdular. Dorothea Hala, Ida'ya fincanı nasıl tutacağını anlatırken, biraz içeride bir masada oturan birkaç genç hanımefendi aniden ayağa kalkıp bağırmaya başladılar: “Kadınlara oy hakkı! Bize de bu hakkı verin! Bırakın kadınlar konuşsun!”

Öğleden sonra keyifli bir alışverişin ardından kibar kibar çaylarını yudumlayan hanımlar dehşetle etraflarına baktılar. Yukarıdaki galeride çalan orkestra, aşağıdaki kargaşayı bastırmak için hafif bir operete başladı.

Ama grup çoktan etrafa dağılmış, kimsenin itiraz etmesine fırsat vermeden masalara bildiri dağıtıyordu.

Bildirilerden biri Connie'nin kek diliminin üzerine geldi ve kremaya yapışıp kaldı.

Connie kafasını kaldırdı. Ida'nın yaşlarında, şapkasının altından parlak kızıl saçları dökülen bir kız ona bakıp göz kırptı. Üzerinde son moda erkeksi bir gömlek ve kravat vardı ve gıpta edilecek kadar şık görünüyordu.

Sonra gruptakiler kızıl saçlı kıızı da yanlarına alıp ortadan kayboldular.

Dorothea Hala dudaklarını büzdü. “Suffragette-ler! Dikkat çekmek için etrafa nasıl zarar verdiklerini okumuştum!”

“Buraya bir zarar vermediler,” dedi Connie.

Ucuz kâğıda basılmış mürekkep lekeleriyle dolu bildiriye baktı. Kızıl saçlı kızın tarzına hayran olmuştu, ama o bir suffragette değil antropolog olmak istiyordu. Tabii ikisi birden olabiliyorsa durum değişirdi.

Çay salonu tekrar her zamanki yatıştırıcı uğultusuna döndü. Arka planda orkestra hafif hafif en son çıkan dans müziklerini çalıyordu. Dorothea Hala, Ida’ya bıçak nasıl kibarca tutulur onu gösterdi. Connie kekini bitirip pencereden dışarı bakmaya başladı.

Karşı kaldırımında bastonuna dayanıp gezinen bir adam vardı. Kasketinin altından onlara bakıyordu. Connie onu hemen tanıdı. Bu, Ida ilk geldiğinde merdivenin tepesinde gördüğü kişiydi.

“Ida bak!” Kızın kolunu öyle bir yakaladı ki, Ida elinden bıçağı düşürdü. “İşte yine o adam! Onu tanımıyor musun?”

Ida şaşkınlıkla etrafına bakınıp, “Hangi adam?” dedi.

Connie sabırsızlıkla, “Burada değil dışarıda!” dedi.

Ama adam o sırada köşeyi dönüp kaybolmuştu. Bastonlu birine göre oldukça hızlı hareket ediyordu.

Dorothea Hala hesabı ödedikten sonra soluk, karsız bir güneşin altına adım attılar. Şu ana kadar

yaz çok dengesiz geçiyordu. Kadınlar yanlarına güneş şemsiyesi mi yağmur şemsiyesi mi alsınlar şaşır-mışlardı. Connie'nin halası da eline güneş şemsiye-sini almıştı. İşte bu yüzden köşeyi döndükleri sırada adamın bastonuna takılıp neredeyse düşüyordu.

Telaşla, “Ay olamaz,” dedi. “Sizi görmedim! Zavallı adamcağız! Galiba ayağınıza bastım.”

Adam başındaki eski kumaş kasketi çıkararak, “Zararı yok hanımefendi,” dedi.

Kasketin altında saçları seyrekli ve kırlaşmıştı, kafasının arkası tuhaf biçimde düzdü. Kahverengi cüretkâr gözlerini bir süre üçünün üzerinde gezdirdi. Connie de onun bakışlarına karşılık verdi.

Dorothea Hala şaşkınlıkla, “Sizi tanıyor muyum?” dedi. “Bana tanıdık geldiniz.”

“Pek çoğumuz nerede akşam orada sabah yaşıyıp gidiyoruz,” dedi adam. Sesindeki acı ton kadının bir adım gerilemesine sebep oldu. “Yıllar hızla geçip gidiyor, siz beni operaya giderken yoldaki bir olukta ya da bir kapı eşiğinde çöplerin arasında uyumaya çalışırken görmüşsünüzdür.”

Dorothea Hala zayıf bir sesle, “Üzgünüm,” dedi ve çantasını karıştırmaya başladı. “İşte size bir şilin. Lütfen alın bunu.”

“Elbette,” dedi adam ve parayı kapıp ısırdı. “Herhalde bir sürü paranız vardır.”

“Hadi gelin kızlar,” dedi Dorothea Hala. Sesi titriyordu.

Connie arkasına bakınca adamın ters yönde ak-sayarak ilerlediğini gördü. “Bizi bekliyordu,” dedi. “Bizi izledi ve sonra özellikle bizi bekledi!”

Halası derin bir nefes alıp, “Regent’s Caddesi’nde görülmemiş şey!” dedi. Connie onun böyle karşılaş-malardan ne kadar nefret ettiğini bilirdi. “Oxford Caddesi’nde böyle şeyler olabilir, ama burada asla! Ne kadar hırpani bir adamdı! Bu ne cüret!”

“Onu tanıyor musun Ida?” diye sordu Connie.

“Elbette tanımıyor Connie!” Ama halası, Ida’nın nasıl bir çevreden geldiğini hatırlamış gibi aniden tereddüt etti.

Ida öfkeyle kafasını salladı. “O dilenci mi? Hayatımda görmedim.”

Ama suratı bembeyaz olmuştu.

Dorothea Hala'nın Ida'ya ısrarla bir sürü şapka denettirdiği dükkânlarda geçirilen sıkıcı saatlerin ardından Güney Kensington'a dönmek için bir fayton tuttular. Şu işe bakın ki, onun için alışılmadık olsa da Bay Thurston da aynı sıralarda eve geldi.

Adam ön kapıyı hızla çarptı ve Martha'ya palto-suyla şemsiyesini veren Dorothea Hala'ya baktı.

Kadın suçlu suçlu irkildi. "Ah, seni bu kadar erken beklemiyorduk Harold. Günün güzel geçti mi?"

"Aksiliğe bak ki hayır, ama bunun konumuzla alakası yok. Neden dışarıdaydın? Sen hiç dışarı çıkmazsın ki!"

Alışverişten bitap düşmüş olan Dorothea Hala, Connie ve Ida'yı gösterdi. "Ida'ya yeni kıyafetler almamız gerekiyordu." Connie onun Bay Thurston'la her konuşmasında olduğu gibi kekelediğini fark etti.

"Çok yorulmuş olmalısın. Daha tam iyileşmediğini biliyorsun."

Dorothea Hala, “Ah, ama kendimi çok iyi hissediyorum,” diye söze başladı.

Bay Thurston kıpkırmızı bir suratla araya girdi. “İyi değilsin Dorothea, bunu biliyorsun! Eğer Ida’ya yeni kıyafetler almak gerekiyorsa, kendisi gidip Harrods’daki hesaba yazdırabilir.”

“Ama lütfen Harold...” Dorothea Hala ellerini ovuşturdu. “Kızlarla çok eğlendik! Eminim temiz hava da iyi geldi.”

Bay Thurston onun sözlerini umursamadan saydırmaya devam etti. Dorothea Hala uzun boylu, ama narin bir kadındı ve adam bir kapı gibi geniş ve sağlamdı.

“Bir daha evden ayrılmamalısın. Bu işler senin için çok ağır Dorothea. Şimdi gidip dinlen. Bence yemeği yatakta yemen daha doğru olacak.”

Dorothea Hala uysal bir sesle, “Evet, galiba biraz yorulдум,” dedi.

Bay Thurston’ın bu ani patlaması karşısında geri çekilmiş görünüyordu. Başını eğip yaşlı bir kadın gibi ağır ağır basamakları çıkmaya başladı.

Bay Thurston, kadını her zamanki gibi kendi evinde tutsak etmeye niyetli görünüyordu. Connie bunun halasının sağlığına iyi geleceğini sanmıyordu.

İki kız birlikte merdivenden çıkarlarken Ida, Connie'ye dönüp, "Tam bi zorba, di mi?" diye fısıldadı. "İyi ki benim babam değil!"

"O kadar çok mu yoruldun?" dedi Connie. "Hep Bay Thurston'ın söylediklerini yapacak mısın?"

Yatakta oturan halasına endişeyle baktı. Martha'nın ateşi yakmış olmasına rağmen kadının yüzü hayalet gibi bembeyazdı. Sonra bunun cilt kremi olduğunu fark edip rahatladı. Halası minik, sedefli bir ayna yardımıyla kremi mendille temizledi. Bay Thurston yemek için kulübe gidince, Connie, Ida ve Sylvie Hala birlikte keyifli zaman geçirmişlerdi. Dorothea Hala da yanlarında olsa ne güzel olacaktı.

Dorothea Hala derin bir iç geçirdi. "Harold'ın söylediklerini yapmak daha kolay geliyor. Biliyorsun, o benim hayatımı kurtardı."

Connie hikâyeyi biliyordu. Dorothea Hala ve Sylvie Hala, Connie'nin babasıyla kardeşti. Dorothea Hala içlerinde en büyükleriydi ve Reginal Fairbanks adında çok zengin bir adamla mutlu bir evlilik yapmıştı. Sylvie Hala hiç evlenmemişti, ama o da kendince mutluydu.

Dorothea Hala ilk çocukları Ida'ya hamileyken Reginald Fairbanks genç yaşta beklenmedik bir biçimde kalp krizinden öldü.

Connie kaşlarını çatarak, "Bay Thurston seni tam olarak nasıl kurtardı?" dedi. Bay Thurston'ı tanıdığı kadarıyla böyle bir hareket adamın karakterine uymuyordu.

Halası iç geçirdi. "Ida'nın doğumundan sonra iyi değildim ve Reg için yas tutuyordum. Ama sonra Harold'la tanıştım ve o -bilemiyorum- her şeyi ele alıp düzenledi."

Bu, biriyle evlenmek için yeterli bir neden miydi? Connie öyle olabileceğini tahmin etti.

"Ve sen de onunla evlendin?"

Dorothea Hala kendisini savunmak ister gibi, "Ona ne kadar müteşekkir olduğumu göstermek istedim," dedi. Kararını haklı göstermek için yas-tıkların üzerinde doğruldu. Cilt kremi silinince yüzü ortaya çıkmıştı. Normal, ama yorgun görünüyordu.

Aynayı yerine koydu.

"Sana anlatmaya çalışayım Connie. Enişten Reg'in vasiyeti oldukça karışıktı. O vasiyeti bebek beklediğimi öğrenince yazmıştı. Fairbanks mirasının geleceğini düşünmesi gerekiyordu. Paranın büyük bölümünü on sekiz yaşına geldiğinde çocuğumuza bırakmak istedi. Sanırım hep yanımda olup

bana bakacağını düşünüyordu. Böyle beklenmedik şekilde öleceği kimsenin aklına gelmezdi.”

“Yani sana hiçbir şey bırakmadı, öyle mi?”

“Reg’in hayat sigortası ile bana vermiş olduğu cömert ödemelerden kalan paraları aldım.” Dorothea Hala ellerini salladı. “Ah, bunları anlamayacak kadar küçüksün Connie! Sana bunları anlatmamalıyım.”

Connie nazikçe, “Ama hep anlatırsın,” dedi.

Halası onu hiç duymamış gibi konuşmaya devam etti. “Tabii bütün bu yıllar içinde Ida’nın ölmüş olabileceğini düşündüğüm de oldu...” dedi. Titredi ve kuş tüyü yorganı biraz daha üzerine çekti. “Ama artık bunu düşünmeme gerek yok.” Durakladı, sonra daha gür bir sesle devam etti. “Dolabın en üst rafında karton bir kutu duruyor Connie. Onu al ve içindekileri ateşe at. Artık onları saklamam gerekmiyor.”

Kutunun içi buruşup sararmış gazete kupürleriyle doluydu. Connie okumaya başladı... **Küçük Mirasçı Kayıp... Boş Bebek Arabası Gizemi... Fidyeye İstenmedi... Alevler kâğıtları büzüştürüp sonra da sanki tadını beğenmemiş gibi bacadan yukarı tükürdü.**

Dorothea Hala derin bir iç geçirip arkasına yaslandı. “Teşekkür ederim.”

Connie yatağın yanına döndü. “Yani bu kızın Ida olduğuna gerçekten inanıyorsun, öyle mi?” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Rol yapmak zor değil. O kız Fairbanks mirasının peşinde olabilir.”

“Connie! Böyle bir şeyi nasıl söylersin?”

“Şey, o madalyonu herhangi bir yerden, bir rehincide falan bulmuş olabilir.”

“Kendi çocuğumu tanımaz mıyım sanıyorsun?”

“Ama o artık bir çocuk değil. Aradan yıllar geçti. Artık genç bir kadın.”

Halası sakın bir sesle, “O benim kızım,” dedi. “Ama bazı formaliteler var. Doğum gününde mirası alabilmesi için mahkemeye Ida Fairbanks olduğunu kanıtlamak zorunda.”

“Ida bunu biliyor mu?”

Dorothea Hala yeniden iç geçirdi, bu kez rahatsız olmuş gibiydi. “Henüz bilmiyor, ama onları ikna etmekte zorlanacağını sanmıyorum. Her şeyden önce elinde madalyon var.” Saçlarına krem bulaşmaması için kafasına saç filesi takmıştı ve yüz ifadesi daha da gergin ve vakur görünüyordu. “Bu kadar soru yeterli, Connie! Beni daha çok yoruyorsun.”

“Bay Thurston söyleyene kadar yorgun değildin,” dedi Connie.

Halasına iyi geceler öpücüğü vermek için eğildi, ama hafif nemli yanağı Martha'nın ütü masası kadar sertti.

Connie odadan ayrıldı. Yüreğinde bir ağırlık vardı.

Ertesi sabah Arthur'la gamlar üzerine çalışırlarken, "Biliyor musun Arthur," dedi, "aslında Ida'nın kuzenim olup olmaması önemli değil. Ama onun mirasa konmaya çalışan bir sahtekâr olduğu anlaşılırsa zavallı Dorothea Hala bir daha toparlanamaz. Sence ne yapmalıyım?"

Uzun bir sessizlik oldu. Arthur düşünceli bir edayla kaşlarını çattı.

En sonunda, "Neden mahkemenin kararını beklemiyorsun?" dedi ve "Hayır hayır Connie! O nota do olacak!" diye çabucak ilave etti.

"Mahkemedekiler beyaz peruklu, sert adamlar," dedi Connie. Mahkeme işleyişi hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama geniş bir hayal gücü vardı. "O maldasyonun yeterli kanıt olacağını sanmıyorum. Bu, Dorothea Hala için çok üzücü olacak. Önceden bilgi edinirsem, o zaman halam duruma hazırlıklı olur..."

"Peki bunu nasıl yapacaksın?" dedi Arthur.

Connie emin değildi. Henüz.

Bu dersten sonra ŧan dersi vardı.

Connie bağıra bağıra, ‘Sevdiğim Solgun Eller’ şarkısını söylüyordu. Arthur pencerenin kenarına gitmişti ve sırtı giderek kasılıyordu. O sırada arkadan melodiyi tekrarlayan berrak bir ses duyuldu.

Connie ve Arthur dönüp baktılar.

Gelen Ida’ydı. Gözleriyle bire bir aynı renkte mavili beyazlı yeni sabah elbisesinden dökülen –kıvrırma maşasının eseri– soluk sarı bukleleriyle son derece alımlı görünüyordu.

Arthur ağzı açık öylece bakakalmış ve Japon balığı gibi gözleri açılmıştı.

“Siz şey olmalısınız?..”

Ida gözlerini kocaman açarak, “Bayan Fairbanks,” dedi. Uzun elbisesi içinde süzüle süzüle Arthur’un yanına geldi ve narin ama ne yazık ki Elizabeth Arden Portakallı Bakım Kremi’ne rağmen hâlâ çatlaklar olan elini uzattı. “Bana Ida diyebilirsiniz. Adınız neydi Bay?..”

Arthur yutkundu. Boğuk bir sesle, “Harker,” dedi. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

“Pekâlâ, Bay Harker, Connie ile birlikte sizden ŧan dersleri alacağım.”

Connie, Arthur’la sırdaş olduğı günlerin sona erdiğini o an anlamıştı. Müziğe yatkın bir öğrenciye sahip olmak besbelli öğretmeni heyecanlandırmıştı.

Üstelik bu öğrenci aynı zamanda da güzeldi. Onun Ida Fairbanks olup olmaması hiç umurunda değildi. Notaları göstermek için müzik kitabının sayfalarını çevirirken elleri titriyordu. Ida onun üzerine eğilmiş, hafif kavisli kaşları gösterdiği çabayla kırışmıştı.

Connie dersten sonra Ida'ya dönüp, "Yarın British Museum'a gideceğiz," dedi. "Yarın Cumartesi, yani Pootsie olmayacak!"

Ida, British Museum'un adını duymuş olsa bile müzenin onun için ne gibi heyecanlar barındırdığına dair fikri olmadığı belliydi – ama şan dersinden sonra güzel konuşma dersi almıştı. Dudaklarını ıslattı.

Dikkatle, "Mükemmel," dedi.

O akşam güneşin son ışıkları da kaybolmadan önce Connie, Ida ile ilgili notlar aldı. Odasının duvarına sırtını dönmüştü, çünkü duvardaki kafa giderek büyüyor, üzerini kızamık lekeleri gibi karanlık, ıslak noktalar kaplıyordu.

İsim: Ida Fairbanks (?)

(Uzun zaman önce kaybolan kuzenim?)

Yaş: on yedi (?)

Yaşam Alanı: daha önce Londra'nın batısındaki Hammersmith'de bir yetimhane(?)

Şimdi Alfred Place West 4. Katta, Sylvie Hala'nın karşısındaki oda

Dış görünüş: Çok solgun, ama kesinlikle bir hayalet değil.

Burada Connie kaleminin ucunu kemirip biraz düşündükten sonra yazmaya devam etti:

Yeni elbiseleri şapkaları seviyor. Fullers'in cerizli kekini seviyor. Arthur'u seviyor?

Bay Thurston konusunda haklı.

Daha yakından tanıyınca ilave maddeler gelecek.

Önemli soru: Bay Thurston, Ida'nın sahtekâr olduğunu düşünüyorsa, neden burada kalmasına izin veriyor?

Yazdıklarına bakıp kaşlarını çatı. Çok fazla soru işareti vardı.

“Her şey sana bağlı Connie Carew!” diye mırıldandı. Cevapları o bulmazsa, kimse bulmayacaktı.

Ida hakkında araştırmaya, kızı hazırlıksız yakalayıp sorular sorarak başlayacaktı.

Ertesi sabah Ida ile birlikte Güney Kensington metro istasyonundaki bilet gişesinde sıra bekliyorlardı. Connie bilet almak için cüzdanında iki peni aradı ve alelade bir ses tonuyla, “Madam Vichani diye birini duydun mu Ida?” diye sordu.

Ida ona boş gözlerle bakıp, “O da kim? Evden biri mi?”

“Şey, önemli biri değil,” dedi Connie. “Eskiden benim dans hocamdı.” O da Ida kadar iyi yalan söyleyebilirdi. Eğer Ida yalan söylüyorsa tabii... “British Museum’a iki bilet lütfen.”

Ida müzenin dışındaki Yunan stili sütunlardan çok etkilenmişti. “Ne kadar da eskiler.”

“Sadece eski görüntüsü verilmiş,” diye açıkladı Connie. “Onlar mimarının bir parçası.”

İda'ya anne babasının Mısır'da bulup müzeye bağışladığı eserleri gösterince kız kim bilir ne kadar etkilenecekti! Mısır Salonu'ndaki her bok böceği ve çömlek parçasının yanına babasının zarif bir el yazısıyla yazdığı sarı etiketleri gösterirken gururlu ve biraz da üzgündü.

Ama İda bunlardan hiç etkilenmemişti. “Pek de küçüklermiş.”

Connie sert bir ses tonuyla, “Onları benim anne babam buldu,” dedi. “Her biri binlerce yıllık.”

İda, Connie'nin yüz ifadesini gördü. “Ah özür dilerim. Zavalıcılık, senin de kimsen olmadığını unuttuyorum. Tıpkı benim gibi.”

“Sen kimsesiz değilsin,” dedi Connie. “Senin bir annen var.”

“Evet öyle. Buna alışmakta zorlanıyorum, biliyor musun?”

İda mumyaları görünce irkildi ve girişteki büyük boğa heykelinin Bay Thurston'a çok benzediğini söyledi. Bu söze kıkır kıkır güldüler.

Ancak en çok Yunan Salonu'ndaki heykeller hoşuna gitmişti. Ağzı açık etraflarında dolaştı.

“Şunlara bak! Üzerlerinde elbise yok!” Bir incir yaprağını inceledi. “Yani yok sayılır.”

Connie, kızı orada bırakıp tek başına keşfe çıktı.

Büyüyüp bir antropolog olunca önce Mısır'ı ve Yunanistan'ı mı ziyaret ederdi? Yoksa hakkında fazla şey bilinmeyen ve eski kabilelerle ilgili olağanüstü keşiflerde bulunup ünlü biri olabileceği Kara Afrika'yı mı? Araştırmalarını makaleler şeklinde yayınlayacak ve Londra'ya döndüğünde Kraliyet Coğrafya Topluluğu'nda ders verecekti. İzleyiciler maceralarını büyülenmiş gibi dinleyeceklerdi. Meslek sahibi olmaları için diğer kadınlara ilham kaynağı olacaktı.

Connie, Yunan Salonu'nun sessiz ortamında bir huzursuzluk fark etti.

Hayran hayran çıplak heykelleri inceleyen Ida'nın çevresine bir grup genç kız toplanmıştı. Elinde kâğıtlar kendilerini gezdiren ağırbaşlı, gözlüklü kadından çok Ida'nın yorumlarını dinliyorlardı.

Ida dalgın dalgın, "Güzel bacaklar," diyerek heykelin arkasına geçti. "Ay, poposuna bakın. Her şeyi de ortada!"

"Ne kadar sevimli değil mi?"

"Kesinlikle kusursuz."

"Tam bir Doğu Londra ruhu!"

Kızlardan biri neşeyle, "Şimdi aklıma geldi, acaba onu baloma mı davet etsem?" dedi. Deve kuşu tüyleri olan geniş kenarlıklı şapkasının altından moda-ya uygun şekillendirilmiş kabarık saçları görü-

nüyordu. Kahkahası zeminde titreşerek Connie'ye kadar geldi. "Babam ne der acaba?"

"Ah, evet bunu mutlaka yapmalısın. Ah, evet. Küçük bir dans için Baron bile ona eşlik edebilir. Çok güzel bir kız."

Kız, Ida'nın yanına gelerek, "Acaba," dedi, "kartınız var mı?"

Ida dönüp boş gözlerle kıza baktı. "Ne?"

"Davet kartının ne olduğunu bilmiyor Marjorie."

Connie duruma müdahale etmeye karar verip hızla yanlarına geldi. "Hadi Ida. Buradan gitmeliyiz."

"Ama daha heykellerin hepsini görmedim!" diye karşı çıktı Ida.

Marjorie adındaki genç kız Connie'ye dönüp, "Sen de kimsin?" dedi. Son derece eğleniyor gibi bir hali vardı. "Onun koruyucusu mu?"

Gruptan yine kahkahalar yükseldi.

Connie öfkeyle, "Evet," dedi. "Madem öğrenmek istiyorsun söyleyeyim, aynı zamanda da kuze-niyim."

"Ah evet istiyorum," dedi Marjorie. "Onu balo-ma davet etmek istiyorum. Çok, ama çok eğlenceli olacak."

Connie sert bir sesle, "O, gelmek istemiyor," dedi.

"Ama istiyorum," dedi Ida.

“Ben olmadan hiçbir yere gitmez,” dedi Connie.

Marjorie denizci kıyafeti içindeki Connie’ye kuşkuyla bakıp, “Sen daha çok gençsin,” dedi. “Onunla senin değil annesi gelmesi gerek.”

Connie kaşlarını çatı ve birden kızın etrafındaki grupta tanıdık bir yüz gördü. O kızıl saçları hatırlamamak mümkün değildi.

“Seni tanıyorum,” dedi. “Sen Fullers’deki suffragettesin!”

Kız dehşet içinde elini ağzına götürdü. Ortalıkta notlarla dolaşan yaşlı kadına doğru baktı; ama o, kızların geri kalanını toplayıp uzak, sessiz bir yerde kesintiye uğramış dersine devam etmeye çalışıyordu.

“Lütfen gazetecilere söyleme! Peder şok olup muhtemelen beni kapının önüne koyar!”

Arkadaşları arasında onu onaylayan mırıltılar oldu. Sadakatle etrafını sardılar.

“Bu, Lavender’in sonu olur! Mirastan mahrum edilir!”

Uzun boylu bir kız geniş adımlarla Ida’nın yanına geldi ve “Bak!” dedi. “Kimseye bir şey söylemezsen balolarımıza gelebilirsin.”

Connie şaşkınlıkla, “Hepinizin balosu mu var?” dedi.

“Balo mevsimi geldi, şapşal!”

Ida'nın adını ve adresini almak için ikna edilmesine gerek yoktu. Neyse ki kimse Ida Fairbanks adlı kızla ilgili çıkan kayıp haberlerini hatırlamıyor gibiydi – o sıralar hepsi çok küçüktü.

Connie en sonunda Ida'yı oradan uzaklaştırmayı başardı. Böyle korumacı davrandığı için kendine kızıyordu.

“Gerçekten o kızların sıkıcı balolarına gitmek istemiyorsun, değil mi? Seninle dalga geçecekler! Orada nasıl davranılacağını bilmiyorsun!”

“Umurumda değil,” dedi Ida. “Daha önce hiç baloya gitmedim. Sen de benim gibi yıllarca bir yetimhanede kalmış olsan, gitmek isterdin!”

Pek arkadaşça olmayan bir sessizlik içinde basamakları inerken Ida birden Connie'nin kolunu yakaladı. Solgun yüzü her zamankinden de beyazdı.

“Yine o adam,” diye fısıldadı. “Beni izliyor! Bizi görmemeli!”

Connie bastonlu adamın orada, dışarıdaki sütunlardan birine yaslanmış sigara içtiğini gördü. Açık duran cam kapıdan onu rahatlıkla izleyebiliyorlardı.

Ida'yı merdiven sahanlığındaki boğa heykelinin arkasına sürükledi.

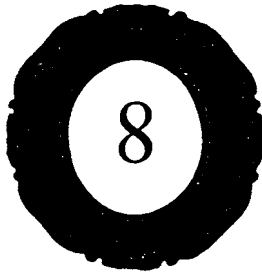
“Onu tanımadığını söylemiştin diye hatırlıyorum!” diye fısıldadı.

“Tanımıyorum,” diye fısıldadı Ida. “Onu yetimhanede görmüştüm. Bayan Goodenough için ufak

tefek işler yapardı. Sonradan isminin Leonard Cra-
ke olduğunu öğrendim. Regent's Caddesi'nde onu
gördükten sonra hatırladım.”

“Sanırım o da seni tanıdı,” dedi Connie. “Orada
pusuya yatmıştı. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Bizi bura-
ya kadar takip etmiş olmalı!”

Ida elleriyle yüzünü kapadı. “Leonard Cra-
keden ne isteyebilir? Yetimhaneye geri dönemem
Connie, dönemem!”

Ida o kadar ürkmüştü ki, Connie dayanamayıp kolunu doladı.

“Korkma, güvendesin. Artık bizim yanımızda, Alfred Place’te yaşıyorsun.”

Ida kafasını sallayıp onayladı, ama henüz tamamen yatışmış değildi. Merdivenden inen diğer ziyaretçilerin önünde boğanın muazzam kaslı bacaklarını inceliyor gibi yaparak beklediler.

Adam dışarıda oyalanıyor, gitmek için hiç de acele etmiyordu. Arada sırada müzenin cam kapılarından içeri baktığında, kızlar hemen boğanın arkasına çekiliyorlardı.

Bir süre böyle bekledikten sonra Marjorie ve arkadaşlarının tiz çığlıklarını duydular. Kızlar müzenin çıkışına doğru ilerliyorlardı. Öğretmenlerinden kurtulmuş gibiydiler. Connie hemen fırladı ve kızların içinde en anlayışlısı gibi duran Lavender’e yanaştı.

“Size katılabilir miyiz? Dışarıda kuzenimin görmek istemediği bir adam var.”

Lavender, “Vay canına, çok heyecanlı!” diye bağırdı. Kızıl saçları alev alev parlıyordu. “Yaşasın kız gücü! Toplanın kızlar.”

Connie ve Ida’yı ortalarına alıp ilerlemeye başladılar.

Connie bir sürü pahalı elbise arasından dışarıya bakınca Leonard Crake’in elindeki sigarayı bir sütuna bastırıp söndürdüğünü ve sonra da dönüp gittiğini gördü. Biraz sonra kaldırımın kenarına çekilmiş at arabalarının arkasında gözden kaybolmuştu.

Lavender, Connie’nin kulağına eğilip, “O muydu?” dedi. “Hırsıza benziyordu.”

“Bence de öyle,” dedi Connie.

Connie ve Ida, Güney Kensington’da trenden inip diğer yolcularla birlikte asansöre ilerlediler. Connie bir an dönüp arkasına baktı ve korkuyla kalabalığın arasında Leonard Crake’i gördü.

Onu atlatamamışlardı.

Adam, kapılar kapanırken asansörün arkasına sıkıştı ve Connie göz ucuyla onu izledi. Diğer yolcuların çoğundan kısa boylu olduğu için bunu yapmakta zorlanıyordu – evrak çantaları, el çantaları ve gazeteler arasındaki boşluklardan dışarıyı görmeye

çalıştı. Hiç değilse adam da kızın kendisini izlediğini göremiyor olmalıydı.

Crake'in suratı asık ve ifadesizdi, kasketi kafasının arkasındaki düzlüğü kapatıyordu. İncecik, çelimsiz bedeni, baston kullanmasına rağmen çevikti ve kafasını çevirip küçük, kendinden emin gözlerle asansördeki yolcuları incelerken onun kakıma benzediğini düşündü kız.

Onun Ida'yı görmeye çalıştığını biliyordu.

Bakışlarıyla etrafı tararken, birden her zamanki göz alıcı haliyle her şeyden habersiz kapının yanında duran kızı gördü.

Asansör, bölge hattı peronunun bulunduğu ilk kata gelmeden Connie etrafındakiler arasından kendine bir yol açarak Ida'ya doğru ilerledi. Yakınlarındaki kapı açıldı.

Connie, Ida'yı sırtından itti. Heyecanla, "Dışarı çık!" diye fısıldadı.

Ida şaşkınlıkla, "İneceğimiz kata geldik mi?" dedi.

"Önemli değil! Hemen dışarı çık!"

Ida belki de Connie'nin çocukça bir oyun oynadığını sandı ve hiç soru sormadan söyleneni yaptı. Kapı tam açılmadan sıkışarak arasından geçtiler.

Connie kızı elinden tutup, "Koş!" diye bağırdı.

Ida telaşla, “Neler oluyor?” dedi. Karo zeminde koşuyorlardı. Uzun elbisesi içinde Connie’ye ayak uydurmakta zorlanıyordu ve bir anda Connie’nin elinden kurtuldu.

Connie parlak, düz taşlarla kaplı labirentte yalnızdı ve Ida ortalarda yoktu.

Kalbi kt küt atarak bölge hattı peronuna giden basamakları koşarak indi ve orada bekleyen yolculara baktı. Ida yoktu. Neyse ki Leonard Crake de yle.

Basamakları tekrar koşarak çıktı ve asansöre giden geçitte yürümeye devam etti. Orada bekleyen yolcuları iterek asansöre onlardan önce girince ters ters söylenenler oldu.

Piccadilly hattı seviyesine gelip dışarı çıktığında Ida orada da yoktu. Merdivenden hızla indi ve önce batıya giden platforma baktı.

Daha sonra doğuya giden perona varınca ileride tek başına bekleyen birini gördü. Kafasında yeni şapkalarından biri vardı ve başını yere eğmiş ayaklarına bakıyordu.

Connie nefes nefese yanına gelip öfkeyle, “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

Ida ağlamaklı bir sesle, “Seni bekliyordum,” dedi. “Nereye gideceğimi bilemedim. Kayboldum sandım. Yetimhanede bizi hiç dışarı bırakmazlardı.”

“Leonard Crake peşindeydi!” dedi Connie.

Ida elini ağzına götürdü. “Olamaz, ne yapacağız şimdi?”

“Buradan hemen uzaklaşmalıyız!” dedi Connie.

Ama asansöre gitmek için geri döndüklerinde bulundukları perona açılan tünellerin birinden Leonard Crake’in çıktığını gördüler. Ida, Connie’yi sımsıkı yakaladı. Adam kafasını sağa sola çevirdi. Onlara doğru geliyordu. Hızlıydı ve ayağı aksamıyordu. Connie bastonunu bacağı sakat olduğu için değil de kavgada kullanmak için taşıdığını anladı.

O sırada sıcak buhardan çıkan ısıklık sesiyle birlikte perona bir trenin yanaştığını duydular. Başka bir tüneldən kalabalık bir insan topluluğu treni yakalamak için telaşla çıkınca Leonard Crake onların arasında kalıp gözden kayboldu.

“Gel hadi!” dedi Connie.

Tekrar Ida’nın elini tutup onu doğru peronuna giden tünele sürükledi. Tren peşlerinden hızla perona giriyordu. Doğru peronunda kapılarını açmış bekleyen bir tren vardı ve hemen ona atladılar. Ida eliyle şapkasını tutmuş, korku dolu gözlerle etrafa bakıyordu.

“Hâlâ orada mı?”

“Sanırım diğer trene bindi,” dedi Connie. Pen-

cereden dışarıyı gözlüyordu. “Şu anda Brompton Yolu’na gidiyoruz ve bu hattı fazla kişi kullanmaz.”

Kapılar kapandı ve çevrelerini boğucu bir sıcak ve sigara dumanı kapladı. Bir dakika sonra tren hareket etmiş ve peron geride kalmıştı.

İstasyondan çıktıklarında Eski Brompton Yolu’ndaki gri taşlardan yapılma, büyük Oratory Kilisesi’nin yanındaydılar. İkisi de nefes nefeseydi, ama sokak seviyesine çıkan büyük asansör neredeyse bomboştu ve Leonard Crake ortalarda yoktu.

“Galiba onu atlattık,” dedi Connie.

“Of! Neredeyse yakalanıyorduk!” dedi Ida. Koursuz güzellikteki yüzünde belli belirsiz ışıldayan bir ter tabakası vardı.

Connie, Leonard Crake’in yaşadıkları yeri bildiğini hatırlatmak istemedi. Eğer Ida’yı bulmak isterse bulurdu.

Ciddi bir ses tonuyla, “Bana doğruyu söyle Ida,” dedi. “Crake’in seni takip etmesinin bir nedeni olmalı. British Museum’a kadar peşimizden gelmiş! Sen yetimhaneden kaçtın mı?”

Ida masmavi masum gözlerini ona çevirip başını iki yana salladı. “Kaçsam da umursamazlardı! Kimsesizler değersizdir. Üstelik ben yetimhane için çok yaşlıydım. Kendime bir iş bulmamı istediler.”

Bu, çok esrarengizdi. Connie o an için bu konuyu unutmaya karar verdi. Dinlenmeye ihtiyaçları vardı. Ida'yı Brompton Yolu'ndan yukarı çıkardı. Knightsbridge'de aşçı kadının balık aldığı yerin yanına açılan çay salonu Richoux'yu arıyordu.

Ida, önündeki gümüş kadehte kalan son çilekli dondurma kalıntısını da sıyrırken, “Hayat bu işte, ha?” dedi. “Buradayım. Yeni bir annem, teyzem ve kuzenim var. Koca bir aile, tabii babam dışında, o da ölmeseydi olmaz mıydı sanki? Zavalıcılık!” Masanın üzerinden uzanıp sır verir gibi fısıldadı: “Biliyor musun? Yetimhane St Paul adında bir erkek okulunun yanındaydı. Akşamüstleri yurdun merdivenlerinde durup dışarı bakar ve küçük çocukların annelerine ya da dadılarına uçarak gitmelerini izler ve keşke onların yerinde olsam diye düşünürdüm.”

“Ama sen de öyle yaptın,” dedi Connie. “Sen de uçarak bize geldin.”

Ida şefkatle, “Sen benim küçük dostumsun, evet öylesin,” dedi, “tüm o tuhaflıkların, uzun zaman önce ölmüş şeylere bakman falan. Bunların ne anlamı var ki?”

Connie küçük yuvarlak masanın üzerinden ona ciddiyetle baktı. “Bir gün dünyada yaşayan insanlar üzerine araştırmalar yapacağım. Bu, sadece hazırlık aşaması.”

İda kafasını sallayıp kaşığı yaladı. “Yabancı yerlere gitmek istemezsin. Mikroplar. Pislik. Evde kalıp bana arkadaşlık etsene.”

Connie’nin içini bir sıcaklık kapladı. Birbirlerine bakıp gülümsediler.

İda’nın boynundaki madalyonun üzerine vuran ışıkla yeni aldıkları altın zincir aniden parladı. “Bakabilir miyim?” diye sordu. İda zinciri açıp madalyonu kıza uzattı.

Connie madalyonu ellerinin arasında çevirdi. “Çok hoş,” dedi ve geri verdi.

“Bunca yıl onu kaybetmedim,” dedi İda. “Sahip olduğum tek şey oydu.” Geriye yaslanıp iç geçirdi. “Eğer baloya gideceksem kibar bir züppe gibi konuşmayı öğrenmem gerek!”

Connie haşın bir sesle, “Hayır,” dedi. “Onlar için değişme. Olduğun gibi kal.”

Ama sonra düşünceli bir edayla kaşığını masaya bıraktı.

İda kimdi?

İşte bunu öğrenmesi gerekiyordu.

O akşam Connie defterinde ‘İda’ başlıklı sayfayı açtı ve oraya bir alt başlık yazdı.

Yeni bilgiler:

Madam V.'nin ismini duymadığını
söylüyor (?doğru/yalan).

Yetimhanede ufak tefek işler yapan
L. Crake'den korkuyor.

Çünkü 1) onu geri götürebilir?

(pek olası değil)

2) başka bir nedeni mi var?

Not: Ida'nın H'smith'deki yetimhanesi,

St Paul adında bir okulun yanında

Doğum günü 25 Temmuz (ere çok yakın

bir tarihte geldi - bu KÜŞKÜLLÜ bir

durum mu?)

Ida'nın "züppe" gibi konuşabilme konusundaki endişelerine rağmen son birkaç haftadır aldığı güzel konuşma dersleri, Dorothea Hala'nın arzu ettiği sonucu vermeye başlamıştı. Arthur'un utana sıkıla söyleyip durduğu gibi Ida'nın iyi bir müzik kulağı vardı.

Eğer Ida, Arthur'a birazcık ilgi göstermiş olsa Connie eski sırdaşını elinden aldığı için ondan nefret edebilirdi, ama Ida bunu yapmadı. Aslına bakılırsa Ida, Connie'nin hep istediği mükemmel arkadaş olmaya çok yakındı. Yalnız, antropolojiye ilgi duymasını sağlayamamıştı. Connie'nin, onunla ilgili araştırma yapması gerektiğini unuttuğu zamanlar bile oluyordu.

Ida'yla olan dersten sonra zavallı Arthur'un üzerine bir mahzunluk çöküyordu.

Çalışma odasında Connie ile yalnız kaldıklarında, "Aldığı şu davetlere baksana," dedi. Üzerinde

bej renkli iki kart duran şöminenin rafını gösteriyordu. Kartların üzerindeki yazılar süslü püslü bir oyma baskıyla hazırlanmıştı. “Kendine uygun genç ve yakışıklı birini bulacak.”

Connie ona moral vermek için, “Onların hepsi de hödük,” dedi. “Hem Dorothea Hala da yanında gidiyor.” Ama içten içe Arthur’un beklentilerinin gerçekleşmeyeceğini biliyordu, ürkek ve münzevi halası da Ida’ya eşlik etmekte o kadar başarılı olmayacaktı.

Ida, çenesine gelen, kısa boylu Mösyö Jean’dan epeydir dans dersleri alıyordu. Connie’nin gözlemlerine göre adam hiç de bir Fransız değil, en az kendisi kadar İngiliz’di. Ama sonuçta Ida’ya bir prenses gibi vals yapmayı, son moda danslardan İki Adım hareketini, Horoz Adımını ve Yavru Ayıların Pikniği’ni öğretmişti.

Connie, Ida’nın pratik yapması için onunla dans ediyordu. Misafir odasında somurtmuş oturan Arthur’un önünde neşeye dönüp duruyorlardı. Connie, Ida’nın bu yeni, gösterişli hayatına olabildiğince hazır olmasını istiyordu. Dorothea Hala’nın Ida’ya balolarda eşlik etmek için ona ayak uydurup uyduramayacağına emin değildi. Ida’ya kendisi göz kulak olabilse ne güzel olurdu!

Buna karşın Dorothea Hala nedense baloyu sabırsızlıkla bekliyor gibiydi. Davetiyelere dokunup gülümsedi ve terzi Lucile'e kendisi için özel bir elbise ısmarladı.

İlk balonun yapılacağı gün Connie, Ida'nın hazırlanmasını izledi.

Ida'yı yer altı trenine kadar takip ettiğı günden beri Leonard Crake'i görmemişlerdi hiç değılse. Kızdan her ne istiyorsa bundan vazgeçmiş olmalıydı. Tuhaf, ama rahatlatıcıydı.

Ida, açık yeşil elbisesi içinde bir deniz kızına benziyordu. Hoşnutlukla aynaya bakıp gülümserken holde bir kargaşa duyuldu. Sesler merdivenden çıkıp odaya kadar geliyordu.

"Gidip ne olduğuna bakayım," dedi Connie. Bu bitmek bilmez hazırlıklardan sıkılmıştı. Aşağı inerken son birkaç ay içinde bile merdiven halısının ne kadar yıprandığını fark etti.

Ama holdeki kalabalığı görünce bunu unuttu. Halaları, Bay Thurston ve Martha'nın yanında hayal meyal hatırladığı genç bir adam vardı. Bay Thurston sırtına vuruyor, delikanlı halaları kibarca yanaklarından öpüyordu. Yanık tenli, uzun boylu, geniş omuzlu, kaslı biriydi. Bay Thurston'ın siyah saçları onda çok daha çekici duruyordu.

Bir hanımefendi gibi görünmek için paldır küldür koşuşuna ara verip üstünü başını düzeltti. Birden kız çocuğuna benzediğini fark etmişti. Büzgülü bol bir elbise üzerine dizlerine kadar inen bir önlük giymişti. Yamamak zorunda kalmamak için mürekkeple kapadığı delikleriyle korkunç siyah yün çorapları da ayaklarındaydı.

Bulunduğu yerden kimseye fark ettirmeden aşağıyı izleyebiliyordu. Balo için çoktan hazırlanmış olan Dorothea Hala dudaklarını kenetleyip hafifçe arkasını dönerken, Sylvie Hala olağanüstü bir heyecan içindeydi.

“Bir ziyaretçimiz var, biliyor musun Frank? Ölümler ülkesinden gelen biri,” dedi.

Frank babasıyla göz göze geldi.

“İda’yı mı söylüyorsun?” dedi Frank neşeyle. “Babam olanları yazdı Sylvie. Çoktandır kayıp olan akrabamı görmek için sabırsızlanıyorum!”

Connie hole bir adım attı.

“Aslında o senin akrabası değil,” dedi. Herkes ona döndü. “Yani, kan bağıntı yok.”

Dorothea Hala gülümsemesine engel olamadı. “Ah, Connie,” dedi. “Doğrucu olmaya bayılıyorsun!”

Bay Thurston sert bir sesle, “Oğlum Frank’i hatırlıyorsun, değil mi Constance?” dedi. “Birkaç haftalığına bizi ziyarete geldi.”

Frank'ın siyah gözleri Connie'ye gülümsedi. Çok yakışıklıydı. Connie bunu unutmuş ya da üç sene önce farkına varmamıştı. Frank o zamandan bu yana Amerika ve Kanada'da çalışıyordu.

“Vay canına, küçük Connie Carew ne kadar büyümüşsün!” Sesinde yumuşak bir tını vardı. “Artık küçük bir çocuk değilsin. Neredeyse genç bir hanımefendi olmuştun. Böyle giderse peşinde bir sürü hayranın olacak!”

Connie ileri doğru bir adım atıp ciddi bir ifadeyle elini uzattı. “Merhaba Frank.”

“Hadi ama, bir öpücüğü hak etmiyor muyum? Gel buraya!”

Connie'nin ayakları yerden kesildi. Frank onu havada döndürüp yanağına bir öpücük kondurdu. Bir an dudaklarını teninde hissettikten sonra Frank onu yere bırakmıştı. Biraz başı dönüyordu.

“Her şeyi bilmek istiyorum Connie. Mesela hâlâ şey olmak istiyor musun?.. Neydi onun adı?”

“Antropolog.”

“Bak sen, epey havalı değil mi? Peki bu büyük kariyer planın nasıl gidiyor?”

Onunla dalga mı geçiyordu yoksa ciddi mi anlayamıyordu. Yüzü kızardı ve mırıldandı: “Pek iyi değil.”

Frank kızın elini tuttu. “Gel de anlat bebeğim. Ben de sana Vahşi Batı'yı anlatayım!”

Frank'in evde ilk gecesi olduğu için Connie'nin birinci kattaki misafir odasında oturmasına izin verdiler.

Sylvie Hala hep yaptığı gibi ara sıra kendi kendine mırıldanarak yanlarında oturdu. Sohbeti mi yoksa zihnindeki bir takım sesleri mi dinlediğini kimse bilmiyordu. Dorothea Hala, Ida'ya bakacağını söyleyip birkaç dakika sonra yanlarından ayrıldı, ama Bay Thurston odada kalıp kanepenin büyük bölümünü kaplamaya devam etti. Frank'in inanılmaz hikâyelerinden biri daha ortaya serilirken, adam eli ni o koca dizlerine vura vura kıkırdıyordu.

Connie, Frank'i keyifle ve büyülenmiş gibi dinledi. Arthur onun gibi değildi, o hâlâ bir öğrenciydi, ama burada en az yirmilerinde ve ona ilgi gösteren genç bir adam vardı. Frank'e bütün gelecek planlarını anlatmak istiyordu.

Ama dakikalar geçtikçe Frank'in Connie'nin kariyerini umursamadığı ortaya çıktı. Onun için kendi kariyeri daha heyecan vericiydi. Hayranlıkla dinleyen izleyiciler olmasına da bayıldığı belliydi.

Bay Thurston ve Frank çaylarını yudumlarken kapı açıldı ve balo elbisesi içinde Ida odaya süzüldü.

Kız elini ağzına götürdü. “Misafirin olduğunu bilmiyordum Harold. Şey, Sylvie Teyze’ye hoşça kal demek istemiştim.” Eğilip Sylvie Hala’yı öpmeden önce bir tereddüt geçirdi. Sanki doğru kelimeleri bulma konusunda hâlâ acemiydi.

Sylvie Hala hayal dünyasından çıkmıştı. “Mükemmel görünüyorsun hayatım,” dedi. Yaşlı elini Ida’nın pürüzsüz, çıplak omuzuna koydu. “Dikkatli ol,” diye fısıldadı.

Bay Thurston homurdanarak, Frank ise neşeyle ayağa kalktılar. Frank önündeki sahneye baktı – topuz yapılmış altın sarısı saçlar ve deniz yeşili, uzun bir elbise. Ve elini uzattı.

“Frank Thurston, hizmetinizdeyim hanımefendi. Sizinle tanıştığıma memnun oldum, hem de pek çok.”

Ida onun yanık elini kendi duru, yeni bakım yapılmış eline aldı.

“*Nasılsınız?*” dedi dikkatle.

İşte bu kadardı. Artık Frank’in bütün ilgisi Ida’nın üzerindeydi. Bay Thurston oturduğu kanepeden donuk gözlerle onları izledi ve fincanına biraz daha çay koydu. Sylvie Hala belli belirsiz gülümseyerek arka fonda deniz sesi gibi sesler çıkarmaya devam ediyordu.

Connie'yi umursayan yoktu. Akşam iyiden iyiye bastırırken, yanmayan şömine başında iskemlesinde oturmaya devam etti. Martha gaz lambalarını yakmak için odaya girmişti.

Duruma o kadar içerlemişti ki, göğsünde giderek ağırlaşan bir yumru hissetti. Gözlerini düğmeli çizmelerine dikti ve bir daha oradan ayırmadı.

Şimdiye kadar Ida ona aitti –büyük olasılıkla kuzeni ve yakın arkadaşıydı– ama artık Connie'ye ayıracak zamanı yoktu. Frank yakışıklılığı ve akıl çelici hikâyeleriyle ortaya çıkıp başını döndürmüştü. Başlarda Connie'nin ideal bir dinleyici olduğunu düşünmüş olabilirdi. Ama Ida'nın gelişiyile birlikte Connie'nin varlığını tamamen unutmuştu.

Odadan ilk çıkan Sylvie Hala oldu. Kendi kendine anlamsız şeyler mırıldanıyordu.

Biraz sonra onu Connie izledi. Diğer üçü gittiğini fark etmemişti bile. Basamakları ağır ağır çıkmaya başladı. O gece canı çok sıkındı.

Üçüncü kata ulaşınca duraksadı. Ida'nın yatak odasının kapısı aralıktı ve içeride birinin dolaştığını duydu. Bulutlu bir günün ardından güneş ışıkları erken kayboluyordu ve sahanlık loştı. Martha buradaki lambaları henüz yakmamıştı. Sesler devam etti. Sanki odanın içinde biri hızlı adımlarla oraya buraya gidip geliyor gibiydi.

Connie duraksadı. Sırtı ürperdi. Kendisini mantıklı, bilimsel biri olarak görürdü. Buna rağmen aniden içeridekinin küçük Ida'nın hayaleti olabileceğini düşündü. Belki de alt kattaki kızı eve aldıkları için onlara musallat olmaya gelmişti.

Tekrar dinledi. Hayır, bu ayak sesleri iki yaşında, küçük ayaklı, kısa bacaklı birine ait olamazdı. Bunlar yetişkin birine aitti.

Kapıyı ardına kadar açıp içeri girdi.

“Sylvie Hala! Burada ne arıyorsun?”

Halası ona döndü, gözleri deli deli bakıyor, göz akları karanlıkta parlıyordu. “Bu bir uyarı!” diye fısıldadı.

“Uyarı olan ne?”

Halası dramatik bir edayla duvarda eğri duran tabloyu gösterdi. Sonra yerde yatan iskemleyi ve onun çevresine saçılmış Ida'nın iç çamaşırlarını –kombinezonlar, korseler ve çorap bağları– işaret etti. Muzaffer bir edayla, “Görüyor musun?” dedi.

“Ida ortalığı dağıtmış hepsi bu. Dağınık olduğu için onu azarlayan bir dadısı olmamış demek hiç.”

Sylvie Hala kafasını öyle şiddetle salladı ki, perüğü hiç olmadığı kadar yana kaydı. “Hayır hayatım. Havada kötücül titreşimler var. Bu evdeler. Onları hissedebiliyorum. Bunlar bir uyarı.”

“Ne hakkında uyarı Sylvie Hala?” Connie, halasının dönemsel deliliklerine alışkındı; ama odadaki bu loş sessizlikte fısıldanan kelimelerin bir ağırlığı ve gücü vardı. Aniden ürperdi.

“Ona zarar vermeye geldiler.”

“Kimler?”

Halası dudaklarını birbirine kenetledi ve bakışlarını başka yöne çevirdi. En sonunda, “Söyleyemem,” dedi.

Connie hemen, “Bastonlu adam mı?” dedi. “Leonard Crake mi?” Ama halası onu nasıl tanıyabilirdi ki?

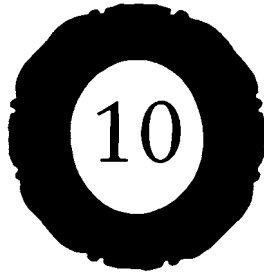
“Gece kızın ağladığını duydum. Aynada yüzünü gördüm.”

“Kimden bahsediyorsun Sylvie Hala?”

Halası fısıldamayı bırakıp sabırsızlıkla, “Küçük Ida’dan elbette,” dedi. “Küçük Ida Fairbanks’ten bahsediyorum.”

Connie kaşlarını çattı. “Ama o aşağıda. Geri geldi. Artık küçük bir kız değil, büyümüş.”

Sylvie Hala’nın kafası karışmış gibiydi. Connie’nin kolunu tuttu. “O tehlikede. Küçük Ida büyük bir tehlike içinde. Onları durdurmalısın Connie!”

Sylvie Hala öyle heyecanlıydı ki, Connie'nin onu sakinleştirmesi uzun zaman aldı. Sonunda kendi odasına gitmeye ikna olmuştu. Connie onu odaya götürüp kapıyı kapadığı anda Martha'yla burun buruna geldi.

“Halam yine nöbet geçiriyor,” dedi.

“Ah, öyle mi?” Martha istifini bozmadan lambanın fitilini yerleştirdi. Sylvie Hala'nın çılgınlık krizlerine Connie kadar alışkındı. “Birazdan sıcak süt getiririm. Bu, onu sakinleştirir.” Bir elini iri kalçasının üzerine koydu ve ovuşturdu. “Keşke Bay Thurston eve elektrik getirse. Her gece şu merdivenleri tırmanmaktan kurtulurdum!”

Martha, Ida'nın yatak odasına girdi, lambayı yaktı ve kıstı. Etrafı görünce, “Yok artık, bu ne dağınıklık!” diye bağırdı.

“Ben toplarım Martha,” dedi Connie.

“Siz iyi bir kızsınız Bayan Constance.” Durdu ve kafasını iki yana salladı. “Ben onu bilir onu söyleyim, ne kadar uğraşırsan uğraş salamura ringadan ipek çanta yapamazsın!”

Connie, Martha’nın ağır ağır basamakları inen ayak seslerini dinledi. Kafası karışmıştı. Burada acaba Ida salamura ringa mı oluyor diye merak etti.

Martha’nın bıraktığı sıcak, sarı ışıktaki Connie duvardaki tabloyu düzeltti, iskemleyi kaldırdı ve Ida’nın iç çamaşırlarını yığın halinde üzerine koydu. Ida’nın makyaj masası üzerinde pudra izleri, açık bir Guerlain parfüm şişesi ve açık bırakılırsa kuruyacak bir dudak merhemi vardı. Bu dağınıklık kesinlikle Ida’nın eseri idi.

Connie her ihtimale karşı odaya çabucak bir göz gezdirdi, ama gaz lambası ışığında içerisi oldukça sıradan görünüyordu. Hafif bir lavanta ve vanilya kokusu vardı. Ida’nın parfümünden kalan bu koku, yeni yanan gaz lambası ve hâlâ soğumamış saç maşalarının keskin kokusuna karışıyordu. Kulaklarının arkasına biraz *Jicky* sürüp şişenin kapağını kapattı, sonra dudaklarına parlatıcı sürdü ve aynadaki görüntüsüne bakıp yüzünü buruşturdu. Parlak dudaklarla bile asla Ida kadar güzel olmayacaktı.

Birinin merdivenleri hafif, hızlı adımlarla çıktığını duyduğunda pudra ponponu ile denemeler ya-

pıyordu. Suçlu suçlu ayağa fırladı ve ponponu tam zamanında elinden bırakıp kapıya döndü. Ida nefes nefese içeri daldı. Bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde uzun elbisesini bir eliyle yukarı kaldırmıştı.

Hızlı koşusuna ara verip Connie'ye baktı.

“Burada tek başına ne yapıyorsun?”

“Hiçbir şey,” dedi Connie. Yalan söylemiyordu. “Etrafı topluyordum. Arkanda feci bir dağınıklık bırakmışsın.”

“İzin almadan bir başkasının odasına girmemelisin,” dedi Ida. Birden aklına bir şey gelmiş gibiydi. “Sen odamı karıştırdıydın, yani karıştırıyordun değil mi? İşte bu. İtiraf et.”

Connie öfkeyle, “Hayır!” dedi.

Ida'nın makyaj malzemeleriyle oynamak yerine bunu yapması gerektiği çok geç aklına gelmişti. Ida'nın kimliğini gösteren kanıtlar arıyor olmalıydı. Masum bir tavırla, “Bir şeyler gizlemiyorsun, değil mi Ida?” dedi. “O halde neden odanı karıştırıyım?”

Ida ona yaklaşıp mavi gözlerini kıstı. “Bana inanamayan tek kişi sensin, işte bu yüzden!”

“Ne demek istiyorsun?”

Bu sözler Ida'yı daha da öfkeliendirdi. “Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Senin dışında herkes; annem, teyzem, hatta Bay Thurston bile benim yıllar önce kaybolan bebek olduğuma inanıyor. Ama

sen, küçük kuzenim, sen buna inanmıyorsun, değil mi?”

Connie bir şey demedi. Bu konuda yalan söyleyemezdi, onun kim olduğunu bilmiyordu işte. Zavallı gözlerle döşeme tahtalarına bakmaya başladı.

“Dostum olduğunu sanmıştım,” dedi Ida.

“Evet, evet öyleyim!”

“Hayır değilsin, çünkü bana inanmıyorsun. Bu nasıl bir dostluk? Herkesten daha zeki olduğunu, gerçeği bildiğini sanıyorsun!”

Connie çaresizlikle kafasını iki yana salladı. “Üzgünüm Ida. Böyle olmasını istemedim...”

“O kadar keskinsin ki, bir gün kendine zarar vereceksin Connie Carew! Dilediğin kadar ara, hiçbir şey bulamayacaksın!”

Ida döndü ve yatağının üzerinde duran boncuklu gece çantasını aldı. Kendi kendine, “Olamaz, geç kalacağım,” diye mırıldandı.

Connie’nin geçmesi için kapıyı açık tutuyordu. “Şimdi git! Bir daha asla, ama asla arkamdan casusluk yapma, beni duydun mu?”

Connie vakur görünmeye çalışarak dışarı çıktı, ama dudakları titriyordu. Karanlıkta ağır ağır odasına ilerlerken Ida’nın basamakları inip uzaklaştığını duydu.

Ertesi gün Cuma'ydı, yani piyano dersi vardı ve Arthur gelecekti.

Ida kahvaltıya inmedi. Martha onun eve geç döndüğünü ve hâlâ uyuduğunu söyledi.

Onu görmek zorunda kalmaması Connie'yi rahatlatmıştı. Dorothea Hala'nın da uyuyor olabileceğini düşünüp, baloda olanları öğrenmek için odasına gitmedi. Kahvaltıda yalnızdı. Bay Thurston ve Frank kahvaltıyı erken yapıp Bay Thurston'ın çalışma odasına kapanmışlardı. Connie ekmek kabuklarını büfenin arkasına doldururken, çalışma odasından yükselen sesleri duydu ve hangi konuda tartıştıklarını merak etti.

Ida'nın gelmemesi Arthur'un canını sıkıyordu.

"*Chopsticks* şarkısını muhteşem söylüyordu," dedi hüznle.

Dersin yarısında Ida kafasını içeri uzattı. Alfred Place'de olduğundan beri yüzüne renk gelmişti; san-

ki gece yarısına kadar ayakta kalan o değilmiş gibi yanakları pembe pembe parlıyordu.

“Frank beni öğle yemeğine götürüyor, bugünkü derse gelemeyeceğim. Sorun olmaz değil mi, Arthur tatlım?”

Ida gidince Arthur bir sandalyeye çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. “Frank kim?”

“Üvey kardeşi,” dedi Connie. “Burada kalmaya başladı. Ida’yı elde etmek istiyorsan, savaşmak zorunda kalacaksın.”

“Ben basit bir müzik öğretmeniyim.”

“Sana ‘tatlım’ dedi.”

“Onun için bir anlamı yok,” dedi Arthur çaresizce. “Bunu sen de biliyorsun.”

Connie piyano taburesinin üzerinde döndü ve Arthur’u sert bir edayla süzdü.

“Muhallebi çocuğu gibi davranma Arthur! Bana cevap ver, Ida senin tek aşkın mı?”

Arthur gözlerini kırıştırdı. “Şey, evet, sanırım öyle. Kesinlikle öyle.”

“O halde bir şeyler yapmalıyız!”

Arthur’un hülyalı gözlerinde bir telaş belirdi. “Ne gibi şeyler?”

“Onun kim olduğunu öğrenmeliyiz. Ida Fairbanks mi, yoksa Fairbanks servetine konmaya çalışan bir sahtekâr mı? Eğer öyleyse, o bir suçlu demektir.”

“Ah, hayır! Olmaz! Ida yapmaz!”

“İsmi bile ‘Ida’ olmayabilir, anlamıyor musun? Hepimizi ve tabii seni de kandırıyor olabilir. Fazla zamanımız yok – doğum günü bu ayın sonunda! O zaman mirası alacak. Bunu daha sonra öğreneceğimize şimdi öğrenmemiz daha iyi olmaz mı? Yani, niyetin ciddi mi?”

“Şey, evet. Kesinlikle. Ona güvenebilmem gerek, haklısın.” Arthur kıvrıkcık saçlarını karıştırdı. “Peki, sen bunu neden öğrenmek istiyorsun?”

Connie duraksadı. “Kuzenim olduğuna inanmak istiyorum. Bu, benim için önemli.”

“Anlıyorum,” dedi Arthur dalgın dalgın. “Ida’nın kendi kızı olmadığı anlaşılırsa bu, Bayan T için bir felaket olur.”

“O halde bana yardım edecek misin? Yani,” Arthur’u izlemeye devam etti, “Ida’ya gerçekten değer veriyorsan.”

“Ah, elbette ona değer veriyorum!” Heyecandan kızarmıştı. “Ama bir suçlu bile olsa, o mükemmel biri, değil mi?” Sonra iç geçirerek ekledi: “Yine de gerçeği öğrenmem gerek galiba.”

Connie tabureden inip Arthur’un şaşkın bakışları altında yanağına bir öpücük kondurdu. “Sen güvenilir birisin Arthur! Bunu hep biliyordum!”

“Peki bunu nasıl yapacağız, Connie?”

Bir gece önce Connie, Ida ile ilgili hazırladığı sorulara bakmış ve izi sürülecek en kolay ipucunun Ida'nın büyüdüğü yer olduğuna karar vermişti. *Yaşam Alanı: Londra'nın batısı, Hammersmith'de bir yetimhane (?)*.

Connie, yetimhaneden bazı bilgiler elde edilebileceğine emindi. Ida'nın hikâyesinin doğru olup olmadığını kontrol edebilirdi. Hem yetimhaneyi bulmak çok zor olamazdı. Aileleri olmasa bile bir evleri olduğu için mutlu, şamatacı çocuklarla dolu büyük bir ev hayal etti.

Ama ya şu korkunç Bayan Goodenough, Ida'nın yerine Connie'yi almaya ve miniklere bakması için onu yetimhanede tutmaya karar verirse ne olacaktı? Sonuçta Connie de kimsesizdi. Belki yanına birini alıp gitmesi daha iyi olurdu. Bir suç ortağı.

Buna Arthur'dan daha uygun biri olabilir miydi?

Evde kimse onların çıktığını görmedi.

Ida ve Frank öğlen yemeğine çıkmışlardı, Bay Thurston kim bilir nereye gitmişti. Halaları yukarı-

da bir odaya çekilmiş, belki baloyu konuşuyorlardı ve Bayan Poots akşamüstünden önce evde olmazdı.

Martha'nın içeride olduklarını düşünüp girmemesi için misafir odasının kapısını arkalarından kapadılar. Connie şapkasını alelacele kafasına geçirdi.

Cromwell Yolu'ndan karşıya geçerlerken, Kral ve Kraliçe'nin katılımıyla yapılacak Victoria ve Albert Müzesi'nin yeni cephe açılışı için polis alana bariyer yerleştiriyordu; insanlar hafif yağış altında açılışı izlemek için şimdiden toplanmaya başlamıştı.

Kensington Gore'a doğru yürüyüp Exhibition Road'un cezbedici müzelerinin yanından geçtiler. San-ki dev bir el kirli bir süngerle onları silmeye çalışmış gibi bu eski müzelerin köşelerinde is lekeleri vardı. Connie, Londra'daki tek temiz binaların aşırı ölçüde beyazlatılmış cepheleriyle yakın zamanda Holborn, Whitehall ve West End'de yapılan sıkıcı, tantanalı binalar olmasının üzücü olduğunu düşündü.

Bilim ve Doğa Tarihi Müzelerini geride bıraktılar. Arthur siyah şemsiyesini açıp kibarca Connie'ye tuttu ve "Tam olarak nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye sordu.

"St Paul's Okulu'nu bulmalıyız," dedi Connie. "Yerini biliyorum. Hammersmith Yolu'nda. Telefon rehberinden baktım. Ida, yetimhanenin o okula

yakın olduğunu söyledi. Okul çıkışı evlerine giden çocukları izlermiş.”

“Ama yetimhanenin içine öylece dalamayız, değil mi?”

“Hammersmith’e giden otobüste, içeri girmek için bir mazeret düşüneceğim,” dedi Connie.

Otobüsün içi tütün ve ıslak palto kokuyordu. Connie kirli pencereden dışarı baktı. Kensington Caddesi’nin gösterişli evleri ve dükkânları yerlerini Hammersmith Yolu’nun ufak, dar dükkânlarına bırakmıştı. Okulu bulmak kolay oldu. Yolun gerisine konumlanmış pek çok sivri kulesiyle heybetli bir Victoria Dönemi yapısıydı.

Bir sonraki durakta inmek için zilin ipini çekip aşağı atladılar.

Connie etrafa bakındı. Bir yetimhaneye benzeyen büyük bir bina göremedi. Yüreği sıkıştı. Belki de Ida hepsini uydurmuştu. Ama evde, ailelerine koşan çocuklarla ilgili söyledikleri kulağa gerçek gibi geliyordu.

“Okulun yanındaki bir ara sokakta olmalı,” dedi.

Yoksul görünümlü, isli evlerin olduğu sokaklara girdiler. Hava yağmurdan yapış yapış, gökyüzü aşçı-

nın karıştırma kapları gibi bembeyazdı. Çamur kaplı yollarda yırtık pırtık elbiseli, çıplak ayaklı çocuklar oynuyordu. Saçları kafalarına yapışmış, yüzleri incecik ve pisti. Temiz kıyafetleri içindeki Connie'ye ve elinde şemsiye tutan Arthur'a baktılar. Thurloe Meydanı'nın parlak beyaz evlerinde ve meydanın yapraklarla kaplı bahçesinde dadılarıyla beraber oyun oynayan şımarık çocuklardan çok farklı görünüyorlardı.

Connie öfkeyle, *Bay Asquith ve hükümeti bu çocuklar için de bir şey yapmalı!* diye düşündü.

Sonunda okulun hemen hemen karşı tarafına düşen bir sokakta aradıklarını buldular. Sokağın ortasında bir tuğla duvarın arkasında, diğer binalardan daha büyük, birbirine yaslanmış kirli iki bina vardı. Duvarın dışındaki boyası dökülmüş tabelada şöyle yazıyordu: **Umut Kardeşliği – Kimsesiz Çocuklar Yurdu**. Ama ismine rağmen burası tamamen umutsuz bir yere benziyordu. Connie'nin gördüğü en kasvetli yerdi ve terk edilmiş gibiydi, demir kapıların ardında hiç hareket yoktu.

“Burası mı?” dedi Arthur.

Connie'nin kafası karışmıştı. “Buradan okul görünmüyor,” dedi. Ida bu konuda yalan söylememişti. Okulun bittiği saatte çocukları görmüş ve onları gıptayla izlemiş olmalıydı. Belki de bunlar kimsesiz çocukların yürüyüşe çıktığı sırada olmuştu.

Sanki bu anı canlandırmak ister gibi, incecik yüz-
lü bir kadın aniden yetimhanenin kapılarını açtı ve
küçük kızlar ve oğlanlardan oluşan bir grup el ele
tutuşmuş tek sıra halinde ürkekçe dışarı çıktı. Baş-
larında onlardan büyük iki kız vardı. Yanlarından
geçerlerken Connie yüzlerine baktı. Gözleri donuk,
suratları ifadesizdi; buna rağmen üstleri başları te-
miz ve düzgündü. Hiç konuşmuyorlardı. Kadın ar-
kalarından yürüyor, bir hayvan sürüsü güder gibi
kemikli ellerini sallıyordu.

Kapılar açık kalmıştı.

Küçük, hüznü topluluk Hammersmith Yolu'na
döner dönmez; Connie, "Hadi," dedi. Arthur'u ka-
pıdan geçirip yetimhanenin önündeki yabani otlarla
kaplı alana sürükledi. "Ne söyleyeceğini hatırlıyo-
sun, değil mi Arthur?"

Arthur dudaklarını ısırıldı. "Bu bir yalan Connie."

"Beyaz bir yalan. Gerçeği öğrenmek zorundayız,
unuttun mu?"

Yine de Arthur'u basamaklardan yukarı çekerek
çıkarması gerekmişti. En yakındaki binanın ön ka-
pısı ana girişe benziyordu ve hafif aralıktı. Connie
kapıyı itip, Arthur'u da içeri sürükledi.

Kendilerini karanlık, dar bir koridorda buldular.
Bir tarafta odalar ve en uçta loş bir merdiven vardı.
Kapalı alandaki çamaşır suyu kokusu, Connie'nin bo-

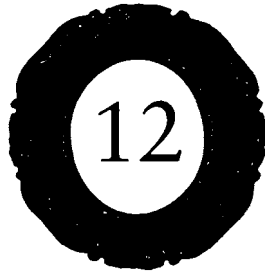
ğazını yaktı. Yukarıdan çocukların bağırırları ve onları susturmaya çalışan sert bir kadın sesi geliyordu.

“Eminim bu, Bayan Goodenough’dır,” diye fısıldadı Connie.

Arthur titizlikle şemsiyesini kapadı. Çok mutsuz görünüyordu. “Şimdi ne yapıyoruz?”

Connie ona cevap olarak en yakındaki kapının kolunu sessizce çevirip içeri baktı. Hiç konuşmadan bir baş işaretiyle Arthur’u yanına çağırdı. Genç adam gönülsüzce ona uydu.

Connie kapıyı vurdu ve cevap gelmesini beklemeden dosdoğru içeri girdi.

12

Kirli pencereleri ve ufak tefek mobilyalarıyla küçük, boğucu bir ofisteydiler. Orta yaşlı bir adam yıpranmış sandalyesine çökmüş, Daily Mail gazetesi okuyordu. Gazete başlıkları büyük siyah harflerle haykırıyordu: “Tefrikalar Halinde Yayınliyoruz: Almanya, İngiltere’yi İşgal Ediyor!”

Gri, yorgun bir suratı vardı ve gözlüklerinin ardında yorgun görünüyordu. Arkasında tıka basa kâğıtla dolu dosyalar vardı ve masanın üzerinde duran daktilonun yanında birbiri üzerine titizlikle yığılmış daha da çok dosya vardı.

Adam kafasını kaldırıp kaşlarını çatı. “Kimsiniz?” dedi bezgin bir edayla. “İçeri nasıl girdiniz?”

Connie nazikçe, “Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz efendim, ama ön kapı açıktı,” dedi.

“Kayıt bölümünde genelde randevusuz görüşme yapmayız.”

Bu sözler böylesi virane bir yer için fazla gösterişli kalıyordu. Connie bir adım öne çıkıp yüzüne en sevimli gülümsemesini takındı. “Ne kadar yoğun olduğunuzun farkındayım efendim, ama ağabeyimle benim bir sorumuz olacak.”

Adam gazetesini elinden bırakıp gözlüklerini burnundan yukarı iterek onları süzdü. *Hoş bir yüzü var, ama afallamış görünüyor* diye düşündü Connie. *Her gün on iki yaşında kızlar tarafından ziyaret edilmediği belli.*

Arthur’u dürttü. Arthur ne söyleyeceğini unutmuş gibi öylece durmuş ağzını açıp kapıyordu.

Connie onun boşluğunu doldurmak için çabucak, “Biz,” dedi, “uzun süre önce kaybolan bir akrabamızın bebekken buraya getirilmiş olabileceğini düşünüyoruz.”

Adam, Connie’yi bukle bukle saçları ve kurdeleli şapkasından, sabah Martha’nın cilaladığı bağcıklı deri ayakkabılara kadar baştan aşağıya süzdü. “Sizin akrabanız mı küçük hanım? Buna pek ihtimal veremiyorum.”

“Çok yakın zamana kadar burada yaşadığına dair güvenilir bir kaynaktan haber aldık. Kayıtlarınıza bakabilir misiniz?” Connie eliyle dosyaları gösterdi. “Eminim bir yerlerde ismi vardır. Onu bulup ailesine geri götürmek istiyoruz.” Adama ikna edici

bir bakış atıp, “Sanırım,” diye ilave etti, “onu hatırlamanız bile mümkün efendim.”

Adam homurdandı. “Adı neydi?”

“Ida, Ida Brown.”

“Ida.” Adamın gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı. “Elbette onu hatırlıyorum. Çok güzel bir çocuktü ve büyüyüp güzel bir genç hanım oldu. Ona sadece Ida derdik. Bir soyadı olduğunu sanmıyorum. Büyüyünce küçük çocukların bakımına yardımcı olmaya başladı. On altı yaşında buradan ayrılması çok yazık, ama onu burada sonsuza dek tutamazdık. Paramız yok.”

Connie şaşkınlıkla, “On altı mı?” dedi.

Adam başıyla onayladı. “Biz o yaşta olduğunu tahmin ediyorduk. Genellikle on dört yaşında gitmek zorunda kalırlar, ama onun için bir istisna yaptık. Bir yıl kadar önce buradan ayrıldı. İsterseniz tarihi kontrol edebilirim.”

Connie yutkundu. Arthur’a bakamıyordu.

“Lütfen efendim. Seviniriz.”

Adam koltuğundan kalkmadan, masanın üzerinden uzanıp yığının arasından yeni görünen bir dosya çıkardı. Sanki her bir dosyanın yerini biliyor gibiydi. Bu dosyanın üzerinde ‘Gidenler 08’ etiketi vardı. Dosyayı dikkatle dizlerinin üzerine koydu,

gözlüklerini daha sıkıca kulaklarının arkasına geçir-
di ve uzun süre sayfaları çevirerek listede gezindi.

Bir noktada açıklama gereği hissederek, “Soyadı olmadığı için,” dedi, “‘İsimsizler’ bölümünde ara-
mak zorundayım. Çocukların çoğu buradan çıkar
çıkamaz yerel bir atölyeye gider. Uygun olanlar bir de
sanslıysalar çıraklık elde eder. Kızlar evlere hizmetçi
olarak girer, çok düşük bir ücrete ölümüne çalışırlar.
Buraya ucuz iş gücü aramaya gelen kadınlar var.”
Dudaklarını büzdü. “Bir çocuğu hiçbir koşulda yan-
larına göndermezdim diyelim. Bence sizin Ida’nızın
başına da bu geldi.”

Connie kafasını salladı. Boğazında yavaş yavaş
bir yumru oluşmaya başlamıştı ve konuşamadı. Ida
gerçeği anlatmamıştı. Peki son bir yılını nerede ge-
çirmişti?

Adam sesinde bir memnuniyetle, “Ah, işte bul-
duk,” dedi. “Çocuklarımızla ilgili hemen her soruya
cevap verebilirim.”

Yüksek sesle okumaya başladı. “Ida. 1894’de
geldiğinde soyadı kayıt edilmemiş. Tahmini yaş:
iki.” Connie’ye bakıp kafasını salladı. “Bu Bayan
Goodenough’ın yazısı. Yetimhanenin müdürüdür.”

Demek çocuk iki yaşında gelmişti. Ida da kaybol-
duğunda o yaştaydı.

Connie hemen, “Nasıl geldiği ile ilgili başka bir şey yazıyor mu?” dedi. “Mesela taktığı madalyonla ilgili bir şey var mı?”

Adam kaşlarını çattı. “Bir dakika durun küçük hanım. Ben Ida’nın buradan ayrıldığı tarihi öğrenmek istediğinizi sandım. Gelişlerin hepsi başka bir dosyada.” Sustu ve yüzünde hafif bir gülümsemeyle kıza baktı. “Ama Ida’nın gelişini hatırlıyorum. Dosyaya bakmama gerek yok. Burada çalışmaya yeni başlamıştım. O zamanlar kayıt bölümünde değildim, ne iş olsa yapıyordum. Ama bana anlatıldığına göre kapı eşiğinde bir muz sandığının içinde bulunmuştu.”

Demek en azından bu kısım doğrudu.

“Ya üzerinde ismi yazılı madalyon?”

Adam kafasını iki yana salladı. “Madalyonla ilgili bir şey bilmiyorum. Burada ‘özel eşya yok’ yazıyor.”

“O halde ona neden Ida denildi?”

“Sürekli ‘Ida daptı, Ida daptı’ diyordu, sanırım bu yüzden. Büyük olasılıkla sadece, ‘Ay’ diyordu, ama biz yine de ona Ida dedik.”

Adam geçmişti hatırlayıp gülümsedi. “Onun büyüüp sevimli bir küçük kız olmasını izledim. Bazı çocuklar hemen kalbinizi çalar. Ida’da da onu korumak istemenize neden olacak bir şey vardı. Ona zarar gelmesin isterdiniz, ne demek istediğimi anladınız mı? Öylesine hassas ve mükemmeldi ki.”

İç geçirdi. “İyi bir ailesi olduğunu öğrenmek güzel. Her zaman onun diğerlerinden farklı olduğunu düşündüm.” Arthur’a suçlayıcı bir bakış attı. “Acaba onu bulmak için hiç çaba harcadın mı genç adam?”

Arthur’un yüzü kızardı ve ayaklarını birbirine sürttü. “Ondan değil...” diye söze başladı.

Ama Connie onun hikâyeyi mahvetmesine izin vermeden araya girdi. “Ama Ida buradan bir sene önce ayrıldı dediniz, değil mi? Buna emin misiniz?”

Adam gözlüklerini burnundan aşağı itip yüksek sesle okudu: “30 Haziran 1908’de Umut Kardeşliği’nden ayrıldı.”

“Orada nereye gittiği yazıyor mu?”

“Biraz bekleyin küçük hanım. Siz pek sabırlı değilsiniz, değil mi? Aynısını ağabeyiniz için söyleyemeyeceğim,” Arthur’a küçümseyici bir bakış attı. “Ne yazık.”

Parmağını el yazısıyla yazılmış kelimeler üzerinde gezdirdi.

“İşveren adı: Pelham Crescent, GB adresindeki Bayan Brown.” Connie’ye bakıp gülümsedi. “İyi bir adres küçük hanım. Orada kıza iyi bakılmıştır eminim. Bayan Brown müdiremiz Bayan Goodenough’ın arkadaşıdır.”

Connie boğazını temizledi. Güçlükle, “ ok teşekkür ederim efendim,” diyebilirdi. “ ok yardımcı oldunuz.”

Arthur’u d rtt  ve adamı gazetesiy le ba  ba a bıraktılar. Tam  ıkacaklarken Connie kapı e i inde durakladı ve kendini topladı.

“Efendim bir şey daha sormak istiyordum,” dedi, “Bay Leonard Crake diye birini tanıyor musunuz?”

Adamın yüz ifadesi de i mi ti. “Bizim için ufak tefek i ler yapardı. Beni mazur görün küçük hanım, ama ben olsam ona zerre kadar g venmezdim. Siz onu nereden tanıyorsunuz?”

“Aslında tanımıyorum,” dedi Connie.

Gitmek için döndüğünde kapının önünde iri yarı bir kadının dikildi ini gördü. Başında sert kolalı bir başlık vardı ve bu kadın Bayan Goodenough’dan başkası olamazdı. Connie geri çekilince ayakkabı topukları altında Arthur acıyla inledi.

Kadının suratı kocaman s et bir top gibi görünüyordu. Küçücük, b z k dudaklarını kımıldatıp konuşmaya başladı. Connie’nin daha önce duyduğu g r ses onundu.

“Bir sorun mu var Bay Crabb?”

Adam aceleyle, “Hiçbir sorun yok Bayan Goode-nough,” dedi.

Kadının d  me gibi minicik gözleri Connie’ye çevrildi. Onun daha bir  ocuk olduğuna ve dikkate

değer olmadığına kanaat getirdikten sonra eski kıyafetler içindeki Arthur'a döndü. İnce dudaklı küçük ağzı küçümsemeyle kıvrıldı.

“Kim bunlar Bay Crabb?”

“Bu genç hanımefendi ile beyefendi kardeşler Bayan Goodenough,” dedi Bay Crabb. Bu sözleri ona bakmadan söylemişti. Dosyayı yerine koymakla meşguldü. Connie adamın ondan çekindiğini fark etti.

“Bir süre önce yanımızdan ayrılan genç Ida'nın akrabaları, onu hatırlıyor musunuz Bayan Goodenough? Bize faydalı olduğu için burada tuttuğunuzu söylemişsiniz. Onun şu an nerede olduğunu öğrenmek istediler.”

Adamın sesi yükselmişti. Bayan Goodenough masanın yanına gelip tepesine dikildi.

“Peki isimleri ne Bay Crabb? Bunu not almışsınızdır, alabilir miyim?”

Kapının önü açıldı. Bayan Goodenough ablak yüzünü tekrar onlara çevirdiğinde; Connie, Arthur'un elinden tutmuş onu odadan çıkarıyordu.

Bayan Goodenough arkalarından bağıırıyordu: “Hey bekleyin! İkinizin ismini almam lazım!”

Geri dönüş yolunda Connie ve Arthur otobüsün arka sırasına yan yana oturmuşlardı. İkisinin de su-
ratı asıktı.

“Ne korkunç bir kadındı!” dedi Arthur.

“İda’nın ondan nefret etmesine şaşmamak ge-
rek,” dedi Connie.

İkisi de asıl merak ettikleri şeyi henüz dile geti-
remiyordu. Yağmur yüzünden sokaklar gri ve kas-
vetliydi. Connie düşüncelere dalmış, yaşadığı hayal
kırıklığının ardından boğazına yerleşen yumruyu
yutmaya çalışıyordu. Yeni bulduğu güzel kuzeni –
ona inanmayı ne çok istemişti.

En sonunda Arthur dayanamayıp, “Bunlar ne an-
lama geliyor, Connie?” diye sordu.

Genç adam afallamıştı, gözlerinde acı vardı. San-
ki sevgilisinin düşündüğü gibi biri olmadığını fark
etmişti. Ama Connie’ye her şeyi düzeltecek bir ce-
vap vermesini bekler gibi bakıyordu.

Connie bunu yapamazdı.

“Korkarım İda bize yalan söyledi Arthur. Yetim-
haneden çıkar çıkmaz bize gelmedi. Son bir yılını
Pelham Crescent’da geçirdi!”

Arthur kaşlarını çatı. “Bunu halana söyleyecek
misin?”

“Henüz değil. Önce emin olmak istiyorum. Daha
fazla kanıtı ihtiyacımız var. Galiba Pelham Cres-
cent’te hangi evde kaldığını ve ‘Bayan Brown’ın kim

olduğunu biliyorum. Sana sözünü ettiğim seansı hatırlıyor musun? Bahse girerim Madam Vichani ile Bayan Brown aynı kişi!”

“Yani Ida bir sahtekâr mı?”

“Bilmiyorum. Yetimhaneye bırakılma hikâyesi doğru. Ama Ida’nın geçen sene nerede kaldığını bize neden söylemediğini öğrenmemiz gerekiyor.”

“Ona sorsak olmaz mı?”

“Hayır saçmalama! Bize doğruyu söylemeyebilir. Üstelik onu kuşkulandırmak istemeyiz. Biraz daha inceleme yapmamız gerek.”

Arthur’un yüzü düştü. Dalavereden nefret ederdi ve dalavere yakalamakta iyi olmadığı da belliydi. “‘Biraz daha inceleme’ derken neyi kastediyorsun?” diye sordu çekinerek.

“Madam Vichani’yi araştırmalıyız.”

“Bunu nasıl yapacağız?”

“Seansa katılacağız Arthur.”

Exhibition Road’dan aşağı yürürlerken Connie takip edildiklerine dair tuhaf bir hisse kapıldı. Ama ne kadar dönüp arkasına bakarsa baksın yolun iki yanında sıralanan isli sütunlardan başka bir şey göremedi.

Cromwell Road'a vardıklarında yolun yük arabaları, atlı arabalar ve motorize araçlarla tıkalı olduğunu gördüler. Korkunç korna sesleri ve motor gürültülerine ürkmüş at kişnemeleri ve ıslak zemin üzerindeki nal takırtıları karışıyordu. İnsanlar Victoria ve Albert Müzesi'ne girecek olan Kral ve Kraliçe'yi kısacık bir an bile olsa görmek için akın akın bariyerlere doğru ilerliyordu.

Connie bu kargaşa arasından geçmenin bir yolunu aradı.

O sırada yanına bir polis geldi. "Yardımcı olabilir miyim küçük hanım?" dedi. "Yolun karşısına geçmek istiyorsunuz sanırım?"

Polis eşliğinde trafiğin ortasından güvenle karşı kaldırıma geçip Arthur'u görmek için etrafına baktı. Peşinden geliyor olmalıydı, değil mi? Ama genç adam yoktu. Bu kadar uzun boylu insan arasında Connie'nin onu bulması hiç kolay değildi. Her yönden gelen insanların arasında sıkışıp kalmıştı.

Paltosunun omuzuna dokunan bir el hissetti. Arthur'u bulduğunu düşünerek rahatladı ve hemen döndü. Ama karşısında Leonard Crake'in küçük, keskin gözleri duruyordu.

"Size bir çift lafım var bayan."

Kalbi küt küt atmaya başladı. Uzaklaşmaya çalıştı, ama omuzundaki el onu sımsıkı tutuyordu. Diğer

insanların dikkati müzenin önündeki alana odaklanmış olduğundan onların farkında bile değillerdi.

“Ne istiyorsun?” diye kekeledi.

Crake kızın kulağına eğilip, “Bu işe bulaşmamanızı istiyorum,” diye fısıldadı. “Sizi ilgilendirmeyen işlere burnunuzu sokmayın. Bu meseleden uzak durun!” Omuzundaki el canını yakmaya başlamıştı. “Sizi uyarıyorum!”

Bunları söyledikten sonra omuzunu bıraktı ve kalabalığın arasında kayboldu. İnsanlar, “Bertie! Bertie!” diye bağırarak dalga dalga ilerlerken bir alkış tufanı yükseldi.

“Selam, Connie,” dedi Arthur. Katlanmış şemsiyesi hâlâ elindeydi ve bir totem direği gibi önünde tutarak incecik bedeniyle iri yarı iki adam arasından sıkışarak geçti. “Seni kaybettim sandım.”

O gece Connie'ye yatak odasındaki rutubet lekesi belirgin biçimde büyümüş gibi göründü – yamuk yumuk tavandan aşağı öfkeyle bakan kocaman bir surat haline gelmişti. Artık burnu bile vardı. Kızamık lekeleri yayılmış, meşum bir şekilde pütürlü kâğıt üzerinde çoğalıyor ve yatağının etrafında kümeleniyordu.

“Ben gerçekçi bir insanım,” dedi kendi kendine. “Bu, sadece bir yoğunlaşma.”

Yine de Martha, yorgun bacaklarıyla sahanlığı sarsa sarsa odasına gelip yatağında horlamaya başlayana kadar mumu söndürmek istemedi.

Connie aradaki süreyi defterine notlar alarak geçirdi.

Eylem planı

*Hedef: Ida'nın kim olduğunu öğrenmek
(25 Temmuz'dan önce)*

1. *Yetimhaneyi araştır* (bir zafer duygusuyla bunun yanına büyük bir tik attı)

2. *Madam Vichani'yi araştır*

Oldukça kısa bir liste, diye düşündü hoşnutsuzlukla, ama Arthur ile birlikte seansa gittiklerinde başka noktalar da aklına gelebilirdi.

Bir sonraki seans Çarşamba öğleden sonraydı. Connie o sabah kahvaltıya erken indi.

Bir gece önce Ida ikinci balosuna katılmıştı ve yine mışıl mışıl uyuyor olmalıydı. Dorothea Hala'nın yatak odasının kapısı da sıkı sıkı kapalıydı. Connie küçük salonda yalnızdı. Uzun masaya beyaz bir örtü serilmiş, büfedeki yiyeceklerin üzeri her zamanki gibi gümüş kapaklarla örtülmüştü. Uzun pencerelerden içeri belli belirsiz, soluk bir gün ışığı giriyordu.

Posta çok erken gelmişti ve Bay Thurston'ın ta-
bağının yanında bir zarf yığını duruyordu.

Connie kendisine ciğer ve pastırma almak için büfeye giderken mektuplara şöyle bir göz attı ve en üst zarfta Bay Thurston'ın sürekli gittiği St James

kulübünün ismini gördü. Büyük olasılıkla bir faturaydı. Belki de hepsi faturaydı; ayın sonuna gelmişlerdi.

Daha önce ona hiç mektup gelmiş olmamasına rağmen ani bir dürtüyle diğer zarflara da bakmaya başladı. Birinin isim bölümünün altında Savile Row, diğerinin üzerinde Old Bond Sokağı adresi damgası vardı (bunların Bay Thurston'ın terzilerinden geldiğini düşündü). Sonra daktilo ile Bay Thurston adının yazıldığı boş bir zarf gördü. Üzerinde göndereenin ismi yoktu.

Tam incelemeye devam edecekti ki, Martha içeri girdi. Gazeteleri getirmişti. Connie suçlu suçlu mektuplardan uzaklaşırken, Martha ona şaşkınlıkla baktı.

“Bayan Constance, o kadar sessizsiniz ki içeride kimse yok sandım!”

Martha fısıldıyordu. Genelde yüksek, şen bir sesle konuştuğu düşünülürse tuhaf bir durumdu. Gazeteleri büfenin üzerine koydu, döndü ve ellerini ovuşturdu.

“Ah bu çok kötü oldu,” diye sızlandı. “Efendi ne diyecek bilmiyorum!”

“Ne oldu Martha?”

“Bakın Bayan Constance!”

Connie'ye yaklaştı ve gazetelerden birini açtı.

Sayfanın ortasına büyük, siyah puntolarla bir başlık atılmıştı:

Kayıp Mirasçı
On Beş Yıl Sonra Döndü!
Bayan Ida Fairbanks
İlk Kez Toplum Önüne Çıktı

Dün gece Leydi Ponsonby'nin sevgili kızı Saygıdeğer Marjorie için düzenlediği sosyeteye takdim balosuna gizemli ve güzel bir konuk katıldı. Daha sonra bu konuşğun Bayan Ida Fairbanks olduğu duyuruldu. Bayan Ida Fairbanks, son birkaç haftadır Güney Kensington'daki Alfred Place West'deki evinde gözlerden uzak yaşamaktaydı. Bu kadar yıl sonra nasıl ortaya çıktığı konusunda bir açıklama yapılmadı.

Connie biraz daha göz gezdirdi. “Umutsuz geçen yıllar... Bayan Fairbanks hatırı sayılır bir servete konacak... 18'inci doğum günü yakın...”

“Bayan Thurston bunu gizli tutmak istedi, biliyorum” diye inledi Martha. “O zamanlar gazetecilerle yeterince uğraştı. Gazetelerde haber çıkmaması için Bayan Ida'nın dönüşünden sonra hizmetçilere bu

konuda tek kelime bile etmemelerini söyledi. Bayan Ida'yı baloda fark etmiş olmalılar. Orada basın ne işi vardı anlamadım.”

“Sanırım ben biliyorum,” dedi Connie. Aynı sayfada bir başka başlık daha vardı:

Leydi Lavender Lamont

Suffragetelere katılıyor!

Babanın öfkesi! Sosyete Balosunda Heyecanlı Sahneler!

Martha, “Bakın, basın Bayan Ida'yı buraya kadar takip etmiş,” diye fısıldadı. Pencereyi işaret ediyordu. “Bal kovanına üşüşen arılar gibiler!”

Connie pencerenin yanına gidip dışarı baktı. Martha'nın neden fısıldadığını şimdi anlamıştı. Ellerinde not defterleri ve tripotlar üzerine kurulmuş büyük fotoğraf makineleriyle kaldırımında bir gazeteci ordusu vardı.

Perdeyi hafifçe araladı, ama biri çoktan onu görmüştü. Aşağıdakiler onun olduğu yere dönerken bir heyecan dalgası oldu ve Connie telaşla geri çekildi.

Bay Thurston ve Frank içeri girdiklerinde kahvaltı için yeniden masaya oturmuştu. Bay Thurston briyantınli siyah saçlarının altından dik dik bakıyordu; Frank o sabah daha da şık ve çekici görünüyor, güneşte yanmış yüzü ışıltıyordu.

“Bu bizim tek umudumuz Frank! Bunu yapmak zorundasın!”

“Elimden geleni yapacağım baba.”

Connie ile Martha’yı görünce sustular. Martha hafifçe reverans yapıp odadan çıktı. Kapı kapandı.

Connie çekine çekine, “Günaydın,” dedi.

Bay Thurston bir şeyler homurdandı ve Frank bembeyaz dişlerini göstererek ona hafifçe gülümsedi.

Büfeden bir şeyler alıp masaya oturduklarında Connie’yi tamamen unutmuş gibiydiler. Onun yanında söylediklerine dikkat etmiyor, belki kızın anlamadığını varsayıyorlardı. Connie yetişkinler söz konusu olduğunda bu duruma epey alışkındı.

Masanın diğer ucunda her zamanki gibi gümüş tepside uzun süre bekleyen kızarmış ekmeği kemirerek hiç konuşmadan oturdu ve başını eğerek onları dinledi.

Bay Thurston kocaman eliyle zarfları toplayıp, “Görüyor musun?” dedi ve elindekileri Frank’e doğru tutup salladı. “İşte bu yüzden! Senin de başın dertte evlat, sakın bana böyle olmadığını söyleme. Elinde ne kadar hisse olduğunu biliyorum. Üstelik beni de almam için teşvik ettin!”

Frank’in sesinden gücendiği anlaşılıyordu. “O sırada iyi bir yatırım gibi görünüyordu. Benim konumumda biri...”

Babası burnundan soluyordu. “Konumuymuş! Ben yardım etmesem, o şirketi zor satın alırdın sen. Ben doğru adamı buldum, bu sayede oldu. Şimdiyse ilişkide olduğum herkes benden kaçıyor, benden korkuyor, çünkü sen...” Kalın parmağını Frank’e uzattı, “Amerika’da bir sürü zırvalık yaptın. Avuç dolusu para kaybediyoruz.”

“Üzgünüm baba.”

“Pekâlâ, o zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

Frank asık suratla, “Kumar oynamayı bırakmanın faydası olabilirdi,” diye mırıldandı. Babası duymamış gibi yaptı, ancak ikisi de birden Connie’nin farkına varmış görünüyordu.

Bay Thurston tabağını kenara itip zinde bir sesle, “Şu gazetelere bir göz atalım bakalım,” dedi.

Dışarıda neler olup bittiğini bilmiyor muydu? Belki de perdeleri sabah güneşinden korunmak için çektiklerini sanmıştı. Connie onun tepkisini görmeyi çok istiyordu.

Bay Thurston gazeteyi açtı. Şimdi haberi görecekti. Connie ellerini birbirine kenetleyip adamın öfkesini bekledi.

Bay Thurston parmağıyla sayfaya vurdu. “Şunu görüyor musun evlat?”

Frank masadan uzanıp kafasını salladı. “Demek sonunda basına da düştü.”

“Dün gece telefonda kısa bir konuşma yapmam yeterli oldu,” dedi. Sesinde bir kendini beğenmişlik vardı. “Tek yapmam gereken aramak oldu. Şimdi basının fotoğraf alması için Dorothea ile birlikte dışarıda poz vermelerini sağlamalıyım.”

Connie şaşkınlığını gizledi. Demek basına Ida’yı anlatan Bay Thurston’ın kendisiydi! Adamın mahremiyetlerinin ihlal edilmesi yüzünden öfkeli olmasını beklemişti, ama bunun sebebi oydu. Onlar dikkatle makaleyi incelerken kız izin bile istemeden, sessizce odadan çıktı. İkisi de kafasını bile kaldırmamıştı.

Bay Thurston, “Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?” diyordu. “Şehirdeki bütün Tom, Dick ve Harryler onun peşine düşecek. Elini çabuk tutsan iyi olur Frank!”

Connie balodan sonra Ida’nın hâlâ uyuduğunu düşünüyordu, ama üçüncü kata çıktığında odasından hıçkırık sesleri geldiğini duydu.

Bir an kararsızlık içinde kaldı. Ida ile ilgili bir sürü tuhaf ve cevapsız soru vardı. Üstelik kendisi de o alçak Leonard Crake tarafından tehdit edilmişti.

Ama biraz sonra daha fazla dayanamayıp kapıya vurdu.

Cevap gelmeyince dikkatle kapıyı açtı ve içeri baktı.

Ida geceliğiyle yatakta oturuyordu. Dizlerinin üzerinde açık duran bir gazete ve yerde buruşmuş birkaç ıslak mendil vardı. Kahvaltısına hiç dokunmamıştı.

Kafasını kaldırdı ve Connie'ye öfkeyle baktı. Gözlerindeki yaşlarla daha da güzel görünüyordu. "Git buradan!" diye onu tersledi.

"Bilmeni isterim ki... Bunun için kimse kızgın değil." Connie gazeteyi gösterdi. "Bay Thurston, memnun görünüyor."

"Memnun öyle mi? Ama sana bir şey söyleyeyim mi Connie, çok korkunçtu! Bir daha asla baloya gitmeyeceğim!"

Connie mütevazı bir tavırla, "Ben daha önce hiç baloya gitmedim," dedi. "Bana orada olanları anlatabilir misin?"

Ida ona ters ters baktı, ama içini döküp olanların yükünü üzerinden atma isteğine daha fazla dayanamadı. İsteksizce kabullenmiş gibi yatağa vurdu. "Gel otur o zaman."

Connie oturup onu dinlemeye başladı.

Ida burnunu çekti. "Bunu asla yapmak istemedim. Yani tüm Londra'ya kim olduğumu açıklamazdım,

ama Saygıdeğer Marjorielerin evine girdiğimizde, gelenlerin ismini söyleyen şu havalı uşağı gördüm. Ona ‘Ida Brown’ demek üzereydim ki, birden artık o kişi olmadığımı, gerçek ismimi söyleyebileceğimi düşündüm. Bunun annemi mutlu edeceğini sanıyordum ve hiç düşünmeden ‘Ida Fairbanks’ dedim. O... o adam hiç olmadığı kadar yüksek bir sesle bunu tekrar etti ve balo salonunda dedikodu yapan yaşlı hanımların hepsi kafalarını kaldırıp bana ve anne-me baktılar!”

Connie anlayışlı bir sesle, “İkiniz için de çok korkunç olmalı,” dedi ve bunda ciddiymi. Utangaç Dorothea Hala bu durumdan hiç hoşlanmamış olmalıydı!

“Sonrası tam bir felaketti. Annelerinin bana dans teklif etmesi için teşvik ettiği bütün genç delikanlılar etrafımı sardı. Onlara bir şans vermemi istiyorlardı, annem de bunu yapmam gerektiğini söylüyordu. Bütün o gençleri görmeliydin! Dans kartım anında doldu, neredeyse kalem bitecekti. Bir de sürekli soru soran biri vardı. Sanırım o da bir gazeteciydi.”

“Peki, sonra ne oldu? Leydi Lavender nasıl?”

“Bunu söylemem doğru değil, ama inan bana eğer Leydi Lavender’in babası içeri dalıp onu paylamak için çekip götürmese oradan kurtulamazdım. Gazeteciler dışarıda onun çıkmasını beklerken oradan

uzaklaştık. Neyse ki ne benim ne de annemin yüzünü tanıyorlardı. Biz de rahatça dışarı çıkabildik.”

“Fotoğraf çekmelerine izin vermemelisin. Bakayım onları buradan gönderebilecek miyim?”

“Ah, bunu yapar mısın Connie? Sen bir tanesin, inan bana. Dün gece sana kızdığım için özür dilerim.”

“Bugün dışarı çıkma,” diye ısrarla tavsiye etti Connie.

Ida elini, kıvırmak için sıkı sıkı kâğıtla sardığı saçlarına götürdü. “Ama yemekten sonra Frank ile yürüyüşe çıkacaktık.”

“Mutlaka çıkman gerekiyorsa, arka bahçeden çıkıp ahırların içinden geç,” dedi Connie.

Ida’nın komodininde duran kıymetli taşlarla süslü küçük saate baktı. Bayan Poots’un ders saati gelmişti.

Çabucak, “Şu gazeteciler konusunda ne yapabilirim bakayım,” dedikten sonra Martha öğretmene kapıyı açmadan koşarak merdivenlerden indi.

Bayan Poots’un gelişi heyecan yarattı.

Dışarıdaki sesler tam bir curcunaya dönünce Connie onun geldiğini anlamıştı. Kadın daha kapıya vuramadan kapıyı açtı. Bayan Poots neredeyse hole yuvarlanıyordu.

“Ah ne korkunç adamlar! Dışarıda pusuya yatmışlar. Bana Ida hakkında sorular sordular. Kim bunlar? Ida’nın talipleri olamazlar, değil mi?”

“Gazetelerden gelmişler,” dedi Connie. “Birazdan anlatırım Pootsie.”

Connie dışarı çıkıp en üst basamakta durdu ve ellerini kalçasına koyup dışarıdakilere baktı. Daha uzun boylu olmayı isterdi, ama en azından basamaklarda durunca onlara tepeden bakabiliyordu.

“Üzgünüm beyler,” dedi yüksek sesle, “ama Bayan Fairbanks gitti. Korkarım onu kaçırdınız.”

“Gitti mi?” Gazeteciler boş gözlerle birbirlerine baktılar ve sonra yeniden kıza döndüler. Connie aniden kendini güçlü hissetmişti.

“Kensington Bahçeleri’nde yürüyüşe çıktı. Siz gelmeden epey önceydi. Bayan Fairbanks sağlıklı olmak için sabah kalkar kalkmaz egzersiz yapar. Şu taraftan gitti.” Yardımcı olmak için gösterdi. “Eğer Exhibition Yolu’ndan giderseniz bahçeleri...”

Anlaşılan yolu biliyorlardı. Aynı anda defterlerine daha sıkı sarıldılar, tripodları ve körükleri katladılar, fotoğraf makinelerini siyah çantalarına koyup ağır ekipmanlarını da alarak sabah güneşinin ortasına doğru ilerlediler.

Connie o öğlen ders sırasında, “Kendimi iyi hissetmiyorum Pootsie,” dedi. “Başım ağrıyor. Galiba bugün eve erken gideceksin.”

Bayan Poots elini kızın alınına koydu. “Zavallı-cık. Biraz ateşin var gibi. Aşırı heyecandan olabilir mi ya da sıcaktan?” dedi kuşkuyla. Güneş o sabah şöyle bir kendini gösterdikten sonra pencerenin dışında kaybolmuştu.

Connie dalgın dalgın, “İkisi de olabilir,” dedi. “Birden başladı. Güneş çarpması böyle olur, değil mi? Bu yaz o kadar az güneş gördük ki, sanırım bünyem daha alışmadı.”

Bayan Poots üzüntüyle, “Öğlene doğru yürüyüşe çıkmamalıydık,” dedi. “Önce Ida dersi boş verip genç Bay Thurston’la eğlenmeye gitti. O kızın dersleri yakalaması çok zor. Şimdi de sen, Connie, tatlım, tam da pi sayısını anlamak üzereyken hasta oldun!”

Connie öğretmeninin el çantasını ve kitap çantasını toplamasını izlerken metin bir edayla, “Eminim yarın düzelirim,” dedi.

Başını ovarak Bayan Poots’u merdivenlerden aşağı kadar geçirdi. Kapıyı açınca Arthur’u basamakların tepesinde süklüm püklüm gezinirken gördüler. Gazeteciler dönmemişti, herhalde hâlâ Kensington Bahçesi’nde Ida’yı arıyorlardı.

Bayan Poots sertçe, “Yanlış günde gelmişsin delikanlı,” dedi. Connie, kadının müzik öğretmenine olan yakınlığını kışkırdığını biliyordu.

Arthur özür diler gibi başını öne eğdi; kolay yalan söyleyemezdi. “Dün müzik kitabını burada bı-

rakmışım da, başka bir öğrencime gerekti, onun için almam gerekiyor. Rahatsız ettiğim için özür dilerim Bayan Carew.”

“Önemli değil Bay Harker, içeri girin lütfen,” dedi Connie ve kadının arkasından onu hole ittirdi.

Karanlık odada dinlenmesini öğütleyen öğretmeninini geçirip kapıyı kapadıktan sonra Arthur’a döndü.

“Burada bekle,” diye emretti ve hızla yukarı çıktı.

Dorothea Hala dava vekillerini görmeye gitmişti. Connie dosdoğru onun dolabına gitti ve en üst rafta gazete kupürlerinin olduğu yerde, şapka kutularının arasında aradığı şeyi buldu – geniş kenarlıklı, yüzünün yarısını gizleyen siyah tüylü bir şapka. Beyaz yaz elbisesiyle pek uyumlu görünmüyordu, ama güzellik şu an için onu en az ilgilendiren şeydi.

Saçlarını kıvrıp yukarıda topladı ve şapkayı kafasına geçirip aynada kendine baktı. Daha yaşlı ve biraz da tuhaf görünüyordu, ama bu haliyle onu kimse tanıyamazdı.

O yukarıdayken, Arthur boynuna siyah bir kravat bağlamıştı. Tam cenaze törenine gidecek gibi görünüyordu. Connie’yi görünce afalladı.

“Hadi ama Connie, tıpkı bir mantara benzemişsin. Bu şapka gerekli mi gerçekten?”

“Elbette gerekli,” diye tersledi Connie. “Ne olursa olsun beni tanımamalılar! O kadın hiçbir şeyden şüphelenmemeli. Hadi gidelim!”

Dışarı çıkıp kapıyı sessizce kapattıktan sonra Pelham Crescent'e doğru yürümeye başladılar.

Gökyüzü bulutluydu ve yanlarından geçenler pardösü giymiş, Arthur gibi –güneşe güvenmiyormuş gibi– şemsiyelerini almışlardı. Bir-iki kişi meraklı gözlerle Connie'ye baktı. Kız tepesinde büyük bir yük varmış gibi hissediyordu. Sanki kafası her an sallanıp düşecekti.

Connie şapkasını tutup, Arthur'un adımlarına yetişmek için hızlanmaya çalışarak, “Ne söylemen gerektiğini hatırlıyorsun, değil mi Arthur?” dedi.

Arthur acıklı bir sesle, “Evet,” dedi. “Ama yalan söylemekten nefret ediyorum.”

“Bunları iyi bir amaç için yapıyoruz. Ida hakkındaki gerçeği öğrenmeliyiz.”

“Ama yalan söylüyorsak, biz de onun kadar kötüyüz demektir.” Sonra düşündü. “Eğer Ida yalan söylüyorsa demek istedim.”

“O kadar da kötü sayılmayız. Onunki çok daha büyük bir yalan. Her neyse, yakında her şeyi anlayacağız.”

Kapıyı Connie’nin önceki ziyaretinden hatırladığı hizmetçi kız açtı. Neyse ki Connie’yi tanımamıştı.

“Oturum için erken geldiniz. Demek istediğim,” Arthur’un siyah kravatına ve Connie’nin yas kıyafetine bakıp, “ben sizin seansa geldiğinizi düşündüm,” dedi.

Connie, Arthur’u çimdikleyince genç adam yutkundu ve kafasıyla onayladı. “Evet, seansa geldik.”

Kadın can sıkıntısıyla iç geçirdi. “Henüz kimse gelmedi. Biz de hazır değiliz. Madam henüz aşağı inmedi.”

“Burada bekleyebileceğimiz bir yer var mı?” diye sordu Connie.

Hizmetçi onları dar ve iç karartıcı bir salona götürdü. İçeride sadece ufak, rahatsız sandalyeler vardı. Duvarlarda hiç tablo yoktu ve boyası kirlenmişti.

“Sanırım burada oturabilirsiniz,” dedi aksi bir sesle. “Misafir salonunu hazırlayınca sizi içeri alırım.”

Kapıyı üzerlerine kapadı. Yandaki kapının kilidinin açıldığını duydular.

Arthur sandalyeye dimdik oturdu. Şemsiyesini koyduğu dizleri titriyordu. “Emin değilim Connie. Şansımız varken buradan gitsek olmaz mı?”

Connie öfkeyle, “Gitmek mi?” diye fısıldadı. “Biraz cesaret Arthur. Tam içeri girmeyi başarmışken gidemeyiz!”

“Senin için sorun değil. Sen bir antropolog olacaksın. İlgi alanın insanlar. Ama ben sadece müzikle ilgileniyorum.”

“Bir de Ida’yla,” diye hatırlattı Connie. “Kararsızsan bir melodi mırıldanmayı dene.”

Arthur alçak sesle ‘Hükmet Britanya’nın kederli birkaç ölçüsünü söyledikten sonra hizmetçi kapıdan içeri kafasını uzattı.

Kaba bir sesle, “Artık gelebilirsiniz,” dedi. “Diğerleri henüz gelmedi, içeride yalnız olacaksınız. Bunun sizi havaya sokacağını söyleyebilirim.” Yeniden Arthur’un kravatına baktı. Sonradan aklına gelmiş gibi, “Kaybınız için üzgünüm,” diye ilave etti. “Madam’a durumunuzu anlatabilir miyim?”

Arthur boğazını temizleyip ölgün bir sesle, “Kız kardeşim,” dedi.

Hizmetçi, Connie’ye baktı. Connie, Arthur’un karısı olacak kadar yaşlı görünmediğini biliyordu. Üzüntüyle kafasını salladı. “Küçük kız kardeşimiz.”

Bu kez içerideki kalın perdeler erken çekilmiş, oda kararmıştı. Bir tek, yuvarlak masanın ortasında yanan mum etrafa ışık saçıyordu. Hizmetçi kapıyı kapatınca bir şey görmek zorlaştı.

Connie ve Arthur masada yan yana oturup sessizce beklemeye başladılar. Connie ayağa kalkıp perdeleri çekmek ve dolabı incelemek için dayanılmaz bir istek duyuyordu, ama buna cesaret edemedi. Çok sinir bozucuydu. Şapkayı iyice aşağı çekti; tül suratından çok ağzında gibiydi.

Karanlıkta sadece birkaç dakika oturmuşlardı ki, kapının çaldığını duydular. Koridorda Madam Vichani'nin sesinin yanında bir sürü başka ses de vardı; belli ki kadın müşterilerini karşılamak için aşağı inmişti.

Duvarlar inceydi. Seslere bakılırsa holde iki kadın ve bir erkek vardı. Derken kapı tekrar vuruldu. Madam Vichani'nin son müşterisini karşıladığını duydular – bir kadın sesi daha duyuldu. Ne dediği anlaşılmıyordu, ama ses rengi ve tonunu tanımak imkânsızdı.

Connie karanlıkta Arthur'a döndü, ama kızın yüzündeki korkuyu görüp göremediği belli değildi.

“Bu gelen, Sylvie Hala!”

Connie'nin yapabileceği tek bir şey vardı. Dorothea Hala'nın şapkasını takmış olsa bile Sylvie Hala'nın onu tanıyacağına emindi. Ne de olsa halası-

nın alışılmadık güçleri vardı – Connie buna saygı duyuyordu.

Arthur’a “Her şey sana bağlı!” diye fısıldadı ve masanın üzerindeki yeşil çuha örtüyü kaldırdı, örtünün altına girip gözden kayboldu.

Karanlıkta genç adamın yüz ifadesini görmedi, ama kalakaldığına emindi. Kendi adına şapkasını çıkardığı için mutluydu ve halasının orada olma nedenini merak ediyordu.

Masanın altı yukarıdan daha karanlık ve tozlu-
luydu. Ortaya doğru emekledi. Birazdan etrafta bir sürü ayak olacağının bilincindeydi. Bu, pek hoş bir durum değildi.

Arthur’u sakinleştirmek için ayak bileklerini sık-
tı. Genç adam şaşkınlıkla homurdandı. Ardından kapının açıldığı ve herkesin içeri girdiği duyuldu.

Sylvie Hala, Arthur’u tanıyacak mıydı? Connie bunu sanmıyordu. Arthur, Alfred Place West’e geldiğinde nadiren karşılaşırldı. Yeğeninin müzik öğretmenini görmeyi bekleyeceği en son yer bir ruh çağırma seansıydı.

Yukarıda mırıldanmalar oldu, gelenler sandalye-
leri çekip oturdular. İçerisi son seans kadar kalabalık değildi, Arthur da dâhil altı kişilerdi. Biri öksürdü, diğeri boğazını temizledi, bir hanımefendi inleyince arkadaşları tarafından teskin edildi.

Madam Vichani masanın yakınında durup konuşmaya başladı. Connie masanın altına kıvrılırken çuha örtünün kenarından medyumun mum ışığında parlayan taşlı terliklerini gördü. Dizlerini iyice kendine çekip olabildiğince küçülmeye çalıştı.

Madam Vichani tekdüze bir sesle, “Buraya geldiniz, çünkü hepiniz sevdiğiniz birilerini kaybettiniz,” dedi. “Sizi temin ederim, bu dünya ile öteki dünya arasında çok ince bir perde var. Çok az insan bu perdeyi kaldırabiliyor ve ben bu az sayıda insandan biriyim. Biraz sonra sandalyeme oturup, size gelen mesajları ileteceğim. Aramızdan ayrılanlar, en az sizin kadar bizimle konuşmaya hevesliler.”

Bir kadının hıçkırdığı duyuldu. “Küçük Mary’mi tekrar görebilecek miyim?”

“Her zaman kendilerini göstermezler,” dedi Madam Vichani. “Onu getirmeye çalışacağım. Aranızda küçük bir çocuk kaybeden başka biri var mı?”

Connie, Arthur’un bacağına bir yumruk attı. “Ee, evet,” dedi boğuk bir sesle. “Biz, yani ben, küçük kardeşimi kaybettim.”

“Sizi uyarmalıyım, buradaki hallerinden daha farklı görünebilirler.”

“Ne gibi?” diye sordu kadın.

“İlahi dünyada zaman farklı ilerler. Daha yaşlı ya da daha uzun boylu görünebilirler.”

Seans önceki gibi ayinle başladı. Odada ‘Ah Tanrım, Hep Yardımcımız Ol’un hüzünlü melodisi çınladı.

Madam Vichani’nin gür sesi uzaklaşmaya başlamıştı. Connie örtünün altından dışarıyı görmeye çalıştı, ama içerisi çok karanlıktı. Bir mırıltı başladı. Masadakilere gelen mesajları anlamıyordu, ama onların şaşkın ve duygusal tepkilerini duyabiliyordu. ‘Kaptan’ bugün orada yok gibiydi.

Derken etrafı bir ışık halesi sardı ve sessizlikte bir kız, ‘Baa, baa, *Kara Gemi*’yi söylemeye başladı.

Yukarıdakiler nefeslerini tuttular. Arthur’un ne kadar acı çektiğini hayal edebiliyordu, çünkü şarkıyı söyleyen kesinlikle detone bir sestti.

“Bu, benim küçük kızım Mary!” diye inledi kadın. “Bu, onun en sevdiği şarkılardan biriydi!” Masanın diğer tarafında bir hareketlilik oldu. Bir çift bacak yer değiştirdi.

Madam Vichani sert bir sesle, “Olduğun yerde kal,” diye bağırdı. Sesi Connie’ye kadar geliyordu. “Ona dokunamazsın.”

Müşterilerin heyecanlı konuşmalarının arasında ışık giderek hafifledi.

“Sessiz olun lütfen!” diye bağırdı Madam Vichani. “Ruhları ürkütüp kaçıracaksınız. Onlarla konuşmak için mutlak sessizliğe ihtiyacım var.” Herkes sustu. “Mary bana mutlu olduğunu söylüyor.

Endişelenmeyin. Siz duymasanız bile her gece size şarkı söylüyormuş.”

Bunun üzerine kadın hıçkırıklara boğuldu.

“Tamam, tamam hayatım,” dedi Sylvie Hala. “Bu lütuf herkese nasip olmaz.”

Madam Vichani’nin sesi aniden daha yakından gelmeye başladı. Connie, kadının terliklerini görebiliyordu. Uzansa dokunabilirdi. Kadın, Sylvie Hala’yla konuşuyordu.

“Siz buraya daha önce de geldiniz ve birini gördünüz, değil mi? Başka sorularınız mı var?”

“Ah, hayır,” dedi Sylvie Hala. “Kesinlikle hayır. Ruh maddeleştii, biliyor musunuz? O artık bizimle aynı evde yaşıyor.” Sonra herhangi bir kuşkuya yer bırakmamak için net bir ifadeyle ekledi: “Bir hayalet olarak değil, canlı bir insan olarak.”

Masada şaşkınlık ve şüpheyile haykıran insanlar vardı.

“Öyleyse bu fevkalade,” dedi Madam Vichani. Sesi yorgundu. “Peki bugün neden buradasınız?”

“Birinin ölü olup olmadığını öğrenmek istiyorum.”

“Ona seslenmem için bu kişinin adını öğrenebilir miyim?”

“Onun adı Sadie Turner. Çocuğun dadısı.”

15

Connie masanın altında bağarmamak için kendini zor tuttu. Sylvie Hala da kendi başına ufak bir araştırma yapıyordu demek!

Madam Vichani herhalde ölülerle yaptığı konuşmaya devam etmek için masanın yanından uzaklaştı. Perdelerin çekildiğini duydu ve kadının sesi odanın içinde yankılandı. “Sadie Turner? Orada mısın Sadie Turner?”

Donuk, genç bir kız sesi duyuldu. “Evet Madam.”

Masanın üzerindeki şüpheli fısıltılar çabucak sona erdi. “Orada mutlu musun?”

“Evet Madam. Burada bana iyi davranıyorlar. Karnımı doyurmama yetecek kadar yemek, atıştırma veriyor ve düzgün maaş ödüyorlar.”

Madam Vichani araya girip, “Teşekkür ederim Sadie Turner,” dedi. “İlahi mekânına geri dönebilirsin.”

Mum ışığı yeniden değerli taşlarla süslü terlikleri aydınlattı. Madam Vichani, Sylvie Hala'ya, "Sanırım cevabı aldınız," dedi. "Söz konusu genç kadın buradan ayrılıp gittiği dünyada mutluymuş."

"O halde bu çok tuhaf," dedi Sylvie Hala, "çünkü bu hafta bizim sokakta Sadie Turner'ı gördüğüm eminim. Tabii..." sesi dalgınlaştı, "zaman zaman hayaletler de görürüm. Bugün buraya bu yüzden geldim. Tam olarak ne gördüğümü anlamak için."

Aslına bakarsanız onun bir cinayete karışmış olabileceğini düşünüyorum. Yani eğer ölmüşse, *kutsal* topraklara gitmiş olamaz, değil mi?"

Cinayet!

Masanın altında eğilmiş duran Connie bu kelime üzerine afallayıp dengesini kaybetti, yana devrildi ve Arthur'un ayağını yakaladı. Ama bunun Arthur'un ayağı olmadığını çok geç fark etti, çünkü çok daha zarif bir ayaktı.

Bir kadın, "Fare var, masanın altında fare var!" diye bağırdı. "Beni ısırmaya çalıştı!"

Bir anda herkes ayağa fırlayıp masadan uzaklaştı. Geride kalan sadece Arthur'un ayaklarıydı. Connie'yi terk edip etmemek konusunda kararsızdı.

Ama yapabileceği bir şey yoktu. Connie dengesi-
ni kaybedince kadının ayağı şapkasına takılmış ve
şapka masanın altından dışarı yuvarlanmıştı. Ma-
dam Vichani'nin lambayı açmasıyla birlikte siyah,
tüllü hasır şapka halının üzerinde herkesin gözü
önünde duruyordu.

“*Dorothea?*” Sylvie Hala şaşkındı. Belki de şap-
kanın altında kız kardeşinin minik bir kopyasının
saklı olduğunu düşünüyordu.

Arthur dışında herkes fareler, hayaletler ve keha-
netlerle ilgili bir şeyler haykırarak dışarı çıktı. Di-
ğerlerinin peşinden en son Sylvie Hala çıktı. Sonun-
da o da gitmişti.

Madam Vichani öfkeyle, “Dışarı çık!” diye ba-
ğırdı.

Connie emekleyerek masanın altından çıkıp aya-
ğa kalktı. Beyaz elbisesi buruşup tozlanmış, saçları
dağılmıştı. Dosdoğru medyumun gözlerinin içine
baktı.

“Madam Vichani, siz bir dolandırıcısınız!”

Madame Vichani'nin gözleri ateş saçıyordu.
“Hatırladım seni! Sen her şeye burnunu sokan kü-
çük baş belasisin. Yanında birini daha getirmişsin!”

Arthur ayağa kalkmıştı. Kadın ona dönünce,
daha az göze çarparmış gibi alelacele tekrar otur-
maya karar verdi. Madam Vichani, “Kız kardeşinizi

falan kaybetmediniz!” diye bağırdı. “Buraya gelip numara yaptınız! İkiniz de!”

“Siz insanların acılarını kullanıyorsunuz,” dedi Connie. “Onların acıları üzerinden para kazanıyorsunuz. Ölmüş akrabalarıyla, çocuklarıyla temas kurabileceklerine inandırıyorsunuz. Ama hepsi bir oyun, değil mi?”

“Sen ne cüretle beni gözetlersin!” diye bağırdı Madam Vichani. “Sen ve bu genç adam evime zorla girip beni suçluyorsunuz! Peki neyle? Varlığın daha yüksek âlemleri hakkında ne biliyorsun sen? Daha bir çocuksun – cahil ve akılsız bir çocuk...”

“Orada durun bakalım.” Arthur kendisinden beklenmeyecek bir hareketle ayağa kalktı ve gidip Connie’nin omuzuna kolunu attı. “Connie bu söylediklerinizin hiçbirini hak etmiyor. O bir antropolog olacak ve ileride çok ünlü olacağına da eminim. Yaptıkları araştırma amaçlı.”

Madam Vichani ona ters ters baktı. “Araştırmamış, külahıma anlatın siz onu! Her işe burnunu sokmanın adı araştırma mı oldu şimdi? Buraya ne sebeple gelmiş olursanız olun, bu eve izinsiz girdiniz.” Uzun siyah elbisesi içinde dimdik duruyordu. “Ben insanları mutlu ediyorum. Buradan rahatlayıp ayrılıyorlar. Bunda yanlış bir şey yok!”

“Ama onlara yalan söylüyorsunuz,” dedi Connie. “Sizin gerçek isminiz Bayan Brown, öyle değil mi?”

Madam Vichani’nin ağzı açık kalmıştı. Yanaklarındaki pençe pençe allık izleri ve tenine göre aşırı parlak altın sarısı uzun peruğuyla kuvvetli ışıktaki yaşlı görünüyordu. “Şimdi de beni sahte isim kullanmakla mı suçluyorsun?”

Connie geri adım atmadı. “İsminizin Bayan Brown olduğunu ve Umut Kardeşliği Yetimhanesi’ndeki kızları evinize aldığınızı düşünüyorum.”

“Ne var bunda?” dedi Madam Vichani. “Kızlar bu evde hizmetçi olarak çalışıp benden maaş alıyorlar. Bunu sırf iyi niyetimden yapıyorum! Ben olmasam hepsi sokaklarda olurdu.” Gözlerini kısınca suratına sert bir ifade geldi. “Dur bir dakika! Seni son gördüğümde bugün buraya gelen şu kadınla birlikteydin. Üçünüz de bu işin içindesiniz. Beni ihbar edip işimden etmek istiyorsunuz! Bu, korkunç bir iftira ve eminim polis bu konuda bir şeyler yapacaktır!”

Sessizce kapıda bekleyen hizmetçiye başıyla bir işaret yaptı. “Anahtarı getir!”

“Yanımda,” dedi hizmetçi. “Odayı kilitlemek üzereydim.”

Elinde tuttuğu anahtar ışıktaki parlıyordu.

“O zaman onu bana ver!” dedi Madam Vichani. “Bu ikisi kendi dertlerine yansın artık!”

Arthur telaşla, “Hadi Connie,” dedi. “Gitmemiz gerek!”

Ama artık çok geçti. Madam Vichani eteklerini sürüyerek odadan çıktı ve arkasından kapıyı kapattı. Anahtarın kilitte döndüğünü duydular.

Arthur tekrar sandalyeye oturup başını ellerinin arasına aldı.

“Şimdi ne olacak?”

Connie düşünceli düşünceli, “Cinayet!” dedi. “Sylvie Hala böyle dedi. Dadının bir cinayete karışmış olabileceğini söyledi. Belki de bu, Ida Fairbanks cinayetidir!”

Arthur, “Bu araştırma işinden hoşlanmadım Connie,” diye sızlandı. “Giderek tehlikeli bir hal almaya başladı. Başımıza gelenlere bak! Kraliyet Müzik Okulu’yla başımın derde girebileceğinin farkında mısın? Tutuklanabilirim!”

“Korkma!” dedi Connie. “Madam Vichani’nin blöf yaptığına eminim. Polis onunla ilgilenmez. Zaten seanslar şüpheli görünüyor. Kanunlar bunu onaylamaz.” Etrafına bakındı. Tepedeki elektrik lambası odayı tüm bayağılığıyla gözler önüne seriyordu. “Etrafı incelemek için bir şansımız oldu!”

“Ama içeride kilitli kaldık! Dışarı nasıl çıkacağız? Bizi kim bilir ne kadar burada tutacak.” Arthur saatine bakıp inledi. “Saat beşte derste olmam gerekiyor!”

Perdeleri ve kepenkleri kaldırıp pencereleri açmayı denediler, ama Arthur ne kadar denediyse de yerinden kıpırdatamadı. Genç adam çaresizce, “Sanırım lehimlemişler,” dedi.

Connie odanın içinde dolaşmaya başladı. “Polisler gelirse onlara Madam Vichani’nin dolandırıcı olduğunu ispatlamamız gerekiyor.”

“Bunu nasıl yapacağız? Daha doğru olup olmadığını bile bilmiyoruz.”

Connie dudağını ısırды. Vitrinli dolaba bakıyordu. Üç taraftan kapalı olmasının dışında sıradan bir dolaba benziyordu. Gün ışığında pek de usta bir elden çıkmadığını, birbirine üstünkörü çivilenmiş ucuz ahşaptan yapılma olduğunu gördü. Ama şaşırtıcı derecede büyük, iki kişiyi içine alacak kadar geniş görünüyordu. Perdeler açıktı ve Madam Vichani’nin ruhlarla iletişime geçerken kullandığı sandalye içerideydi.

Connie sanki sandalyenin paranormal özellikleri varmış ve burada neler olup bittiğini anlatacakmış gibi gidip oraya oturdu.

Ama tabii ki bu, düz arkalıklı ve rahatsız bir oturma yeri olan son derece sıradan bir sandalyeydi.

Halı, odanın bu köşesine kadar uzanmıyordu. Birden dolabın içindeki döşemelerde tuhaf bir şey fark etti. Döşemelerin bir kısmı üstün körü kesilmiş, aralarına dolap panelleriyle aynı incelikte, büyük, kare bir ahşap parça yerleştirilmişti. Tırnaklarıyla bu parçayı kaldırmayı denedi, ama mümkün değildi.

“Arthur,” diye seslendi. “Arthur, buraya gel!”

Arthur gelip döşemeye baktı. Kafasını kaşıyarak, “Çok tuhaf,” dedi.

“O bir kapak şapşal! Sanırım ruhlar oradan geliyor!”

“Onu nasıl kaldırıyor?” dedi Arthur. “Üzerinde bir kol yok.”

“Aşağıdan itiyor olmalılar. Manivelayla açabilir miyiz? Belki oradan kaçabiliriz!”

Birbirlerine baktılar, akıllarında aynı şey vardı. “Şemsiye!” dedi Connie.

Arthur seansın başında onu sandalyesine asmıştı. Hemen gidip şemsiyeyi aldı.

“Umarım yeterince sağlamdır,” dedi Connie.

Arthur gururla, “Kaliteli bir ürün,” dedi. “Onu kazandığım ilk parayla Piccadilly’den almıştım. Yağmurda ıslanmak canıma tak etmişti.”

Şemsiyenin ucunu ayırık duran kenara soktular. Kapak ani bir çatırtıyla geriye düştü ve bir delik ortaya çıktı.

Connie aşağı baktı. “Burada bir merdiven var.”

“Dur. Nereye gittiğini bilmiyoruz.”

“Burada kilitli kalmaktan iyidir,” dedi Connie. “Aşağıda bir geçit var. Etrafta kimse de yok gibi.”

“Önden ben gideyim o zaman.” Arthur onu korumaya kararlı görünüyordu ve Connie onun delikten inmesine izin verdi.

Birkaç dakika sonra geçide inmişlerdi.

İzbe bir bodrum katındaydılar. Arkalarında zemin kata açılan basamakların olduğu yerden hafif bir gün ışığı giriyordu. Önlerinde tahminen mutfağın içine, oradan da ilerideki dış merdivenlere açılan kapalı bir kapı vardı. Evin altından geçen yer altı treninin keskin uğultusu dışında ortalığa tam bir sessizlik hâkimdi. Tren geçince Connie, Arthur’a baktı.

“İleri mi?” diye fısıldadı. “Oralarda sokağa açılan bir kapı olmalı.”

Arthur keyifsizce kafasını salladı. “İleri. Sonra da topuklara kuvvet!”

“Bir sonraki treni bekleyip öyle harekete geçelim o zaman.”

Ayak seslerinin duyulmaması için beklemeye başladılar. Bu bir hataydı. Beklememiş olsalar birinin

mutfak kapısının arkasına gelip dikildiğini duyabilirlerdi. Tren derinlerde gürlerken usulca geçidi geçtiler ve ellerinden geldiği kadar yavaşça kapı kolunu çevirdiler.

“Pekâlâ,” dedi hizmetçi. Elleri belinde yolun tam ortasında duruyordu, pek suratsız bir hali vardı. “Kaçabileceğinizi sandınız, öyle mi?”

Connie hizmetçinin arkasında mutfak olduğunu gördü. Karşı duvarda onları çağıran bir arka kapı ve pencerenin gerisinde sokağa açılan merdivenler vardı.

Arthur şemsiyesine daha sıkı sarılıp bağırdı: “Beni dinle, ne sen ne de hanımın bizi burada tutamazsınız. Yaptığınız çok yanlış. Şimdi geçmemize izin ver!”

“Sesini alçalt,” dedi hizmetçi. “Onun duymasını mı istiyorsun?” İri bacaklarını ayırıp önlerine dikildi. “Madam Vichani’yi çağırabilirim,” dedi. “Sizi kaçarken yakaladığımı söylerim.” Dudaklarını büzdü. “Fazla uzağa gidemezsiniz. Arka kapı hep kilitlidir.”

Connie yalvaran gözlerle hizmetçiye baktı. Konuşma boyunca onu izlemiş ve bir güce sahip ol-

maktan ne kadar hoşlandığını fark etmişti. Geçmişte epey kişinin gözünü korkutmuş olmalıydı, şimdi onlarla dalga geçmekten zevk alıyordu.

Sesinin yaşından küçük çıkmasına gayret ederek, “Lütfen bırakın bizi gidelim,” dedi. “Kimseye zarar vermek gibi bir niyetimiz yoktu. Ben seansta olanları görmek istedim, hepsi bu. Zaten bir sürü şey merak ederim.”

Hizmetçi pis pis sırtarak, “Meraklı, Madam sana böyle demişti,” dedi.

“İsterseniz arka kapıyı açabilirsiniz, bunu biliyorum,” dedi Connie.

“Peki, bunu nereden biliyorsunuz bakalım bayan?”

“Önlük cebinizde bir şişkinlik var. Evin bütün anahtarlarını orada tutuyorsunuz, değil mi?”

Hizmetçi burun kıvrırdı. “Kilerden bir şey kaybolursa başım belaya girer. Burada yatılı bir aşçımız yok, sadece her gün gelip yemek yapan bir kadın var. Konu yiyecekler olduğunda Madam dedektif gibidir. Karnım hiç doymaz. Bir de ücret meselesi var tabii! Tek maaşla iki iş yapıyorum ve o maaş da yetmiyor.”

Connie anlayışlı bir tavırla, “İki iş mi?” dedi. “Peki diğer işiniz nedir?”

Hizmetçi başıyla merdiveni gösterdi. “Seans oldukça özel bir elbise giyip yukarı çıkıp inerim. Böyle giderse bir gün boynumu kıracağım! Evet, bazılarını Kaptan yapar, ama genelde beni de çağırırlar.”

“Kaptan mı?” dedi Connie. Onu ilk ziyaretinden hatırlıyordu.

Hizmetçi boğuk bir sesle güldü. “Onu yetimhane-den tanırım ve bir daha asla görmek istemiyordum! Ama buraya geldiğimde, o da burada kalıyordu.”

Connie’ye bakıp kaşlarını çattı ve mağdur bir edayla devam etti. “Bunu anlatmamam gerekir. Ama Madam işveren olarak çok cimri ve bu doğru. Beni Umut Kardeşliği’nden aldığı gün sonunda şansımın döndüğünü sanmıştım, ama anlaşılan bu konuda çok yanılmışım. Bir ay geçip diğer kız da ayrılınca, diğer işlerle birlikte rol yapmam da gerekti. Ama cebime beş kuruş girmedii.”

“Çok yazık,” dedi Connie. Durdu ve imalı imalı Arthur’a baktı. “Seansa giriş ücretini ödemedik diye hatırlıyorum, öyle değil mi?”

“Ne? Ah, hayır. Bakayım cebimde ne kadar var.”

Hizmetçi gönülsüzce, “İçeri girseniz iyi olur,” dedi. “Ama bu, gitmenize izin vereceğim anlamına gelmiyor.”

Arthur ceplerindekileri mutfak masasına boşalttı. Buruşmuş bir paund ve altı peni. Hizmetçi bunları

önlük cebine atıverdi. “Bu kaçışınızı fark etmediğim için başıma gelecekleri ancak karşılar!”

Arthur üzüntüyle, “Güzel bir müzik kitabı alma-
ma yeterdi ama,” dedi.

Birden Madam Vichani’nin sesini duydular. Merdivenden aşağı sesleniyordu.

“Her şey yolunda mı Ethel? Aşağıdan sesler duy-
dum gibi geldi.”

Connie donup kaldı. Arthur şemsiyesine daha sıkı sarıldı, eklem yerleri bembeyaz olmuştu. İkisi de Ethel’e yalvarır gibi bakıyordu.

Kadın sıırıttı. Şen bir sesle, “Merak edilecek bir şey yok Madam,” diye seslendi. “Sonraki seans için pratik yapıyordum, hepsi o kadar.”

Parmak uçlarına basa basa arka kapının yanına gidip kilidi açtı ve sert bir baş hareketiyle Connie ve Arthur’u dışarı gönderdi.

“Şimdi sizi yakalamadan buradan sıvışın!” diye fısıldadı. Connie ile Arthur hızla kadının yanından geçip, sokağa açılan merdivenleri çıktılar.

Aceyleyle Pelham Crescent'tan çıktıktan sonra, "Senin yüzünden meteliksiz kaldım Connie," diye sızlandı Arthur. Saatine baktı. "Neyse, yürüyerek bile olsa saat beşteki derse yetişecek vaktim var. Önce seni eve bırakayım."

"Ben başımın çaresine bakarım," dedi Connie. Düşünmesi gereken bir sürü şey vardı.

Arthur ofladı. "Sana güvenmiyorum. Yalnız kaldığın an aklına yine tehlikeli bir fikir gelecek!"

Connie, Arthur'un koluna girdi. "Bu kadar sinirlenme Arthur. Param olunca sana geri öderim. Üstelik o hizmetçiye rüşvet vermemiz şarttı. Dışarı çıkmanın tek yolu buydu. Başka türlü kaçamazdık. Bizi kafasında tarttığını, ne kadar edeceğimizi anlamaya çalıştığını görmedin mi? İşverenini sevmemesi bizim için şans oldu, onu alt etmek istiyordu. Hem bazı önemli bilgiler de öğrendik."

“Öyle mi?”

“Bana kalırsa Ida bize gelmeden önce burada yaşıyor ve Madam Vichani’nin seanslarında rol alıyordu! Halalarımınla geldiğimizde de Ida Fairbanks rolünü oynadı.”

“Bu, onun Ida Fairbanks olmadığı anlamına mı geliyor?”

“Korkarım öyle, Arthur.”

Genç adam kaldırımın ortasında duruverdi. “Biliyor musun Connie? Onun Ida Fairbanks olup olmaması hiç umurumda değil.” Dimdik durdu ve çenesini dışarı çıkardı. Çok soylu görünüyordu. “Ben onu olduğu gibi seviyorum. O, şimdiye kadar tanıdığım en tatlı, en sevimli, en güzel kız ve melek gibi bir sesi var. Onu daha fazla araştırmayacağım!”

Connie istemese de anlattıklarından etkilenmişti. “Peki, ama gerçeği öğrenmek istemiyor musun?” diye sordu. “Sevdiğin kadın bir suçlu olabilir. Ortada bir cinayet var!”

“Bunu Sylvie Hala’n söyledi. Özür dilerim ama onun bir deli olduğunu herkes biliyor!”

“Herkes değil,” dedi Connie. “*Ben* Sylvie Hala’nın görüldüğü kadar deli olmadığına inanıyorum.”

Alfred Place West’e döndüler. Ida, basamakların tepesinde eflatun elbisesiyle aynı renk bir şapkaıyla

ortalıkta süzülüyordu. Etrafını muhabirler sarmıştı ve yanında Frank vardı. Frank'ın kolu Ida'nın belindeydi.

Bunu görünce Arthur yıkıldı. Acı dolu gözlerle Frank'ın koluna baktı.

“Senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum Arthur,” diye fısıldadı Connie. “Ama Cuma günü tam bir saat onunla baş başa kalacaksın!”

“Bir saat! Bu hafta onu her gün dışarı çıkardı! Hem sen de yanımızda olacaksın.”

“Sana söz veriyorum, ben uzak bir pencere kenarına oturup kitap okuyacağım.” Elini ağzına götürdü. “Ah olamaz! Şimdi hatırladım, Dorothea Hala'nın şapkası! Ne diyecek şimdi?”

O akşamüstü eylem planının iki numarasının yanına bir tik atan Connie, üç numarayı da ekledi.

DADSY'S ARAŞTIR

Bunu büyük harflerle yazmıştı, çünkü çok önemliydi. Aslında bunun her şeyin cevabı olabileceğini düşünüyordu. *Teşekkür ederim Sylvie Hala!* diye düşündü. Tek sorun, nereden başlayacağını bulmaktı.

Sonraki haftalar Ida'nın randevularından artakalan zamanlarda yanında hep Frank vardı.

Ida her şeye karşın balolara ve davetlere gitmekten keyif alıyor gibiydi. Herkesin ilgi odağıydı – kendine has konuşma biçimi ve davranışlarıyla güzelliği birleşince, genç kız, bezgin sosyete izleyicilerine hoş bir nefes olmuştı. Özellikle aksanına hayran kalan Bay Bernard Shaw adında çalı sakallı bir oyun yazarı ve Sherlock Holmes kitaplarının yazarı Bay Conan Doyle ile tanıştı, adam yeniden ortaya çıkışının ardındaki bütün sırları öğrenmek istiyordu. Bir de Bay Scott adında bir kutup kâşifi vardı. Gelecekteki Antarktika seferine onu da yanında götürmek istiyordu.

Bu heyecanlar Ida'ya iyi geliyor gibiydi. Sabahın ilerleyen saatlerinde kalkıyor ve umutsuzca bir şeyler öğretmeye çalışan Bayan Poots ile birkaç saat ders yapıyordu.

Sevinçle, “Salon danslarında giderek ilerliyorum,” dedi. “Sadece pratik yapmam gerek. Bu konuda ders almama gerek yok artık.”

“Keşke bunu gramerin için de söyleyebilsem,” dedi Bayan Poots.

Misafir odasındaki şömine rafında duran kartlar arasında yeni bir davetiye belirmişti. Bu seferki bir balo davetiyesi değildi. Thurloe Meydanı'nda 'Melekler' hayır kuruluşu yararına düzenlenecek bir partiye davetti. Parti komitesi başkanı Lavender'in annesi Leydi Lamont'tu. Melekler'in, aralarında Umut Kardeşliği'nin de olduğu üç yetimhaneye yardımda bulunduğunu öğrenmek Connie'nin oldukça ilgisini çekmişti.

Bay Thurston, "Bu kadın bizim para bastığımızı falan mı sanıyor?" diye homurdandı. "Aristokrat arkadaşları için sorun yok tabii!"

Dorothea Hala sakın bir sesle, "Bence bu partiye gitmeliyiz Harold," dedi. Ida'ya eşlik etmek ona tuhaf bir cesaret ve güven vermişti. "Sonuçta Ida'nın çocukluğu Umut Kardeşliği'nde geçti. Bunun için onlara minnettar olmalıyız, öyle değil mi? Hem parti onun doğum gününden hemen önce! Ailedeki herkese bilet alıp bunu bir kutlamaya dönüştürebiliriz."

Günler geçerken Connie her zamanki gibi olanları gözlüyordu.

Kahvaltıda sessizce otururken Frank'in giderek daha gergin ve babasının daha aksi olmaya başladığını fark etti. Frank ona her zamankinden biraz daha zorlama, bembeyaz bir gülümsemeyle günaydın dedikten sonra baba oğul onun varlığını umur-

samadan masanın diğ er ucunda oturuyor, ama yine de alçak sesle konuşmaya dikkat ediyorlardı.

Ama Connie'nin kulakları keskindi.

“Claridge'de kokteyle, Ritz'de  aya, Savoy'da yemeğ e gittik ve parkta yürümekten ayaklarıma kara sular indi! Daha ne yapabilirim babaş?”

“Bir gece onu romantik bir yere götür sersem. Bana da babaş deme!”

Bay Thurston kahvaltısına devam ederken, tabağının yanında duran zarflara göz attı. Yüzü giderek kızarıyor ve hır ınlaşıyordu.

Connie nedenini biliyordu.

Bay Thurston ev üzerindeki kontrolünü kaybediyordu. Karısı balolarda gezip tozuyor, sağlığı beklenmedik şekilde iyileşiyor ve yeni bir yaşama adım atıyordu; oğlunun üvey kızına yaklaşma çabaları henüz sonuç vermemişti; faturalar da giderek kabarıyordu.

Connie o sabahki faturaların nereden geldiğini çoktan öğrenmişti. Biri şapkacıdan, biri kulüpten, uğursuz g r n ml  bir diğ eri de HMS Gelir Müdürlüğü'ndendi. Bir de üzerinde Western Rockies Demir Yolları şirketi'nin damgası olan bir zarf vardı.

Rockies. Frank'in seyahatlerinde adı geçen Kanadalı şirket. Frank'in çalıştığı şirket olabilir miydi?

“Ama kızın randevu defteri dolu!” dedi Frank.

Babası pastırmalı yumurtasını ezmeyi bırakıp, oğluna dik dik baktı. “Doğum günü yaklaşıyor. Başka biri araya girmeden bu işi halletmen gerek!”

Eylem planındaki üçüncü maddeyi uygulamanın tam zamanı, diye düşündü Connie.

On beş sene önce Ida’ya bakan dadı... Bugün modern Londra denilen bu büyük, genişleyen metropolün herhangi bir yerinde olabilirdi. Yeni banliyölerden birinde yaşıyor ya da İmparatorluk’un ileri karakollarından birine göç etmiş olabilirdi. Onu nasıl bulacaktı?

Connie işe önce yetişkin Ida’dan başladı.

O gün günlerden Perşembe’ydi. Bayan Poots henüz gelmemişti ve Arthur ertesi gün gelecekti. Connie’yi sevimsiz ve sıkıcı bir gün bekliyordu – biraz daha araştırma yapmak için kesinlikle en uygun zamandı ve derslerden önce bunun için yarım saati vardı.

Ida hâlâ geceliğiyle yataktaydı. Bir bacağı çiçekli kuş tüyü yorganının altından çıkmış, uykulu gözlerle hayran hayran Revlon’un ‘Pink Kiss’iyle boyadığı tırnaklarını izliyordu. Connie komodinde duran kırmızı beyaz Revlon kutusunu görmüştü.

Dalgın dalgın, “Çok güzel bir sesi var ve doğru ışık altında yakışıklı bile denebilir,” dedi.

“Bence de öyle,” dedi Connie, “aksanı da çok çekici. Bugün nereye gidiyorsunuz?”

“Ah, bilmiyorum.” İç geçirdi. “Frank güzel vakit geçirmem için çok uğraşüyor. Oldukça gösterişli yerlere gittik. Ne kibar biri.”

Ida’nın kelime haznesindeki kelimeler artık yanında getirdikleri ile züppe sosyetik ahbabları ve Connie’den edindiklerinin tuhaf bir karışımıydı.

Connie kendini yorganın üzerine atıp, güven verici bir sesle, “Baksana Ida,” dedi, “kaybolduğun günle ilgili bir şey hatırlıyor musun? Mesela sana bakan dadıyla ilgili?”

Ida şüphe dolu gözlerle ona döndü. “Bunu sormanın nedeni bana inanmaman, değil mi? Sana daha fazla bir şey söylemeyeceğim, işte o kadar! Daha iki yaşındaydım Connie! Beni bu şekilde sorgulaman çok ayıp!”

Pat diye kendini yatağa bırakıp, yorganı çenesine kadar çekti ve Connie’yi yataktan atıp öfkeli gözlerle ona tepeden baktı. “Beni yalnız bırak!”

“Yani hiçbir şey hatırlamıyor musun?”

“Bu, benim sahtekâr olduğumu göstermez! Çık dışarı!”

Connie süratle odadan ayrılırken, arkasından kapıya bir terlik indi.

Gideceği sonraki kişi, Ida kaybolduğunda mutfakta hizmetçilik yapan aşçıydı. O, dadıyı tanıyor olmalıydı.

Aşçı kadın unlu kollarını birbirine kavuşturup dikkatle Connie'ye baktı. “Bunu neden sorduğunuzu anlamadım Bayan Constance. Tam yukarıda işler yoluna girmeye başlarken başınızı derde sokmazsınız umarım.”

“İda'nın kaybolduğu günü merak ediyorum. İda bir şey hatırlamıyor tabii. Ama sen, sen dadıyı hatırlıyor musun?”

“Dadı Turner'ı mı? Oh, evet, ama onu aşağıda pek görmezdik. Yemeklerini çocuk odasında yedi. O oda artık Sylvie Hala'nın odası.”

“Dadı Turner nasıl biriydi?”

“Sessiz, sakın, sıradan birine benziyordu. Ama o sıralar genç bir adamla çıkıyordu.”

“Onunla ilgili başka bir şey hatırlıyor musun?”

“Siz çok garipsiniz Bayan Constance, kesinlikle! Küçük bir dedektife benziyorsunuz! Bu konuyu tekrar tekrar kurcalamanın kimseye yararı yok. Daha önce defalarca ve defalarca araştırıldı. Polis araştırdı, dedektifler araştırdı, hatta Bay Thurston bile araştırdı. Dadıya gelince, elbette buradan ayrıldı. Ama nereye gittiğini bilmiyorum. Olanlar konusunda onu suçlamanın mümkün olduğunu sanmıyorum.”

“Tam olarak ne oldu?”

“Siz de benim kadar biliyorsunuz küçük hanım. Küçük kız zorla alındı – kaçırıldı, ama Dadı Turner

bu korkunç eylemi yapanları görmemişti. En tuhafı da bunu yapanlar fidye falan istemediler. Baştan sona tuhaf bir olaydı. Zavallı yavrucağın başına neler geldiğini kimse bilmiyor, ama sonra yetimhane-den buraya geldi, hem de on beş yıl sonra!”

“Teşekkür ederim.”

“Durun, Bayan Constance! Bunları neden sordunuz?”

Connie üst kata sıvıştı. Sırada Dorothea Hala mı vardı? O, dadıyı herkesten daha iyi hatırlıyor olmalıydı, ama halasına o korkunç dönemi hatırlatmak iyi bir fikir gibi gelmiyordu. Ida yanında olduğu için çok mutluydu.

Üçüncü katın sahanlığında durakladı. Ida’nın kapısı hâlâ sıkı sıkı kapalıydı, ama Sylvie Hala’nın kapısı aralıktı. Connie kafasını içeri uzattı.

Sylvie Hala tuvalet masasında oturmuş, acemi-ce dudaklarına ruj sürüyor ve aynada kendini izliyordu; hafif bir miyopluğu vardı. Henüz peruğunu takmamışken, Connie’nin Paskalya’da süslediği yumurtalara benziyordu.

Halası sıcak bir tavırla, “Merhaba hayatım,” dedi. “İçeri girsene. Sanırım bana sormak istediğin şeyler var.” Gözleri parlıyordu.

Connie şaşkınlıkla kafasını salladı.

“Sen ve ben, bizim çok ortak yanımız var,” dedi. “İkimiz de izliyoruz, değil mi? Ama dikkatli olmalıyız. Sen bunlar için çok gençsin. Bu evde bize bakan başka gözler de var.”

Connie sandalyeye ilişti. “Kimin gözleri bunlar?” diye sordu. Halasının suyuna gitmeye alıştı. “Hayaletlerin mi?”

Sylvie Hala kafasını iki yana salladı. “Ölüler canlılar kadar tehlikeli değildir, hayatım.”

Connie ağır ağır, “Özellikle bir kişinin ölümüyle ilgili bir bilgin var mı?” dedi. Halası parlak, ıslık ıslık gözlerini ona çevirdi. “Demek istediğim, bir *cinayet*te kurban gitmiş olabilecek biriyle ilgili?”

“Cinayet. Ne korkunç bir kelime, değil mi?” diye fısıldadı halası. “Bir şeyler döndüğünü biliyordum elbette. Bu yüzden o gün o kadını takip ettim.”

“Kimi?”

“Dadıyı tabi. Sadie’yi. Ona güvenmiyordum. Sadie’yi işe almakla Dorothea hiç de iyi yapmadı. Bu, korkunç bir hataydı.”

“Peki, o gün neler oldu?”

Halasının bakışları aynanın üzerine takıldı. Eğildi, dudaklarına biraz daha ruj sürdü ve dudaklarını birbirine sürttü. Kafasını yana eğip aynadaki yansımasına baktı.

“Zaman anıları yıpratıyor, bilirsin. Her şeyi hatırlayıp hatırlamadığıma emin değilim. Artık Ida yanımızda, Dorothea için mutlu olmaya çalışmalıyız.”

“Eğer o kız gerçekten Ida’ysa,” dedi Connie.

Sylvie Hala’nın aynaya bakan gözleri zekâ parıltısıyla ona çevrildi.

“Biliyorum sevgili çocuğum. Bu, çok zor. Gecele-ri o çocuğun ağladığını duyuyorum. Yanına gitmek istiyorum, ama bunu yapmamam gerekiyor. Hiç söylenmemesi gereken şeyler duyabilirim. O yüzden Dorothea’nın iyiliği için bu odada kalıyorum, ama karanlık etrafımızı sarıyor.” Sağ eliyle peruğunu bulup kafasına bastırdı. “Kahvaltım hâlâ gelmedi, Martha’ya söyler misin lütfen?”

Connie kapıdan çıkarken Frank’le burun buruna geldi.

“Selam Connie,” dedi genç adam. “Öğretmeninin geldiğini haber vermeye çıktım.” Kıza bakıp sevimli sevimli gülümsedi. “Ders zamanı sanırım.”

“Teşekkür ederim Frank,” dedi ve merdivenleri koşarak indi. Genç adamın Ida’nın kapısına vurduğunu duydu. “Daha giyinmedin mi hayatım?”

Frank aralık duran kapıdan Sylvie Hala’yla yaptığı konuşmayı dinlemiş olabilir miydi?

Sonraki üç gün boyunca Connie araştırmanın üçüncü aşamasını düşünüp Ida'yı gözledi.

Sylvie Hala haklıydı – Ida'yı izleyen başka gözler de vardı.

Bay Thurston ve Frank...

İkisi de Ida'yı ve mirası yalayıp yutmak ister gibi aç gözlerle kızı izliyordu. Ida başının ağrıdığından şikâyet edip Frank'le öğle yemeğine gidemeyeceğini söyleyince, babası epey bağırıp çağırdı. O gece Bay Thurston geç saatlere kadar kulüpten dönmedi ve ertesi sabah kahvaltıda her zamankinden daha sinirliydi.

Connie onun, “Yine kaybettim,” diye homurdandığını duydu. “Bir gün şansım dönecek!”

“Yakın zamanda dönse iyi olur babış.”

“Söyleyene bak,” diye tısladı Bay Thurston. Bir gözü Connie'nin üzerindeydi. Kız kafasını balıklı yumurtalı pilavına eğmiş olsa da, kirpiklerinin

arasından onları izliyordu. “Durumumuz umutsuz evlat. Saklayacak bir tarafı yok. Artık her şey sana bağlı.”

Belki de Dorothea Hala’nın kocasıyla eve elektrik getirmeyi konuşmasının hiç zamanı değildi. Onlar kahvaltılarını bitirirken, içeri halası girdi. Aslında Connie tam çıkmak üzereydi, ama halasını Bay Thurston’ın gazabından korumak için odada kaldı.

Dorothea Hala şaşırtıcı derecede kendinden emin bir sesle, “Harold,” diye söze başladı. Çok şık giyinmişti. Üzerinde Connie’nin daha önce görmediği, son moda bir elbise vardı. “Harold, bu evin daha aydınlık olması gerektiğini düşünüyorum. Bu sabah Ida’nın başı ağrıyor ve dün de böyleydi. Okumayı seviyor biliyorsun –sevgili yavrum, tam bir kitap kurdu– ve geceleri odalar çok karanlık oluyor. Gözleri bozulacak! Zavallı küçük Connie...” Connie şaşkınlıkla Dorothea Hala’nın yumuşacık elini omuzunda hissetti, “o da ta dördüncü kattaki odasına mum taşımak zorunda! Bir gün yangın çıkabilir. Artık evimizde elektrik olmalı diye düşünüyorum.”

Bay Thurston öfkeden alev alev yanan gözlerini kocaman açıp, “Elektrik öyle mi?” diye bağırdı. “Peki bu eve elektrik getirmenin parasını nasıl ödeyeceğimizi düşündün mü?”

“Ah, bilmem. O kadar pahalı mı? Belki bu arada halıları da değiştiririz, epey eskidiler. Duvarları da boyarız...” Kocasının yüz ifadesini görünce sesi giderek cılızlaştı.

Bay Thurston’ın masaya inen yumruğuyla bütün tabaklar, fincanlar ve fincan altlıkları havaya zıpladı. Connie ve Dorothea Hala da öyle.

Adam, “Mali durumumuzla ilgili en ufacık bir fikrin yok değil mi?” diye gürledi.

“Paramız yok mu?” Halası afallamış gibiydi. “Peki ama bütün para nereye gitti? İşlerin mi bozuldu Harold? Benden bir şeyler mi saklıyorsun?”

Bay Thurston aniden buz gibi bir sesle, “Şu anda seninle bu konuları tartışmam Dorothea,” dedi. “Ama lütfen, bir daha bana ne elektrik konusunu ne de evle ilgili herhangi bir konuyu aç. Bunları karşılayamayız. Şu durumda Martha’yı bile işten çıkarmalıyız.”

Connie başını kaldırdı. Halasının yüzü bembeyaz olmuştu. “Martha’yı çıkarmak mı? O yıllardır yanımızda! Çok sadık bir hizmetçidir. O olmazsa ev işlerini kim yapacak, aşçıya kim yardım edecek?”

Bay Thurston sabırsızca, “Yeni kız var,” dedi. “Constance da yardım edebilir. Bir sürü boş zamanı var. Martha’nın maaşını artık ödeyemeyiz. Ben kararımı verdim. Ona bugün bildiririm.”

Dorothea Hala duraksadı. Connie bir an onun tartışmaya gireceğini sandı. Ama kadın gitmek üzere kapıya döndü. Connie yanına geldiğinde halasının yüzünün gözyaşlarından sıırıslıkla olduunu gördü.

“Dorothea Halacığım, lütfen üzölme,” diye fısıldadı. Kolunu kadının omuzuna doladı ve hiç konuşmadan halasının yatak odasına çıktılar.

Dorothea Hala küçük divana oturdu, Connie de yanına yerleştı.

Halası dantel mendilini çıkarıp gözlerini sildi. “Sorun şu ki,” dedi, “sorun şu ki onun kumar oynadığını biliyorum. Evlendiğimiz günden beri böyleydi. O zamanlar bunun için parası vardı. Ama işleri bozulmuş olmalı.”

Kafasını iki yana salladı. “Bunları benimle hiç konuşmadı. O kadar sormama rağmen işiyle ilgili hiçbir şey bilmiyorum Connie. Bana kadınların bu tür meselelere kafa yormaması gerektiğini söyledi. Ama bana danışmadan Martha’yı işten çıkarmaya karar vermesi!..” Gözleri yine yaşla doldu. “Onu durdurmak için yapabileceğim bir şey yok. Mali durumumuz onun sorumluluğunda.” Başını ellerinin arasına aldı. “Duruma bakılırsa paramın büyük bölümünü tüketmiş. İlk evlendiğimizde parayı idare etmesi için ona yetki vermişim. O sıralar kumar alışkanlığından haberim yoktu.”

Connie halasına sarılmayı sürdürerek, hiç konuşmadan yanında oturdu.

Biraz sonra halası bir kez daha burnunu çekip, “Sana bunları anlatmamalıyım, ama hep anlatıyorum, değil mi Connie?”

Connie, “Evet,” dedi. “Her zaman.”

“Beni öyle rahatlatıyorsun ki. Sen benim yaşım geldiğinde umarım kadınların durumu değişmiş olur. Kendi paralarını kontrol eder ve kocalarına bağımlı kalmazlar.”

“Ben asla evlenmeyeceğim,” dedi Connie. “Düşünmem gereken bir kariyerim var, Dorothea Hala.”

“Evet öyle!” Halasının kahkahası biraz çılgıncaydı. Sanki Connie için durumun farklı olacağına pek inanmıyor gibiydi. Artık yeni bir çağa girdiklerini unutmuş olmalıydı.

“Frank’le Ida’nın evlenmelerinin faydası olur mu?” diye sordu Connie. “Ida’nın mirası aile içinde kalır ve eminim bize de mirastan pay verir.”

Connie halasına bakınca gözyaşlarının kuruduğunu, ama yüzünün donuklaştığını fark etti.

“Ida evleneceği zaman yüreğinin sesini dinlemeli. Yüreğim beni mükemmel bir adama, ilk kocama götürdü. O zamana kadar Ida yanımızda olduğu için ne olursa olsun mutlu olmalıyız.”

Pazartesi gelmiş, Martha gözyaşları arasında evden ayrılmıştı. Sylvie Hala bile ona veda etmek için odasından çıktı ve gizemli bir sesle hizmetçilerini yanında tutmayı başaramayan medeni toplum için talihsiz bir gün olduğunu söyledi.

Puslu bir öğleden sonraydı, her an yağmur yağacak gibi görünüyordu. Buna rağmen Bay Thurston ve Frank, Richmond'a golf oynamaya gitmişlerdi ve akşam yemeğine kadar eve dönmeyeceklerdi. Frank'in golf oynamayı öğretme vaadine rağmen Ida onlarla gitmek istemedi. Onun yerine Dorothea Hala'ya moral vermek için Fortnum'a çay içmeye götürdü.

Bayan Poots gitmiş olsa da Connie'den onlara katılmasını istememişti. Sylvie Hala kendi odasında, hayaller âlemine dalmıştı.

Connie araştırma notlarını deftere geçirdi ve bir süre sonra yalnızlıktan sıkılıp aşağı indi. Aşçı kadın evine gitmeden onunla biraz sohbet etmeyi düşünüyordu.

Ama zemin kat merdivenlerinden fazla uzaklaşamadı. Koridora inince ön kapıya vurulduğunu duydu. Connie, halası ve Ida'nın erken döndüğünü düşünerek kapıyı açmaya koştu.

Ama eşikte yabancı bir kadın duruyordu. Üzerinde eski ama düzgün kıyafetler vardı. Ucuz, kahverengi fötr şapkasının altında yüzü gergindi. Connie'ye baktı. Şaşırmış görünüyordu.

“Affedersiniz ama siz kimsiniz hanımefendi?”

“Benim adım Constance Clementine Carew. Yardım edebilir miyim?”

“Ben Bayan Thurston'ı arıyordum.”

“O, benim halam olur.” Kadın arada sırada eve gelen terzilerden biri olmalıydı. “Şu an dışarıda ama birazdan döner.”

Kadın tereddüt etti. “Bekleyemem. Rica etsem ona bir mesaj iletebilir misiniz?”

Connie başını salladı. Kadın çantasından bir alışveriş listesi çıkarıp köşesini yırttı. Kurşun kalemin ucunu yaladı ve korkuluklara yaslanarak hızlı hızlı bir şeyler karaladı. “Ona kaldığım yere gelmesini söyleyin. Adresim burada. Onunla acilen konuşmam gerek.”

Adres, Fulham Yolu'nda bir sokaktı. Connie'ye bir şey ifade etmiyordu. Elinde kâğıt, kadına boş gözlerle baktı. “Ne hakkında olduğunu söyleyeyim?”

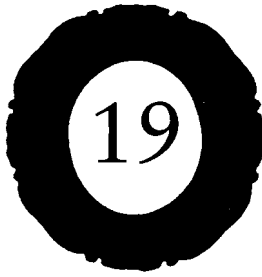
Kadın endişeyle etrafına bakıp alçak sesle, “İda Fairbanks hakkında,” dedi.

“İda mı? Ne olmuş ona?”

Kadının yüzü anında ifadesizleşti. “Size söyleyemem bayan. Bayan Thurston’a mümkün olduğunca çabuk gelmesini söyleyin.”

“Ama lütfen, isminiz nedir? En azından bunu söyleyemez misiniz?”

“Kocam yıllar önce terk etti, ama adım hâlâ Cra-ke,” dedi kadın. Ağzını büzdü. “Sarah Crake.”

Connie kadının arkasından seslendi, ama Sarah Crake durmadı. Başını öne eğip paltosuna sıkı sıkı sarılarak telaşlı adımlarla yürüyüp gitti. Geri dönüp bakmadı.

Connie koridora dönüp sandalyeye oturdu. Düşünmesi gerekiyordu. Demek Leonard Crake bu kadınla evliydi. Peki, Dorothea Hala'ya söylemesi gereken o kadar acil olan şey neydi?

Connie, Crake'in acımasızca omuzunu sıkan elini hatırladı. Eğer Dorothea Hala, Sarah Crake'i görmeye gidecekse, Connie de gitmeliydi. Halasına bir tuzak kurulmuş olabilirdi ve tek başına böyle bir durumla karşılaşmasına izin veremezdi.

Zaman oldukça ağır ilerliyordu. Connie oturma odasındaki saatin tik taklarını izleyerek on beş dakika geçirdi. Yarım saat. Bir saat sonra hâlâ gelen giden yoktu.

O ve Ida, Fortnum'da güzel zaman geçiriyor olmalılar, diye düşündü ve içini bir hüznün kapladı.

Ida'ya belli etmeden Dorothea Hala'ya Bayan Crake'den nasıl bahsedecekti? Ida o gece dışarı çıkmayacak ve yemeğe kadar bütün gün Dorothea Hala'yla birlikte olacaktı. Ama Bayan Crake, Ida hakkında anlatacaklarının acil olduğunu söylemişti. Belki de Bayan Crake'in o gece halasıyla konuşması şarttı.

Sessiz evde bir saat on beş dakika geçirdikten sonra beklemekten sıkıldı ve *yapacak tek şey kaldı*, diye düşündü.

Oraya yalnız gidecekti.

Bayan Crake'i Ida hakkında kendisine konuşmasıyla halasına konuşması arasında bir fark olmadığına ikna edecekti. Hem zaten halasının sağlığı çok iyi değildi, hayatında bir kez bile Fulham'a gitmemiştii ve kaybolabilirdi. Buna karşın Connie hatırlayamayacağı kadar çok sefer Russell Meydanı'na –British Museum'a– kadar gidip gelmişti.

Çıkmadan önce duvara geniş çerçeveye asılmış haritada Fulham Yolu'nun yerini kontrol etti. Baskı 1880 tarihliydi, ama o zamandan bugüne fazla değişiklik olmamıştı. Fulham Yolu'nun çok uzakta olmadığını görünce rahatladı. Uzun bir yoldu ama yeşile boyalı bostanlar arasından geçerek bir sarayda son buluyordu.

Sonra sıra otobüs parası bulmaya geldi. Palto dolabındaki bir sürü cebi yokladı ve Bay Thurston'ın

koyu renk pardösüsünün ceplerinde bozukluklar buldu: bir peni, iki üç kuruşluk, altı peni ve üç çeyrek peni. *Bu, çalmak sayılmaz,* diye kendini yatıştırdı – iyi bir amacı vardı.

Paltosunu ve şapkasını giyip Dorothea Hala’ya not yazmak için kalem arandı. Sylvie Hala’ya ne yaptığını söylemesi anlamsızdı – nasıl olsa unuttur giderdi.

*Yürüyüşe çıkıyorum. Çok
uzaklaşmam merak etme.
Umarım kek yiyerek harika zaman
geçiriyorsunuzdur! C. C. Caren*

Ardından yola koyuldu. Yoldan geçenlere sorup da doğru otobüse atlayıp rahat rahat Brompton Road’a döndüğü sırada, adresin yazılı olduğu kâğıt parçasını evde unuttuğunu fark edebildi.

Paltosunu giyerken düşürmüş olmalıydı. Kesinlikle ceplerinde yoktu.

Neyse ki adresi ezbere hatırlıyordu. 5 St Maur Road, Fulham Yolu, GB. İçinden tekrar etti, sonra da biletçiye durağa gelince haber verip veremeyeceğini sordu.

Adam kızın uzattığı parayı alıp beyaz bir bilet zımbaladı ve melon şapkasının altından merakla baktı. “Yalnız mısınız bayan?”

“Birini ziyarete gidiyorum.”

“Tamam. Birazdan gelirim bayan.”

Ama gelmedi. Atların çektiği araba Fulham Road’da sarsıla sarsıla ilerliyordu. Burası, haritada gösterildiği kadar uzundu. Yolun iki yanında bazıları yeni yapılan, çoğu birbirinin aynı Victoria tarzı küçük dar evleriyle sıra sıra sokaklar vardı; veranda ve balkonlar sanki Bay Thurston’un kibritlerinden yapılmış gibi derme çatma duruyordu.

Fulham Road uzun olmasına uzundu, ama Connie’nin beklediği gibi bir yer de değildi. Kaldırım taşlarının arasında bırakın ağacı, bir ot bile bitmemişti. *Londra yavaş yavaş tüm kırsal alanları kaplıyor*, diye düşündü. Eski haritada küçük yeşillikler olarak görünen bostanlar artık yoktu. Belediye Binası’nın bile temiz taştan yapılmış, henüz is lekesi olmamış yeni eklentileri vardı; ince taş oyması süslemeleriyle böyle sıkıcı bir bölge için fazla gösterişli duruyordu. Solgun, yorgun yüzlerle telaşla bir yerlere koşturan insanlar saygın, ama yine sıkıcı görünüyordu.

Belediye Binası’nın saatini görünce yüreği sıkıştı.

Saat altıydı. Dorothea Hala akşam yemeği için dönmüş olmalıydı. Endişelenmemesini diledi. Acaba buraya gelmek iyi bir fikir miydi?

Sonunda biletçi yanına geldi. “Burada inin bayan,” dedi ve onun için ipi çekti.

Connie nemli yaz akşamına adımını attı. Fulham Road’dan yukarı yürüdü ve biletçinin gösterdiği yerden sola döndü. St Maur Yolu henüz yapılmamıştı ve daha önce çiseleyen yağmur yüzünden yerler çamurluydu. Ama en azından hava hâlâ aydınlıktı.

Şapkasını iyice kafasına yerleştirip 5 numaralı evi aramaya başladı. Evin yağlanması gereken bir bahçe kapısı ve cılız iki ağacın olduğu cansız bir bahçesi vardı.

Ön kapıya gitti ve kapının tokmağını tuttu. İki kez çaldı ve nefesini tutup bekledi. Kalbi küt küt atmaya başlamıştı.

Kapıyı Bayan Crake yerine başka bir kadın açtı. Kadının yüzü surat asmaktan kırış kırıştı ve şimdi de kaşlarını çatmış, Connie’ye bakıyordu. Temiz ama bol bir önlük ve bağcıklı terlikler giymişti.

Aksi bir sesle, “Ne istiyorsun?” diye sordu.

“Bayan Crake’i arıyorum.”

Kadın parmağıyla omuzunun üzerinden arkayı gösterdi. “Şimdi döndü. Şanslısın diyebilirim.”

“Umarım,” dedi Connie.

Koridor öyle dardı ki, koridordan çok bir geçite benziyordu ve içerisi yağ kokuyordu. Kadının parmağıyla gösterdiği yönü takip edip, kapalı bir ka-

pının önüne geldi. Kadın şöyle bir kafa salladı, ön kapıyı kapadı ve merdivenlerden çıkıp uzaklaştı.

Gün ışığının kesilmesiyle ev, Alfred Place West'ten daha karanlık olmuştu.

Connie kapıya vurdu. Odanın içinde birinin hareket ettiğini duyuyordu. Bir dakika bekledikten sonra kapıyı açıp içeri girdi.

Bayan Crake olduğunu bildiği kadın elini göğsüne götürdü. Benzi kül gibi atmıştı.

“Beni korkuttun! İçeri öyle girilir mi? Burada ne yapıyorsun? Ben, Bayan Thurston'ı bekliyordum. Sense bir çocuksun!”

Connie elinden geldiğince sakın bir sesle, “Yaşıma göre olgun sayılırım,” dedi.

Bayan Crake, “Bunu şaka mı sandın?” diye sordu. “Hoş bir latife...” üst sınıf aksanına taklit etmişti, “...öyle mi? Bu son derece ciddi bir durum kızım. Ben Bayan Thurston'ı istedim ve başka bir şey de söylemiyorum!”

Connie vakur bir edayla, “Üzgünüm,” dedi, “ama halam gelemedi. Bu kadar acil olan neyse bana söyleyebilirsiniz. Bana güvenebilirsiniz, sizi temin ederim.”

Boş bir ocak önünde güve yenikleriyle delik deşik olmuş iki koltuk vardı. Connie davet beklemeden

oturdu. Bayan Crake'in anlatacaklarını dinlemeden yerinden kıınıldamamaya kararlıydı.

Bayan Crake hayretle ona baktı.

Yer yer delik, kahverengi bir paravan odayı ikiye bölüyordu ve Connie bu deliklerden diğeri tarafta bir yatak ile üzeri ince muşamba örtülü bir masa olduğunu görebiliyordu. Masanın üzerinde el yıkama tası ile kahverengi fötr bir şapka vardı. Pencerede tek bir perde asılıydı ve dar arka bahçeyi gösterecek şekilde kurdeleyle yana bağlanmıştı. Şömenininki iki yanındaki gaz lambaları henüz yanmıyordu ve oda karanlık, kasvetliydi, ama temiz bir yerdi. Yoksulluğun acı soğuşu vardı içerde; Connie daha önce hiç böyle bir yere gelmemişti.

“Bakın,” dedi nazikçe. “Benim de halam gibi Ida hakkındaki gerçeğı öğrenmem gerek. Sonuçta o benim kuzenim. Eğer bir şey biliyorsanız Bayan Crake, belki de bu kocanızla ilgili, lütfen bana söyleyin.”

Kadın yığılır gibi diğeri koltuğına oturdu. Dudakları incecik birer çizgi halini almıştı. Ama titremesine engel olamıyordu. Çok tedirgindi ve bunu saklamaya çalışıyordu. Connie'ye bakarken yorgun yüzünde kocaman gözleri parladı. Kıza anlatıp anlatmamaya karar vermeye çalışıyordu.

Connie başını ellerinin arasına koydu. “Bu kadar yolu sizi görmek için geldim Bayan Crake. Lütfen

beni geri çevirmeyin. Halamın gelebileceğini sanmıyorum. Sizi dinleyecek bir tek ben varım ve bu konuda hiç fena değilimdir.”

Kadının cevap vermesini bekleyerek ona baktı.

Bayan Crake bakışlarını eğdi ve bir elini çökük yanağına dayayıp kafasını salladı. Şöminenin üstündeki rafta bir süs eşyası ya da Bayan Crake’in nasıl biri olduğunu gösteren bir şey yoktu.

Ama Connie bunu zaten biliyordu.

Yumuşak bir sesle, “Siz Sadie Turner’sınız, değil mi?” dedi. “İda kaybolduğu gün ona bakan dadı...”

Kadın derin bir nefes aldı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Sadie, Sarah’nın kısaltılmışı. Halam Sylvie, Alfred Place West’e yaptığınız bir önceki ziyarette sizi görmüş. O zaman kapıyı çalacak cesaretiniz yoktu herhalde. Halamı bulmak için nereye geleceğinizi biliyordunuz, çünkü yıllar önce onun için çalışıyordunuz. O sıralar genç bir adam vardı ve adı Leonard Crake’di. Daha sonra onunla evlendiniz. Sırrını yıllarca sakladınız. Ancak gazetelerden İda Fairbanks’in geri döndüğünü ve çok yakında mirası devralacağını öğrenince artık konuşup gerçeği anlatmak zorunda olduğunuzu düşündünüz.”

Bayan Crake titrek bir sesle, “Bunlar genç bir kızın duymaması gereken şeyler,” dedi. Connie bekler-

ken bir sessizlik oldu. Derken kadın fısıltı şeklinde konuşmaya başladı. Connie söylediklerini duymak için dikkat kesilmişti.

“Bunları anlatmak beni rahatlatacak, öyle sanıyorum.” Derin bir iç geçirdi. “Evet, ben küçük Ida’nın dadısıyım. Fazlasıyla genç, aşırı duygusal biriydim. O, benim ilk işimdi. Kocaman bir ev ve bir sürü hizmetçi... Öğleden sonra izinli olduğumda o delikanlıyı görmek beni rahatlatıyordu. Leonard Crake, adı buydu. Saygın biri olmadığını biliyordum, ama varlıklı biriydi; parasının nereden geldiğini hiç sormadım. Bir gün Ida ile parka gittiğimizde benimle konuştu. Kendilerini üstün gören diğer dadıların yanına gitmezdim. Sanırım beni beğenmesi gururumu okşamıştı. Güzel biri değildim, görüyorsun ya.”

Eliyle eteğini çekiştirdi. “Her nasılsa evdekilerin çalışma tarzını benden bile daha iyi biliyordu. Onların çalışma saatlerini, evdeki herkesin ismini... Belki de ona gerektiğinden çok şey anlattım. Parkta buluşup bir bankta otururduk. Ida da o sırada ya uyur ya da etrafta gezinirdi. Termosa doldurduğumuz çayı içerdik. Diğer dadılardan biri söyler de hanımefendinin kulağına gider diye çok korkardım, ama böyle bir şey olmadı.”

Durdu.

Connie nazikçe araya girdi: “Bir gün her zamanki gibi onunla Kensington Bahçeleri’nde buluştunuz, değil mi? Ida da bebek arabasında mıydı?”

“Sıcak bir yaz günüydü. Soğuk bir içecek tercih ederdim, ama Leonard ile çay içtik. Sonra güneşin ve sıcaklığın etkisiyle uyuyakalmış olmalıyım. Ida uyuyordu, buna eminim. Uyandığımda bebek arabası oradaydı, ama Ida ve Leonard yoktu.”

“Sizce onu Bay Crake mi kaçırdı?”

“Bunu neden yapsın? Çocuk için hiç ödül vaat edilmedi. Parka döndüğünde Ida’yı aradığını söyledi. O gelene kadar deliye dönmüştüm. Eve dönüp halanla karşı karşıya gelmem gerekiyordu. Ona Leonard’dan hiç bahsetmedim. İşte Bayan Thurston’a anlatmak istediklerim bunlardı. Leonard’a sadıktım, ne kadar aptalmışım.”

“Ama sonra onunla evlendiniz, değil mi?”

“O olaydan sonra mutfak hizmetçisi bile olamadım. Herkes beni bebek kaybeden dadı olarak tanıyordu. Gazetelerin manşetlerine çıkmıştım. Bana maddi güvence sağlayacağını düşündüğüm için Leonard ile evlendim.” Dudakları kıvrıldı. “Birkaç yıl sonra da beni terk etti. Şimdi orada burada temizlik işleri yapıp geçimimi sağlamaya çalışıyorum.”

Connie öne doğru eğildi. “Ama bildiğiniz başka şeyler de var, değil mi Bayan Crake?”

Kadının gözleri irileşti. “Neyden bahsediyorsun?”

Connie yumuşak bir sesle, “Cinayetten bahsediyorum,” dedi. “Bay Crake’den kuşkulaniyordunuz, değil mi?”

Bir zamanlar Sadie Turner olarak bilinen kadın elini saçlarında gezdirdi. Connie’ye bakmıyordu. Sanki ne söyleyeceğine karar vermek istiyormuş gibi uzun süre konuşmadı.

“Bunu daha önce de yaptığını düşünüyorum. Emin değilim. Para için belki... Onunla hiç ilişki kurmamalıydım. Bir şey söylemek istemiyorum, ama Ida kaybolduktan sonra çok parası oldu.

Bir şey daha var. Dün beni takip etti. Onu yıllardır görmüyordum. Buraya geldi ve o gün orada olduğunu kimseye söylemememi istedi. Bunu yaparsam beni pişman edermiş.” Dudağını ısırды. “Buradan taşınmam gerek bayan. Çok korkuyorum.”

“Polise gitmelisiniz.”

“Benimle ilgilenirler mi sanıyorsunuz?” Boğuk bir kahkaha attı. “Londra’nın her yeri kocaları tarafından dayak atılan kadınlarla dolu.”

Connie bu kez ne söyleyeceğini bilemedi. Sonunda, “Çok üzgünüm Bayan Crake,” diyebildi.

Kadın çaresizce başını salladı.

“Size elimden geldiğince yardım etmeye çalışacağım,” dedi Connie. “Anlattıklarınızı halama ak-

taracağım.” Şimdi bunu yapmasının şart olduğunu biliyordu – bu sırrı kendine saklayamazdı.

Ayağa kalkınca Sadie Turner da doğruldu. Kapıda Connie’nin elini sıktı. “Dikkatli ol yavrum. O acımasız biri. Diğer kızı da uyar. Bir şey daha var...” Durdu ve sesi titremeye başladı. “Alfred Place’deyken bodrum kat anahtarı kaybolmuştu. Sanırım o aldı. İsteddiği zaman eve girebilir.”

Connie olabildiğince ses çıkarmamaya çalışarak ön kapıdan çıktı – ev sahibesiyle tekrar karşılaşmak istemiyordu.

Bahçeyi geçip sokak boyunca hızla yürümeye başladı. Kalbi küt küt atıyordu. Ağzında kuru, küle benzer, kötü bir tat vardı. Korkunun tadıydı bu.

Sadie Turner'ın neden her şeyi anlatmadığını merak ediyordu. Onu dikkatle izlemiş ve bakışlarını kaçırıp, eteğinin ince kumaşıyla oynadığını fark etmişti.

Fulham Road'a kadar hiç durmadı. Ancak o zaman durup etrafına baktı.

Gökyüzü kararmıştı, yağmurun ardından gece çöküyordu ve Connie, Fulham'ın griliği içinde kendini kaybolmuş ve şaşkın hissediyordu. Bir an korkudan ne tarafa gideceğini bilemedi.

Kibar yüzlü bir kadına Güney Kensington yolunu sordu. Kadın ona boş gözlerle bakıp, "Güney Ken-

ington mı bayan? Hiçbir fikrim yok. Hayatımda gitmedim,” diye cevap verdi.

Sağa gitmesi gerekiyordu herhalde, değil mi? Sola doğru evler yavaş yavaş bitiyor ve uzakta hafif yeşillik bir alan görülüyordu.

Kaldırımında dikilip kafasını toparlamaya çalışırken yanına bir atlı araba yanaştı ve içeriden tanıdık biri çıktı. Adam sürücüye parasını verdi ve araba uzaklaştı.

Connie’nin yüreği hopladı.

“Frank!”

Frank karşısında durmuş, ona gülümsüyordu. Homburg şapkası ve üç parça takım elbisesi içinde son derece şık ve akıl almayacak kadar yakışıklıydı. Bu sefer yanında Ida yoktu. Şu an sadece Connie’ye kalmıştı. Ve onu eve götürecekti.

“Selam Connie. Bu ne sürpriz. Burada ne arıyorsun?”

“Seni gördüğüme öyle mutlu oldum ki! Golf oynadığını sanıyordum.”

“Çimenler çok ıslaktı. Biz de vazgeçtik. Sana rastlamak büyük tesadüf! Seni Alfred Place’e götürsek iyi olur, değil mi?”

Connie sıkıntıyla kafasını sallayıp gülümsemeye çalıştı. Yolda bir araba bakınarak yürümeye başla-

dılar. Kaldırımlar dolmuştu ve Connie uzakta Belediye Binası'nın görkemli yapısını gördü.

Özür diler gibi bir sesle, "Geceni mahvettim Frank," dedi. "Burada, Fulham'da ne yapıyorsun?"

"Babamın eski bir tanıdığını ziyarete gelmiştim."

Connie kaşlarını çatı. Dikkatle, "Yani golften dönüp notumu görmedin mi?" dedi.

"Buraya, eve gitmeden önce geldim."

"Fulham'a mı? Bu kadar acil olan neydi?"

Frank rahat bir tavırla, "Söylediğim gibi. Şu eski tanıdığa uğramak istedim," dedi. "Tanışmak için. Babamın hatrına, anlarsın." Anlayışlı bir edayla tekrar gülümsedi. "Hadi ama Connie, bu sorular nereden çıktı?"

Kıza dönüp adımlarını yavaşlattı. Güneşten yarık teni birden fazla pürüzsüz, gerçeği gizleyen bir maskeye dönmüş, gülümsemesi donuklaşmıştı. Connie, Sadie Turner'ın anlattıklarının teninden sızıp üzerine bir leke gibi yapıştığını hissetti. Sırtından bir ürperti geçti.

Kız dişlerini sıktı. "Buraya gelmeden önce Alfred Place West'e gittiğini biliyorum, üzerinde golf kıyafetlerin yok."

Frank sevimli bir hareketle ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam, kabul ediyorum, eve gittim. Elbiselerimi değiştirmem gerekiyordu. Sonra notunu gör-

düm. Babam seni bulmam için beni gönderdi. Çok endişelendik.”

“Peki, neden yalan söyledin?”

Sinirli sinirli omuzlarını silktilti. “Ne fark eder?”

“Notta nereye gittiğimi yazmamıştım,” dedi Connie. “Buraya geldiğimi nasıl anladın?”

Frank cevap vermedi, çünkü tam o sırada kendilerine doğru gelen boş bir at arabası görmüştü ve sürücüyü seslendi. “Hey, bu iyi oldu! Seni hemen eve götürelim.”

Elini uzattı. Connie geri çekildi, ama genç adam paltosunun kolunu yakalamıştı.

Panik içinde, “Beni nereye götürüyorsun?” dedi.

Frank gözlerini kıstı. “Alfred Place’e tabii ki.”

Connie’nin içini bir korku kapladı. Frank’in donuk yüzüne baktı ve ilk kez adamın parlak gözlerinin birbirine fazla yakın olduklarını fark etti.

“Teşekkür ederim Frank, ama eve kendi başıma gitmeyi tercih ederim.”

Frank inci gibi dişlerini göstererek güldü. “Ne oldu, seni kaçıracığımı falan mı sandın, seni sersem? Hey ne yapıyorsun, bekle...”

Connie kolunu kurtarıp kalabalığın arasına karışmış, hızla uzaklaşıyordu. Frank’in adımları uzundu ve elbette ondan hızlı koşmayı beklemiyordu. Hem üvey kuzeninin tek isteği onu eve götürmekken on-

dan kaçması da ayrıca tuhaftı. Ama genç adam ona yalan söylemişti. St Maur Yolu'na geldiğini nereden bilmişti?

Frank gafil avlandı. Kızın ardından bağırdı, ama Connie durmadı. Adamın arabayı da göndermesi gerekiyor, öfkeli sürücü sabırsızlıkla onu bekliyordu. Ancak bunları yaptıktan sonra Connie'yi takip etmeye başlayabildi.

Bu da Connie'ye birkaç saniye kazandırdı. Yayıların sağından solundan geçerek ilerliyordu. Kısa boylu olmak aniden bir avantaj olmuştu; belki de Frank onu göremezdi.

Bir tütüncüye daldı ve raflarda duran gazete ve dergileri inceliyor gibi yaparak pencerenin altına eğildi.

Böyle iki büklüm bir süre kaldıktan sonra tütüncü kibarca, "Yardımcı olabilir miyim bayan?" diye sordu.

İki peni verip bir şişe limonata aldı. Sonra birkaç müşteri adamın dikkatini dağıtınca şişeyi çaktırmadan köşeye bıraktı. Dışarı çıktığında Frank görünürlerde yoktu. Umutsuzca bir otobüs aranarak hızlı hızlı yürümeye başladı. Dikkat çekmemek için koşmuyordu.

Belediye Binası'nın yanına gelince, yoldaki kalabalık onu durdurdu.

Kalabalığın sebebi az sonra belli oldu – binanın girişinde toplanan bir grup suffragette ellerinde pankartlarla, “Kadınlara Oy Hakkı” diye bağıyordu. Görevlilerden biri kıpkırmızı bir yüzle haykırdı: “Gidin buradan! Polis gelmeden dağılın!” İnsanlar etrafta birikmiş olacakları izliyordu.

Connie’nin önündeki kadın tiksintiyle kafasını çevirdi. “Şu suffragetteler her yerde! Yakında camları da kırar bunlar.”

“Oy kullanmak istemiyor musun?” diye sordu Connie.

“Tövbeler olsun, benim oyla ne işim olur? Evdeki peynir ekmekle aynı mı, hı?”

“Belki de aynıdır,” dedi Connie.

Derken gür sesiyle diğerlerinden ayırt edilen Lavender’i duydu. “Köleliğe hayır! Baskılara son verin!”

Connie oradakilerin arasından kıvrılarak ilerledi. “Lavender!”

Onu görünce Lavender’in yüzü aydınlandı. “Connie! Seni burada görmek ne güzel! Ida nerede?”

“Kek yiyor. Babanın bu tür hareketleri yasakladığını sanıyordum...”

Lavender sesini alçaltıp göz kırptı. “Burada olduğumu bilmiyor. Şu an İskoçya’da mülklerini kontrol etmekle meşgul. Bizi desteklemeye mi geldin?”

“Sayılır,” dedi Connie. “Yani zamanım olsa desteklerdim, ama Şu an hiç uygun bir zaman değil. Peşimde biri var.”

“Ne kadar heyecanlı! Sana yardım edebilir miyim? Aracımı Harwood Yolu’ndaki köşeye park ettim.” Connie kızın üzerinde ince bir pardes olduğunu ve boynundaki bir kayıŐın ucundan sarkan gözlükleri fark etti.

“Evet lütfen,” dedi Connie. “vey kuzenimden kaçmaya çalışıyorum.” Nefesi kesildi. Yolu tıkayan kalabalığın arasında Frank’in kafasıyla omuzlarını görmüştü; genç adam gergin ve sinirli görünüyordu. “Ah, Şimdi onu gördüm!”

“Kaybedecek zaman yok o zaman!” dedi Lavender. Pankartını yanındaki arkadaŐına verip Connie’nin elini tuttu. “Gel hadi!”

Connie’yi suffragette grubunun arasından ıkaradı ve onları dağıtmaya çalışan görevlinin yanından ustaca kıvrılarak, Belediye Binası’nın basamaklarından yukarı sürükledi.

Lobiye girdiler. “Nereye gidiyoruz?” diye bağırdı Connie.

“Diğer giriŐten çıkacağız,” dedi Lavender. Süslü bir kapıdan geçip, duvarları alçı sıva kaplı ve tavanı kiriŐli bir koridora geldiler. “Araba o tarafta.”

Connie mozaik zeminde güçlükle ilerliyor, ayakları karoların üzerinde ıslak izler bırakıyordu. Burası saray gibi bir yerdi ve oraya izinsiz girmişlerdi. “Ama Lavender, ya bizi dışarı bırakmazlarsa?”

Lavender umursamaz bir tavırla, “Onlara kim olduğumu söylemem yeter,” dedi. “Yeni binayı görmeye geldiğimi söylerim. Karşımda saygıyla eğilecekler, göreceksin.”

Hakikaten dediğı gibi oldu. Connie olanları şaşkınlıkla izliyordu.  nce kulübesinde oturan bekçi, sonra da koridorun iki yanındaki gösterişli odalarda bulunan beyefendiler çıkıp yanlarına geldiler. Lavender kendisini tanıttıktan sonra hepsi büyülenmiş gibiydi. Lavender küçük dostu için kültürel bir gezi yaptığını, ona modern mimarının şaheserlerinden birini göstermek istediğini söyledi. Sorun olmadığını umuyordu.

Beyefendiler, “Hiç olur mu Leydi Lavender,” dedikten sonra başlarını eğip onlara eşlik ettiler. Yeni binanın iki yanında yeşil mermer s t nlar dizili koridorundan geçip verandanın altından Harwood Yolu’na inen basamaklara geldiler.

Tehlikeli biçimde yarısı kaldırımın üzerine park edilmiş motorlu aracın çevresine toplanan bir grup  ocuk, hayran hayran parlak krem rengi dış yüze-

yi seyrediyordu. Bir afacan, büyük bir cesaretle ön koltuğun kömür grisi derisine yerleşmişti.

Lavender eldiveniyle oğlana vurup, “Pist!” deyince çocuk anında kayboldu. “Otur Connie, gidiyoruz!”

Connie arka koltuğa kıvrıldı. Araçtan çok etkilendi. “Bunu sen mi kullanıyorsun?” dedi.

Lavender kayıtsız bir tavırla, “Elbette,” dedi. “Şoförümüz Baggott öğretti.”

Arka tarafa koşup çalıştırma kolunu çevirdi. Motor korkunç bir ses çıkarıp durdu.

“Ah, tüh!” dedi Lavender. “Sanırım boğuldu.”

Connie endişeyle, “Frank geliyor!” diye bağırdı.

Arka pencereden dışarıyı izliyordu. Frank, Belediye Binası’nın diğer girişinden çıktıklarını anlamış olmalıydı. Köşeyi dönüp sevimsiz bir surat ifadesiyle sokağı gözlüyordu. Bu kadar yakına park eden bu pırıl pırıl ve güzel ejderhayı gözden kaçırmaması mümkün değildi.

Connie hemen eğildi. Tentenin altında onu görmemesini diliyordu. “Acele eder misin?”

Lavender sıkıntıyla, “Elimden geleni yapıyorum,” dedi. “Bir hatırlasam...”

Aniden bir cızırtı ve puflamayla motor canlandı. Lavender sürücü koltuğuna atladı, direksiyonu kavradı ve ayağını bastırdı. Motorlu araba sallanarak kaldırımından aşağı iniyordu.

Lavender, “Yaşasın!” diye bağırdı ve tek eliyle gözlüğünü çekip gözüne yerleştirdi. “Gidiyoruz!”

Hoplaya zıplaya ilerlemeye başladılar. Lavender kornaya bastıkça küçük çocuklar keyifle çığlık atıp yoldan kaçışıyordu. Ama Connie arkaya bakınca bu kargaşanın Frank’ın dikkatini çektiğini gördü. Öfkeli gözleri Connie’ninkilerle buluştu. Kız nefesini tutup olduğu yerde büzüldü.

“Bizi gördü!”

Lavender aynadan geriye baktı. “O adam benim peşimde olsa çok mutlu olurdum, Connie!”

“Hayır olmazdın! O bir canavar! O ve babası ikisi de öyle.”

Tam o anda motor stop etti.

Frank aniden kapıda belirdi. Bir eliyle kapıyı açmaya çalışırken, diğer eliyle uzanıp arka koltukta oturan Connie’yi yakalamaya çalışıyordu. Dişleri ortaya çıkmıştı. Bu haliyle onu tanımak zordu ve tehlikeli görünüyordu.

Connie bacaklarını kaldırıp var gücüyle bir tekme attı. Düğmeli botunun topuğu adamın eklem yerlerine gelince, Frank bir çığlık atarak geriye devrildi.

Motor müthiş bir homurtuyla tekrar çalıştı ve araba hızlanmaya başladı.

Ama yeterince hızlanamamıştı. Frank çoktan kendine gelmiş, yolun ortasından onları kovalıyordu. Neredeyse yetişecekti.

Ne var ki, boşken bile yolun ortasından koşmak gerekir. Hurdacılık yapan bir adam, at arabasıyla Tyrawley Yolu'ndan aniden çıkıverdi.

Lavender direksiyonu aniden çevirince, Connie deri koltuğun kenarına savruldu. Frank, uçarak üzerine gelen atın karşısında kendini geri attı ve ezilmekten son anda kurtuldu. Küfürler yağdıran sürücü, bununla da yetinmeyip adamın üzerine pis paçavraları savurdu.

Bu sırada Lavender'in arabası King's Yolu'na dönmüştü ve kısa süre sonra yoğun trafiğe girmişlerdi.

Son sürat giderken, Connie sağa sola savrulmamak için arabanın çubuğuna yapıştı. Hayatında hiç bu kadar hızlı yolculuk yapmamıştı. Saçları uçuşuyor, gözlerine kaçan tozlar canını acıtıyordu. At arabaları, atlı otobüsler, büyüklü küçüklü faytonlar ve motorlu araçlar, hep birlikte baş döndürücü bir yarışta gibilerdi. Can sıkıcı olan diğer yönden üzerlerine doğru akan trafikti ve yolun bu tarafındaki sürücüler diğer taraftaki sürücülere çok sinirleniyordu. Bir yandan kornaya basıp bir yandan araçlarından aşağı sarkıyor ve ne olduğu anlaşılmayan kaba saba kelimeler haykırıyorlardı. Kargaşaya at kişnemeleri karışıyor, burunlarına gübre ve mazot kokuları doluyordu.

“Çok eğlenceli, değil mi?” diye bağırdı Lavender. “Bu arabayı on sekizinci yaş günümde aldım. Bag-gott araba sürmeye doğuştan yeteneğim olduğunu söylüyor. Sadece birkaç günde öğrendim.”

Connie kibarca, “İnanmıyorum,” diye bağırdı ve kıl payı dört atlı bir arabanın yanından geçerlerken çılgılık atmamak için kendini zor tuttu.

Lavender sokakları ardı ardına geçip Güney Ken-sington’a doğru ilerlerken, Connie on sekizinci yaş gününde bir araba istemeye karar vermişti. Ne yazık ki doğum gününe daha çok zaman vardı. Bu hız-da yolculuk yapmak kesinlikle o güne kadar yaptığı en keyifli şeydi. Antropolog olup yolları olmayan ülkelere gittiğinde, arabayı Arthur’a bırakabilirdi.

Brompton Road’a döndüklerinde sinirleri iyice gerilmişti. Birazdan Alfred Place West’e varacaklardı.

Lavender kaygılı bir sesle, “Baksana ahbap,” dedi. Thurloe Meydanı’ndan tehlikeli bir dönüş yaptılar. “Bir şeyler oluyor, değil mi? Lavender tey-zene anlatmak istemez misin?”

Connie kafasını iki yana salladı.

Birkaç sert frenin ardından evin önüne yanaştılar. “Bak Connie” dedi Lavender, “başın derde girerse bana telefon et. Ida’da numaram var.”

Connie dudağını ısırды. Bunu yapamayacağını bi-liyordu – Ida bunu neden istediğini sorardı.

“Teşekkür ederim Lavender,” dedi, “sen iyi bir dostsun. Beni kurtardın.” Arabadan indi. Lavender ona neşeyle el sallıyordu. Motor bir kez daha homurdandıktan sonra müttefiki onu terk etmişti.

Eve bakınca yüreği sıkıştı. Frank’le nasıl yüz yüze gelecekti? Diğerlerine neden ondan kaçtığını nasıl açıklayacaktı?

Basamakları çıkarken kaldırıma bir fayton yanaştı ve içeriden Frank çıktı. Kapının tokmağına uzanırken genç adamın gözlerinde tehlikeli bir pırıltı olduğunu gördü. Ama kapı neredeyse o çalmadan açıldı. Sanki birisi misafir odasının penceresinde onun gelmesini bekliyordu. Kapıyı açan Dorothea Hala’ydı. Yüzü kireç gibi ve yanakları gözyaşları içindeydi.

Connie, halasını böyle üzgün görmekten hoşlanmasa da onun kendisini umursadığını görünce içten içe mutlu olmuştu. Kimi zaman, özellikle de Ida öncesi günlerde, bunu anlamak zor oluyordu.

“Özür dilerim,” diye söze başladı.

“Yavrucuğum nerelerdeydin sen? Sandım ki...” Halası mendilini dudaklarına bastırdı.

Connie, halasına sarıldı. Frank hemen arkasından koridora daldı. Connie, halasının kulağına telaşla, “Seninle konuşmam gerek,” dedi. “Sana anlatacaklarım var.”

Dorothea Hala, “Harold Enişte’n çok kızdı,” diye fısıldadı. Connie’nin söyleyeceklerinin önemini anlamamış gibiydi. “Sen gelmeden yemeğe oturmamız için ısrar etti. Zavallı Frank’e gelirsek, enişten seni bulmaya gönderdiği için Ida’yı yemeğe çıkaramadı. Güney Kensington’ın bütün sokaklarını dolaşmış olmalı!”

Connie, Frank’in duyabileceği kadar yüksek bir sesle, “O halde, neden Fulham’a geldi, merak ettim,” dedi.

Tuhaftı ama Frank ona cevap vermedi. Genç adam şapkasını füze gibi girişteki sehpayı savurdu. Dudaklarını kenetleyip yanından geçerken kıza dönüp bakmadı bile.

Dosdoğru yemek salonuna gidip kapıyı açtı. “Döndü,” dediğini duydular.

Karşılıklı öfkeli bağırışmalar oldu. Şüphesiz Frank hikâyeyi Connie’yi suçlu gösterecek şekilde anlatıyordu. Masaya bir yumruk indi, bir şeyler kırıldı.

Dorothea Hala parmakları arasında mendilini kıvrıp alçak sesle, “Ah, olamaz,” dedi. “Bu sahnelerden nefret ediyorum.”

Ida bir kuğu gibi basamaklardan aşağı süzüldü. Dışarı çıkmak üzere giyinmişti ve göz kamaştırıcı görünüyordu. Connie yüzünden yemeğe geç kalmak hiç de keyfini kaçırmış gibi değildi; tersine onu

görünce bütün eski anlaşmazlıkları unutarak yüzü mutlulukla ışıldadı.

Şefkatle “Seni küçük budala,” dedi, “bizimle çay içmeye gelmeliydin. Böylece başını derde sokmamış olurdun!” Dorothea Hala’ya baktı. “Frank’in sesi mi geldi?”

“Evet hayatım, Frank döndü.” Halasının sesi keyifsizdi. “Sanırım artık onunla yemeğe çıkmak istersin.”

“Ziyadesiyle anne! Açlıktan ölüyorum.”

Connie hüznle kadının ‘anne’ diye çağırılmaktan keyif aldığını düşündü. Halasının elini tutup nazikçe basamaklardan yukarı götürmeye çalıştı. Halasının yatak odasında oturup, sakın sakın konuşmak istiyordu. Ama tam o sırada Bay Thurston hışımla yemek odasından çıktı.

Connie daha önce onu hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Adamın yüzü kıpkırmızı, gözleri yuvalarından fırlamış gibiydi. Peçeteyle silme zahmetine girmediği ağzının kenarı yağlıydı. Delirmiş gibiydi ve Connie korkuyla ürperdi.

“Bu durumu açıklamak için ne söyleyeceksin bakalım küçük hanım?” diye parladı. Nefesi et kokuyordu.

Connie, halasının eline sıkı sıkı sarıldı. “Hiçbir şey. Sizi endişelendirdiğim için özür dilerim.”

“Hiçbir şey mi?” diye kükredi Bay Thurston. “Saatlerce kaybolmanın hiçbir açıklaması yok mu?”

“Yok,” dedi Connie. “Yürüyüş yapmak istedim, hepsi o kadar.”

Connie bir an onun kendisine tokat atacağını sandı ve belli etmemeye çalışsa da çok korktu. Bay Thurston iri yarı bir adamdı ve ona tepeden bakıyordu. Frank adamın arkasından pis pis sırıttı.

Güçlkle “Özür dilerim,” diyebildi bir kez daha. Bay Thurston onu omuzlarından tutup kendisine çekti. Kız, Dorothea Hala’nın elini bırakmak zorunda kalmıştı. Adam onu hırsıyla sarsınca şapkası uçtu ve başı dönmeye başladı.

Oraya buraya savrulurken halasının, “Harold!” diye bağırdığını duydu. “Harold! Lütfen yapma! O daha bir çocuk!”

Koridor fırıl fırıl etrafında dönerken, Connie kavgaya birinin daha katıldığını fark etti. Ida elbiselerini bileklerine kadar çekip, yüksek topuklu ayakkabılarıyla Bay Thurston’un ayak bileklerine sıkı bir tekme indirmişti.

“Küçük kuzenimi bırak!” diye bağırdı “Sen bir zorbasın, evet öylesin!”

Adam, Connie’yi sarımsıyı bırakıp, uğursuz korset gıcırtiları arasında merdivenden yukarı sürüklemeye başladı. Bir yerlerde halası ağlıyor, Ida bağı-

rıyordu. Nereye gittiklerini bile anlamakta güçlük çekiyordu. Bay Thurston onu merdivenden yukarı sürüklerken, ayakları neredeyse yerden kesiliyor, yüzünde adamın iğrenç nefesini hissediyordu.

Frank de yanlarına gelip Connie'yi diğer kolundan tuttu ve kızı yukarı çıkardılar. Hâlâ başı döndüğü için onlara direnemiyordu. Gözlerini açınca üst kattaki gölgeler arasında, kendi odasının önünde durduklarını gördü. Merdiven sahanlığı sarsıldı.

Bay Thurston kocaman eliyle kızı yatak odasına doğru itti. Adamın yüzü morarmış, sık nefes alıp veriyordu. Bu haliyle bir canavarı andırıyordu.

Hırsıyla “Odandan çıkmayacaksın, beni duydun mu?” diye tısladı.

Connie boğuk bir sesle, “Memnuniyetle,” dedi.

Adam ona doğru bir adım atınca, kız alelacele odanın eşiğine doğru çekildi.

“Sana bu gece yemek yok,” diye gürledi adam. “Eğer benim kızım olsan, seni bir güzel patakladım!”

“Ama değilim ve buna çok memnunum! Babam olsan senden nefret ederdim!”

Bay Thurston uzun bir süre gözlerini dikip kıza baktı. Connie de meydan okur gibi gözlerini kırpmadan adama karşılık verdi. Adam aniden gözlerini ayırdı.

Frank üzüntüyle, “İşleri ne hale getirdin, gördün mü kuzen Connie?” dedi. “Neden benimle eve dönmedin? Şimdi korkarım aç kalacaksın. Buradan çıkmaya izin veremeyiz. Bu, çok riskli olur. Tekrar yürüyüşe çıkmaya karar verebilirsin.”

Çevik bir hareketle anahtarı delikten çıkarıp kapıyı suratına çarptı. Kızın parmakları neredeyse kapının arasında kalıyordu. Kapının çarpmasıyla birlikte zemin yeniden sarsıldı. Sanki ev üzerlerine yıkılacak gibiydi. Anahtarın kilitte döndüğü duyuldu.

Frank kapının diğer tarafından “Çıkış yok Connie,” diye bağırdı. “Anahtar bende. Seni canım istediği zaman çıkarırım ve bunun için biraz beklemen gerekecek!”

İki adam gürültüyle aşağı inerken, odanın zemini yeniden sarsıldı.

Connie kapıyı açmayı denedi. Faydasızdı. İçeriye hapsolmuştu.

Yemek yememek Connie'nin umurunda değildi –gerçi düşününce kurt gibi açtı– ama özgürlüğünü kaybetmek büyük bir sorundu. Acaba dışarı çıkmasına ne zaman izin verirlerdi? Frank'in haklı olduğunu biliyordu. Buradan kaçış yoktu. Odası evin dördüncü katındaydı.

Altmış yıl önce Alfred Place West'in inşasından kısa süre sonra dört evin yıkıldığının anlatıldığını hatırladı. Sebebinin nemli havada çok hızlı yükselmeleri olduğu söylenmişti. O yaz yağan yağmurları düşününce, şu an da hava nemliydi. Ya üst kat tepesine çökerse ne olacaktı?

Zihnine böyle aptalca düşüncelerin dolmasını engellemek için alıştırma defterini alıp eylem planına baktı. 2. *Dadıyı araştır* maddesinin yanına tik atmak moralini düzeltti, ama 3. *Leonard Crake'i araştır*, yazmak o kadar keyifli gelmedi.

Crake'i araştırmak tehlikeli olacaktı ve fazla zamanı kalmamıştı. Ida'nın doğum günü partiden iki gün sonraydı ve parti de yarındı.

Alaca karanlık oktı. Dışarıda sokak lambaları yakılmış olsa da oda giderek karardı. Bir süre sonra mum yakmadan okuyup yazamayacak hale geldi. Ama karanlık düşünmesine engel değildi.

Connie botlarını çıkardı ve yatağın üzerine oturup, örtüye iyice sarındı.

Sefil Bay Thurston. Dorothea Hala'yı endişelendirdiği için mi ona kızmıştı? Genelde kadının duygularını umursamazdı. Kendisiyle ilgili bir sebep olması çok daha olasıydı.

Frank de yalan söylemişti. Bir şekilde Connie'nin Sadie Turner'ı ziyaret edip kadınla konuşacağını öğrenmişti. Oraya Connie'den önce varmak istemiş, ama bunu başaramamıştı. Harold Thurston bunu biliyordu. O *yüzden* bu kadar öfkeliydi.

Connie, Bay Thurston'ın gözlerinde ilginç bir şey görmüştü. Az önce ona baktığında kısa bir an için hiç de kızgın görünmüyordu, gözlerinde daha çok korku vardı. Harold Thurston gibi biri neden korkardı?

Ve Ida... Cesurca kendisini kurtarmaya gelen Ida... Sadie Turner'a göre Bay Crake yüzünden onun da hayatı tehlikedeydi. Connie bunu zaten

biliyordu, ama nedenini ancak adamı sorgulayınca öğrenebilecekti.

Uzun süre, sarındığı örtüyle yatakta oturdu. Umut Kardeşliği'nden Bay Crabb; Madam Vic-hani'nin hizmetçisi Ethel ve son olarak dadı Sadie Turner, Ida Fairbanks hakkındaki gizemi çözmesine yardımcı olacak şeyler anlatmışlardı. Tek yapması gereken, bunlar üzerine kafa yormaktı.

Duvardaki koca kafa ona baktı, oda kararana dek onu görmemişti. Bir an duvardan çıkıp yatağın üzerine çökecek gibi geldi. Ama kendine sertçe bu düşüncenin bir antropoloğa yakışmadığını söyledi. Asıl, insan olan Bay Thurston ondan daha korkunçtu. Leonard Crake de öyle...

Yine de pencereye gitti ve parmaklıkların arasından aşağıdaki sokağa baktı. Gaz lambalarının ışığında dışarıdaki manzaranın her zamanki gibi olduğunu görmek onu rahatlatmıştı.

Evin yanına bir fayton yanaştı. Atları torbalar-dan yemleniyordu. Basamaklardan iki kişi faytona doğru ilerledi ve konuşma sesleri duyuldu.

Bunlar Frank ve Ida'ydı.

Frank, Ida'nın binmesine yardım ettikten sonra sürücüye bir şeyler söyledi ve kendisi de atladı. Sürücü kırbacını şaklattı ve birkaç saniye sonra yola çıktılar. Connie yüzünden erteledikleri akşam ye-

meğine, oradan da dansa gideceklerini tahmin etti. İda nasıl olur da bu adamla çıkardı? Onun ne kadar aşağılık biri olduğunun farkında değil miydi?

Keşke Bay Thurston da her akşam olduğu gibi kulübe gitseydi! O zaman Dorothea Hala onu dışarı çıkarabilirdi. Ama Frank anahtarı yanına almış olmalıydı.

Öğle yemeğinin üzerinden epey zaman geçmişti. Oda soğuk ve nemliydi, Connie açtı ve üşüyordu. Üzüntüyle evdekilerin ne yediğini merak etti ve üzerindeki çıkarıp yatağa girmeyi düşündü. Derken kapıya usulca vuruldu. Kapının altından hafif bir ışık sızıyordu.

Hemen oraya koştu. “Dorothea Hala!”

Anahtar kilitte döndü ve kapı açıldı.

Gelen Dorothea Hala değil, Sylvie Hala’ydı ve elinde bir gaz lambası vardı. Sessizce içeri girip lambayı komodinin üzerine bıraktı. Odaya puslu, sarı bir ışık yayıldı. Sylvie Hala, Connie’ye dönüp parmağını dudaklarına götürdü.

“Çabuk kapıyı kapa çocuğum.”

Bunu söyledikten sonra kendini yatağın üzerine bıraktı. Victoria tarzı eski moda dökümlü geceliğini giymiş, çıplak kafasını dantelli bir başlıkla örtmüştü. Geceliğinin kocaman ceplerinde bir şey aradı ve Connie’ye iki dilim ekmek arası soğuk et ve ince bir dilim peynir uzattı.

“Al hayatım. Bunları senin için aldım. Korkarım yapabileceğimin en iyisi bu, ama aç olabileceğini düşündüm.”

Connie minnetle, “Açım!” dedi ve birlikte yatağın üzerinde otururlarken hepsini bir çırpıda yiyip bitirdi.

Sylvie Hala gözlerinde muzaffer bir pırıltıyla ona baktı. “Onları atlattım, değil mi?” dedi.

“Frank’ten anahtarı nasıl aldın?”

“Almadım.” Gülümsedi. “Bu, benim anahtarım. Biliyor musun, seneler önce bu eve ilk geldiğimde burası benim odamdı.” Etrafa baktı ve ürperdi. “O zaman da nemliydi, duvarlarda lekeler vardı. Şikâyet etmedim – Dorothea’nın bana ihtiyacı olduğunu biliyordum ve kalmaya kararlıyım. Bu oda daha önce hizmetçi odası olarak kullanılmıştı ve yan odada kâhya adam kalıyordu. Bu yüzden de hizmetçinin rahat etmesi için ona anahtar verilmişti.”

“Sen burada kalırken, şimdi senin olan alt kattaki odada kim kalıyordu?”

“Ida’nın dadısı Sadie Turner. O oda Ida’nın odasının tam karşısında olduğu için daha uygundu ve çocuk odası olarak da kullanılıyordu. Alt kata taşınırken, bu odanın anahtarını vermedim. Bir anahtar daha yaptırmak zorunda kaldılar.”

“Peki ama, neden vermedin?”

“Bir gün ihtiyacım olabilir diye düşündüm. Haklıymışım, değil mi?”

Connie başını salladı. “Çok akıllısın Sylvie Hala.”

Halası memnuniyetle saçlarını düzeltti. Ardından eğilip Connie’ye yaklaştı ve ona dikkatle baktı.

“Tüm o şamatayı duydum. Ne gürültüydü ama! Sen iyi misin tatlım?”

Connie neredeyse ağlayacaktı, ama zor da olsa konuşmayı başardı: “Bay Thurston nerede şimdi? Kulübe gitmedi, değil mi?”

Sylvie Hala kafasını salladı. “Frank’in dönmesini bekliyor. Çalışma odasında.”

“Peki ya Dorothea Hala?” dedi Connie umutla. Bay Thurston ortalarda değilken halası gelip onu görebilirdi.

“Zavalılık. Olanlara öyle üzüldü ki. Odasına çekildi. Uyumasına yardımcı olması için de ilaç aldı. Şu şeye hiç karşı çıkmıyor...” Sylvie Hala çok daha kötü kelimeler edecekmiş gibi dudağını ısırıp, “Şu kocasına,” dedi.

“Ama onun kendisini kurtardığını söylüyor!”

Halası pofurdadı. “Hâlâ sağlıklı düşünemiyor! Bu adam onun parasının peşinde, hepsi o kadar.”

Pofurdaması kıkırdamaya döndü. “İda’nın hayatta olduğuna dair kanıt bulunamayınca, Fair-

banks servetinin Dorothea'ya kalacağını düşünüyordu. Ama vasi vekilleri, küçük kızın sadece kayıp olup on sekizinci doğum gününden önce ortaya çıkma ihtimaline karşı paranın kendi himayelerinde kalmasına mahkemeyi ikna etti. Harold çok bozulmuş olmalı!" Durdu. "Kız kardeşim gerçeği görmek istemiyor. O adamdan hep korktu. Ida kaybolduğunda bile ödül vaat etmek için ona ısrar etmedi. Tabii ödül Ida'yı geri getirecek değildi."

Connie yumuşak bir sesle, "O zamanlarla ilgili bir sürü şey hatırlıyorsun, değil mi?" dedi. "Neden bir cinayetten bahsettin?"

"Öyle mi yaptım?" Halası şaşkın şaşkın bakıyordu, sonra kendine geldi. "O gün bir cinayet işlendi."

"Kim öldürüldü?"

"Küçük Ida elbette. Konuşurken onları duydum. O yüzden şüphelendim ve kadını takip ettim."

"Kimi?"

Halası sabırsızlıkla, "Sadie Turner'ı," dedi. "Sevgilisiyle buluştuğunu biliyordum. Daha önce pek çok kere eve de gelmiş ve aşçı onu kovmuştu. Bu durumu onaylamıyordu. O gün Bayan Turner, Ida'yı bebek arabasına koyup evden çıktığında onu takip ettim. Ida'ya düzgün bakıp bakmadığını anlamak istiyordum."

"Ne oldu?"

“Hava çok sıcaktı. Kensington Bahçesi’ne gelince Bayan Turner ve arkadaşının oturduğu bankın yakınında gölgede kalan bir ağacın altına oturdum. Beni görmediler. İda bir süre genç adamın getirdiği halkayla oynadı. Halka onun için fazla büyüktü ve ağlamaya başladı. Genç adam onu kaldırdı ve oradan uzaklaştı. Bu benim –herkesin– onu son görüşü oldu. Genç adam bir daha geri dönmedi.”

“Emin misin?”

Sylvie Hala hüznle kafasını salladı. “Bekledim. Sadie Turner oradan ayrılana kadar bekledim.”

“Sence çocuğu götürüp öldürdü mü?”

Halası biraz daha eğildi. “Böyle olduğunu biliyorum.”

“Nasıl?” diye fısıldadı Connie.

“Olaydan bir gün önce parayı gördüm. Misafir odasının penceresinden bakınca, onları sokakta birlikte gördüm. Adam, kadına bir tomar para verdi. Sadie çok korkmuştu, adamın yanında ufacık kalıyordu.”

“Onların İda’yı öldürmek hakkında konuştuğunu duydun mu?”

Halası dalgın dalgın baktı. “Onları evde konuşurlarken duydum sanırım. İzledim ve dinledim. Oldum olası izler ve dinlerim ve kimse fark etmez. Hayalet-kız bile fark etmiyor. Beni deli sanıyorlar, alakası bile yok.”

“Hayalet-kız mı? Ida’yı mı kastediyorsun? O hayalet değil hala, sana söyledim.”

Sylvie Hala acı acı, “Tabii tabii. Bazen aklımdan gidiyor... Ama o kız, Ida Fairbanks de değil,” diye ilave etti. “Ida olamaz. O öldürüldü.” Connie’ye yanaşıp fısıldadı: “Sence bir hayalet ikinci kez öldürülebilir mi?”

Connie kendine hâkim olmaya çalışarak, “Beni dinle Sylvie Hala,” dedi. “Bunu kimseye anlattın mı? O zamanlar bunu polise söyledin mi?”

Halası gözlerini iri iri açtı. “Ah hayır, tatlım. Sana söyledim, herkes beni deli sanıyor. Ama sen öyle düşünmüyorsun. Bu yüzden sana bunları anlattım.”

Connie ısrarla, “Başka kimseye söyleme,” diye fısıldadı. “Bunu kendine sakla. Tehlikeli biri var...”

“Sadie’nin sevgilisi mi? Onu geçen gün gördüm. Geri döndü, değil mi?” Sylvie Hala şefkatle Connie’nin yüzüne baktı. Pürüzsüz, yuvarlak yanaklarında lambanın ışığı oyuklar meydana getiriyordu. “Ama dikkatli olması gereken ben değilim sensin. Artık bu sırrı sen de biliyorsun.”

Sylvie Hala ağır ağır odadan çıktıktan sonra Connie birkaç dakika kapının kenarında durup etrafı dinledi.

Halası gaz lambasını yanında götürmüştü, ama aşağı kattan yukarı ışık vuruyordu. Halasının yatak odasının kapısını kapattığını duydu. Ayaklarında çoraplar sessizce sahanlığa gidip tekrar etrafı dinledi.

Onunla birlikte tüm ev kulak kesilmiş gibiydi, ama tek duyabildiği Sylvie Hala'nın yatağa girişiyle itiraz eden yaylar ve soğuk Ovaltine'e uzanan kadının iç geçirmesi oldu. Bay Thurston'ın zemin katındaki çalışma odası uzaktı. Buradan adamın o bildik homurtu ve hırıltılarını, masaya eğilirken korsesinden çıkan gıcırtiları ve mektuplarını açıp masayı yumruklamasını duyamazdı.

Sadie Turner'a yaptığı ziyareti Dorothea Hala'ya anlatmanın tam zamanıydı.

Connie onu kontrol etmeye gelenleri kandırmak için Sylvie Hala'nın verdiği anahtarla kapıyı kilitletti. Anahtarı yanına alıp karanlıkta halının deliklerine basmamaya çalışarak ağır ağır basamakları indi. Alt kat sahanlığındaki gaz lambasının ışığı, kızın temkinli ayaklarına vuruyordu.

İki kat daha kalmıştı. O, Bay Thurston'ı duymıyorsa adam da onu duyamazdı, değil mi? İçinde kötü bir his vardı. Sanki adam bir yerlerde pusuya yatmış, her an gölgelerin arasından fırlayıp üzerine saldıracakmış gibi geliyordu.

Sylvie Hala'nın odasının bulunduğu katı geçip Dorothea Hala'nın yatak odasına giden son basamakları da indi. Bunu da başardıktan sonra odanın dışında biraz bekledi ve sonra son derece sessizce kolu çevirdi.

Kapının eşiğinde durdu. Oda karanlık, kepenkler kapalıydı. Yatağın silüetini zar zor seçebiliyordu. İçeriye daha fazla ışık girmesi için kapıyı biraz daha açtı.

Sesini yükseltmeye cesaret edemeyerek, "Dorothea Hala! Uyan! Lütfen uyan!" diye fısıldadı.

Bir değişiklik olmadı. Halası kıpırdamadı. Uyumak için her ne almışsa kesinlikle işe yaramıştı. Connie onun derin ve düzenli nefes alıp verişlerini duyabiliyordu.

Kararsızdı. Halasını zorla uyandırmak istemiyordu, ama ona anlatması gerekenler vardı.

O böyle kararsızlık içinde beklerken iki kat aşağıda ön kapı açıldı. Ida ve Frank gelmişlerdi. Sanki bütün gece onların dönmesini bekler gibi Bay Thurston'ın çalışma odasının kapısı hızla açıldı.

Connie hiç oyalanmadan Dorothea Hala'sının kapısını kapadı ve parmak uçlarına basarak merdiveni çıkmaya başladı. Aşağıdaki koridordan sesler geliyordu. Connie yukarı çıkarken halasıyla o gece konuşamazsa, en azından Ida'yı uyarması gerektiğini düşündü. Ida mutlaka ona gerçeği anlatmalıydı.

Ida'nın yatak odasının kapısı aralıktı. İçerideki gaz lambası kısıktı ve her zamanki gibi elbiselerle makyaj malzemelerinden oluşan bir yığını aydınlatıyordu.

Connie, Ida'nın koşarak basamakları çıktığını duydu. Tam odaya girecekken Ida'nın arkasından birinin geldiğini fark etti. Sert ayak sesleri olan biri...

Frank mi? Yoksa Bay Thurston mı?

Hemen oradan ayrılıp, hafif adımlarla üst kattaki karanlığın içine daldı. Kulaklarını dört açıp her an kaçmaya hazır halde en üst basamağa ilişti.

Aşağıdakiler Ida'nın katına varmışlardı. Kızın arkasındaki Frank'ti. Connie oturduğu yerden onları göremiyor, ama duyabiliyordu.

Bir boğuşma oldu. Ida'nın sesi öfkeliydi. "Bırak beni!"

Frank'in sesi umutsuz, adeta yalvarır gibiydi. "Ida, sana yalvarıyorum! Güzel zaman geçirdik, öyle değil mi? Biz birbirimiz için yaratılmışız. Birlikte güzel bir çiftiz."

"Üzgünüm Frank. Fark etmedim..."

"Gittiğin balolarda biriyle mi tanıştın?"

"Hayır!"

"Başka biri olmalı!"

"Keşke olsa." Ida'nın sesi özlem doluydu.

"O halde evlen benimle!"

"Yapamam ve bu hiç değişmeyecek Frank. Bunu söyleme artık."

Ida'nın aniden adamdan uzaklaşmasıyla, sahanlıktaki gaz lambasının ışığı bir an açık yeşil ipek kumaşın üzerine vurdu.

"Ama ben senin kim olduğunu biliyorum Ida!"

Ida döndü. Saçları ışıktaki parlıyordu. "Ne demek istiyorsun?" dedi kararsızca.

"Sen bir sahtekârsın – entrikacı ve ahlaksız biri, öyle değil mi?"

"Neyden bahsettiğini anlamıyorum."

"Ah, hadi ama Ida. Bunu başından beri biliyorum." Frank'in ses tonu kıza yaltaklanır gibiydi.

“Eğer benimle evlenirsen, bunu kimseye söylemem. Bu, aramızda bir sır olarak kalır.”

Bir sessizlik oldu. Frank’ın sesi yumuşaktı. Connie adamın kollarını açıp o güzel başını yana eğdiğini, yüzünde göz alıcı, pişmanlık dolu bir gülümseme belirmediğini hayal etti. “Görüyorsun ya,” dedi ağırbaşlı bir sesle, “kim olduğun önemli değil Ida, ben sana aşığım.”

Ida adamın karşısına gelmek için ilerleyince ışıktan uzaklaşmıştı.

“Saçmalık! Bence sen buraya geldiğinden beri beni tavlamaya çalışıyorsun. Bana güzel sözler söyleyip göz alıcı yerlere götürerek kur yapıyorsun. Ama bunlar benim için bir şey ifade etmiyor! Bunları sırf eğlenmek için yapmadığımızı anlamam gerekirdi.”

Frank sinirle, “Dikkatli ol Ida,” dedi. “Oynadığın tehlikeli bir oyun! Başka birinin yerine geçmenin cezası uzun süre hapis yatmaktır. İstedığın bu mu? Bir hapishanede hayatta kalmak için her şeyi yapabilecek acımasız kadınlar arasında çürümek mi? Sen de en başından beri yalan söylüyorsun, değil mi?”

Ida duruşunu bozmadı, ama sesinden sarsıldığı anlaşılıyordu. “Kanıtla!”

“Ah, kanıtlarım. Üvey annem öğrenince ne kadar üzülecek bir düşün! Ama bu arada sen de dikkatli olsan iyi olur.”

Üst katın karanlığında Connie nefesini tuttu. Ida sertçe, “Beni tehdit mi ediyorsun?” dedi.

“Ufacık bir kelime Ida, tek istediğim bu. Evet, seninle evleneceğim de.”

Aşağıda uzun bir sessizlik oldu.

Frank bu kez yumuşak bir sesle, “Hadi Ida,” dedi. “Benimle evlenirsen, yaptıklarını unuturuz. Kimsenin bilmesine gerek yok.”

En sonunda Ida, “Düşüneceğim Frank,” dedi. “Tek yapabileceğim bu.”

“İşte benim kızım.” Frank zafer kazanmış gibiydi. “Sonunda bana evet diyeceksin biliyorum. Bunun doğru olduğunu göreceksin. Hem başka seçeneğin de yok, öyle değil mi?”

Connie, Frank’ın aşağı inmesini bekledikten sonra alt kata inip sessizce Ida’nın kapısına gitti. Kapı kapalıydı. İçeriden hıçkırık sesleri geliyordu.

Orada durmuş içeri girip girmemeyi düşünürken, karşı odadan Sylvie Hala çıktı. Dertli görünüyordu.

“Neler oluyor? Bu ne gürültü!” diye fısıldadı.

“Aşıkların kavgası, hepsi bu. Endişelenecek bir şey yok Sylvie Hala.”

Halası öfkeyle Ida'nın kapısını gösterdi. "Yine ağlıyor. Onun yüzünden her gece uyanıyorum. Ona susmasını söyleyemez misin?"

"Sanmıyorum," diye fısıldadı Connie. "Ağlaması için çok neden var."

Halası ona keskin bir bakış attı. Az önce uykudan uyanmış biri için fazlasıyla dinç görünüyordu. "Buna bir çare bulacaksın, değil mi hayatım? Hepimizin iyiliği için. Fazla zaman kalmadı."

"Neye kalmadı?"

"Ida'nın on sekizinci doğum gününe elbette."

24

Hizmetçi yardımcılığından hızla Martha'nın konumuna terfi eden Bessie, tepsiyle Connie'nin kahvaltısını getirdi. Alışkanlıkla odanın kapısını çalmıştı. Connie kapıyı kilitlemişti ve Bessie kilidi açıp soluk soluğa içeri girdi.

Tıpkı Martha'nın yaptığı gibi, "Ah, şu basamaklar!" dedi.

Connie, Post Toasties mısır gevreği dolu kâseye minnetle baktı. "Teşekkürler, Bessie."

"Evet, artık özgürsünüz bayan!"

Bessie daha geveze ve kendini beğenmiş biri olmuştu ve bodrum kat yerine yan odada yatıyordu. Ellerini kalçasına koyup Connie'ye şöyle bir baktı.

"Ooh, başınız derde girmiş, öyle mi bayan? Ama hanımım bu sabah Bay Frank'ten anahtarı alıp bana verdi. Ona, 'Bayan Poots ile aç karnına ders yapmasını mı bekliyorsun?' diye sordu. Salonda servis yaparken hepsini duydum."

“Başka bir şey duydun mu?”

“Bugünkü yardım partisine gidip gitmeyeceğinizi tartışıyorlardı. Madam evet dedi, Beyefendi hayır.”

“Peki kim kazandı?”

Bessie ona olumsuz bir bakış attı. “Korkarım beyefendi, Bayan Constance. Anahtarı da yanımda götürmek zorundayım, onu kapının üzerinde bırakmam. Beyefendi sizin partiye gidemeyeceğinizi ve bu konuda kararının net olduğunu söyledi. Ceza-lyıymışsınız. Bana kalırsa dışarı çıkarken, sizi tekrar içeri kilitleyecekler.”

O gittikten sonra Connie, Post Toasties gevreği üzerine süt döküp çatır çutur yemeye başladı.

“Ama ben buradan çıkacağım,” diye fısıldadı ve sol elini yastığın altına sokup, Sylvie Hala’nın anahtarına dokundu. Halasının önceki gece söylediklerinden sonra o partiye mutlaka gitmek zorunda olduğunu biliyordu. Kendi evindekiler dışında Umut Kardeşliği’nden önemli kişilerin de olacağına emindi. Ida’yı korunmasız halde katilin insafına bırakamazdı.

Kendi kendine, “Bu iş artık sana bağlı Connie Carew!” dedi.

Bir gece önce yaşananlar yüzünden gözleri hâlâ kıpkırmızı olan Ida o sabah bu mahzun haliyle nasıl oluyorsa her zamankinden daha güzel görünüyordu. Çarpım tablosunda on ikinin katlarını unutunca kızıdan bir hıçkırık geldi.

Besbelli bu tuhaf öğrencisinden hoşlanmaya başlayan Bayan Poots, endişeyle kızın sırtını okşadı. “Hadi ama tatlım. Bu, hepimizin başına gelebilir.”

Connie ona yardımcı olmak için, “Parayı düşün,” dedi. “Ona her zaman ihtiyacımız var. Bir şilinde on iki peni, bir pound da on iki şilin.”

“Ama sorun da bu zaten!” diye bağırdı Ida ve ağlamaya başladı. “Hiç parası yok, anlıyor musun? Ama bunu biliyordum.”

Bayan Poots hoşnutsuzlukla dudaklarını büzüp, “Ah, aşk,” dedi. “Mesele bu mu?”

Ida hüznüyle, “Evet,” dedi. “Keşke...”

Connie elini Ida’nın kolunun üzerine koydu. “Üzülme. O buna değmez.”

Ida iç çekerek, “Değmez mi?” dedi.

“O bir alçak Ida. Tek istediği senin mirasın. Ona aşık olamazsın!”

Ida’nın kafası karışmış gibiydi. “Ah,” dedi. “Ama galiba oldum bile.”

Bayan Poots her ikisine de acıklı bir ifadeyle baktı. “Lütfen matematiğin mantıklı dünyasına dönebilir miyiz artık?”

Arthur'un müzik dersi başladığında, Ida'nın keyfi mucizevi bir şekilde yerine gelmişti.

Connie, güneşli bir pencere pervazına tneyip konuştuklarını duymaya çalışıyordu. Yirmi dört saat içinde iki evlilik teklifinin Ida'ya fazla gelip gelmeyeceğini merak etti.

Yan gözle o tarafa baktı. Bir şey olmuyor gibiydi. Ida, Chopsticks'i çalmaya çalışırken; Arthur kızın üzerine eğilmiş, tedirginlikle ellerini saçlarında gezdiriyordu. Ida, Cherry Ripe'ı söylemeye başladığında işler daha iyiye gitti. Kızın berrak soprano sesi odaya yayılırken, Arthur ışıl ışıl gözlerle onu izliyordu.

"Gelecek ders bir operet deneyeceğiz," dedi. "Keşke bu öğleden sonra bana eşlik edebilseydin."

Ida gözlerini yere çevirdi. "Keşke. Nereye gidiyorsun?"

"Thurloe Meydanı'nda Leydi Lamont'un düzenlediği yardım partisine. Orada piyano çalacağım. Lamontların oturma odasındaki piyanoyu yk arabasıyla oraya taşıyacaklar."

Connie bunu duyunca pencerenin kenarından aşağı atladı. "Biz de oraya gidiyoruz! Daha doğrusu Ida gidiyor. Ben odamda hapisim."

Arthur'a kaş göz işaretleriyle oradan kaçmak niyetinde olduğunu anlatmaya çalıştı, ama genç adam

onu anlamamış gibiydi. Sevinçle Ida'ya bakıyor ve Connie'nin böyle kabalık edip araya girmesinden hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Arthur giderken ön kapıda onunla baş başa kalıp konuşmaya çalıştı, ama Ida aniden arkasında belirince iyice canı sıkıldı.

“Seni bugün görebilecek miyim, Arthur?” diye sordu Ida.

Connie sabırsızlıkla, “Az önce söyledi ya,” dedi.
“Arthur?”

Arthur en üst basamakta durup önce Ida'ya sonra Connie'ye baktı. Duygularına yenik düşmüş gibiydi – yüzü pespembe olmuş, dili tutulmuştu. Sonunda ikisine de veda etmeden hızla basamaklardan inip uzaklaştı.

Ida müzik kitabını eteğine vurdu ve başını öne eğip öğlen yemeğine gitti.

Connie, Arthur'un ona parti ile ilgili bir şey söylemek istediğini biliyordu, ama Ida orada olduğu için söyleyememişti. Surat asıp Ida'nın arkasından yemek salonuna girdi.

Bay Thurston dışında herkes oradaydı. Adam her zamanki gibi öğlen yemeğini kulüpte yiyordu.

Connie, Ida'nın Frank'e bakmadığını fark etti. O da bakmıyordu. Sylvie Hala belli birine bakmadan karşısında hafifçe gülümsüyordu. Dorothea Hala

oldukça sessizdi ve isteksizce yemeğini yiyordu. Bütün bunlar olurken Frank şakalar yapıyor, ama tiz kahkahalar atan Bayan Poots dışında kimseyi güldüremiyordu.

Son derece sıkıcı bir yemektir.

Frank özür dileyerek salondan ayrılır ayrılmaz, Dorothea Hala, Connie'ye eğildi.

“Connie tatlım, parti için özür dilerim, ama Harold Enişte'nin dünkü olaylardan sonra senin böyle bir ziyafeti hak etmediğini düşünüyor. Bizi çok korkuttun biliyorsun.”

“Öyle mi? Çok üzgünüm Dorothea Hala.”

“Biliyorum. Ama Harold Enişte'nin odandan çıkmaman gerektiğini söylüyor. Sana güvenmiyormuş. Ben sana güveniyorum elbette, ama fikrini değiştiremiyorum.”

“Seninle konuşabilir miyim Dorothea Hala? Sana bir şeyler söylemem gerek.”

“Elbette. Neden dersten sonra odama gelmiyorsun? Bessie ile parti için elbise seçiyor olacağız.”

“Baş başa demek istedim.”

“O zaman bu gece döndüğümde konuşalım. O zaman bolca vaktimiz olur. Şimdi derse girsen iyi olacak.”

“Ama...”

Bayan Poots ayağa kalktı. “Hadi Connie,” dedi. “Bugün iki öğrencimi birden kaybetmek istemiyorum.”

İmalı bir biçimde parti için hazırlanmak üzere çoktan ortadan kaybolan Ida’nın boş sandalyesine baktı.

Connie ayaklarını sürüyerek Bayan Poots’un peşinden gitti. İçinden acı acı, *sanki Ida bundan daha güzel görünebilirmiş gibi*, diye düşündü.

Ders bitip Bayan Poots ayrıldıktan sonra Bay Thurston eve döndü. Evdekiler en güzel kıyafetleriyle koridorda toplanmıştı.

Connie her günkü önlüğü ve siyah çoraplarıyla merdivende durmuş onları izliyordu. Dorothea Hala’nın Bay Thurston’ın koluna girerken kaskatı kesildiğini ve adamla göz göze gelemediğini, Frank kolunu uzatınca Ida’nın nasıl gerildiğini fark etti.

Bay Thurston sanki birden Connie’yi hatırlamış gibi Frank’e dönüp, “Şu çocuğu odasına kapa!” diye bağırdı.

Frank, Ida’nın yanından ayrıldı ve ikişer ikişer basamakları çıkıp hüzünlü bir gülümsemeyle Connie’nin yanına geldi. “Tüh, üzgünüm kuzen.”

“Hayır değilsin! Aklıma gelmişken söyleyeyim, sen benim kuzenim değilsin!”

Frank’ın yüzündeki gülümseme silindi. Omuzlarını silktilti. “Öyle olsun. Şimdi uslu uslu odana gidecek misin, yoksa seni taşımam mı gerekecek?”

Connie ağırbaşlılıkla, “Uslu uslu gideceğim,” dedi.

Yatak odasına girdikten sonra genç adamın anahtarı kilitte çevirdiğini duydu. Kendi kendine gülümsemi.

Bekledi. Frank’ın ayak sesleri uzaklaşıyordu.

Sesler evin döşemelerinden yukarı taşıyordu. Onların koridoru terk ettiği, kapının kapandığı geldi kulağına. Pencereyi yukarı itince basamaklardan güneşli sokağı indiklerini duydu. Thurloe Meydanı’na çok kısa bir yürüyüş yapacaklardı – hiç vakit kaybetmemeliydi.

Çabucak elbiselerini çıkarıp mavi muslin elbiseyle beyaz çoraplarını giydi. Giysi dolabında beyaz muslin bir şapka vardı – parti için mükemmel olurdu.

Şapkayı kafasına geçirdi ve yatağın yanına gitti.

Elini yastığın altına soktu. Parmaklarıyla anahtarı aradı, ama alttaki çarşafın yumuşak dokusu dışında bir şey bulamadı. Umutsuzluk içinde yastığı kaldırıp baktı.

Anahtar orada değildi.

Elbette ya! O sabah Bessie yatağı düzeltmişti. Bunu nasıl düşünememişti? Hain Bessie geldiği günden beri yakışıklı Frank'e baygın baygın bakıyordu. Anahtarı Frank'e o vermiş olmalıydı, demek artık iki anahtar da Frank'teydi.

Connie yatağa yığılıp kaldı. Şimdi ne yapacaktı?

Uzun uzun düşünmesi gerekmedi. Yapabileceği tek bir şey vardı. Riskliydi, cesaret gerektiriyordu, tehlikeliydi ve daha önce hiç denememişti. Ama bunu yapması gerektiğini biliyordu.

Elbise dolabının üst rafında boş bir kutu bulup şapkayı içine tıktı. Ayak bağı olsa da onu yanına almak zorundaydı, partiye şapkasız gitmek olmazdı.

Pencereyi kaldırdığında kutu aradan zar zor geçti ve pat diye diğer taraftaki parlak gri taşların üzerine düştü. Pencereyi biraz daha kaldırmaya gücü yetmedi, ama çevikti ve şapka kutusundan daha geniş değildi. Nefesini tutarsa güçlük çekmeden aradan kıvrılabilirdi.

Diğer tarafa geçince kararsızlıkla bekledi. Baş döndürücü bir yükseklikteydi ve telaşla yere çömel-di. Parmaklıklar az da olsa güven veriyordu. Olabildiğince evin duvarının dibinde kalıp şapka kutusunu ipinden sürükleyerek emeklemeye başladı. Parmaklıkların yanındaki oluğa basmamaya dikkat ediyordu, yağmurdan sonra oluk suyla dolmuştu.

Yandaki ev yakın sayılırdı. İkizler, Cecil ve Claud dadılarıyla Kensington Bahçesi'ne gitmiş olabilirdi,

ama büyük ihtimalle şimdiye kadar eve dönmüş olmalıydılar. Connie ikizlerin yanında kimsenin olmasını umut etti.

Yan evin penceresinden içeri baktığında, denizci kıyafetleri içindeki iki çocuğun trenle oynadıklarını gördü. Yanlarında kimse yoktu, ama odanın tamamını göremiyordu. Hafifçe cama vurdu. İkizler kafalarını kaldırıp tıpatıp aynı dehşet ifadesiyle ona baktılar.

Kendisini duyamayacaklarını bildiğinden dudaklarını ağır ağır oynatarak, “Açın,” dedi. “Lütfen açın!” Umutsuzca pencereyi gösterip duruyordu, ama ikizler daha da fazla ürkmüştü.

“Benim!” diye bağırdı. “Beni hatırlamıyor musunuz? Size çaya gelmişim.”

Onu duyamıyorlardı. Tekrar cama vurdu. İkizlerin suratı bembeyazdı, birbirlerine sokuldular. Connie onlara sıkıntıyla baktı. Ne sersem bebelerdi!

Derken ikizlerin arkasından biri gelip pencereye yaklaştı.

Pencere yukarı çekilerek açıldı ve Connie yaşlarında bir erkek çocuğu kafasını uzattı. Bakışları ne dostane ne de düşmancaydı ve hiç korkmamıştı – sanki her gün kızlar gelip çocuk odasının penceresine vuruyordu.

“Merhaba.”

“Merhaba,” dedi Connie. “Kimsin?”

Oğlan istifini bozmadan, “Sanırım ben sana *kim* olduğunu sormalıyım,” dedi. “Hırsız mısın?” İkizlerin olduğu tarafa doğru parmağını şıklattı. “Eğer öyleyse, onlarda çalmaya değer bir şey yok.”

“Biliyorum. Daha önce buraya çaya gelmiştim. Beni içeri alır mısın lütfen? Ön kapınızı kullanıp kaçmam gerekiyor.”

Oğlanın kibirli ifadesi kayboldu. “Kaçmak mı? Bu müthiş! O zaman hemen içeri gelsen iyi olur. Tut-sak mıydın sen?”

Connie şapka kutusuyla birlikte içeri girip üstünü başını düzeltti. Ne yazık ki mavi elbisesinin dizleri ıslanıp kirlenmişti. “Evet,” dedi, “bir an önce Thurloe Meydanı’na gitmek zorundayım.”

Oğlan elini uzattı. “Robert Cavendish. İkizlerin kuzeniyim, ne yazık ki.”

Connie de elini uzattı. “Constance Clementine Carew. Komşu evde oturuyorum.”

İkizler gözlerini iri iri açıp Connie’ye baktıktan sonra pembe başparmaklarını ağızlarına soktular.

Robert kafasını pencereden dışarı uzattı ve düşünceli bir ifadeyle evlerin arasındaki geçide baktı. Tekrar içeri girince, Connie onun kendisine yepyeni bir saygıyla baktığını düşündü.

“Hızlı olmamız gerekiyor,” dedi. “Dadı alt katta yemek hazırlıyor, ama birazdan gelir.”

“Peki ya anne babaları?”

“Onlar odalarında partiye hazırlanıyorlar.”

Çocuk odasının kapısını açtı, etrafı dinledi ve Connie’ye eliyle işaret etti. Kız hemen onu takip etti.

Connie merdiveni inerken, Cecil ve Clad’un peşlerinden geldiğini fark etti. Robert’i dürtüp arkayı işaret etti.

Oğlan ikizlere, “Gidin buradan,” diye fısıldadı. “Her şeyi mahvedeceksiniz!” Adımlarını hızlandırdı, ama iki kat aşağıya indiklerinde ikizler hâlâ kene gibi peşlerindeydi.

Connie kendi evleriyle karşılaştırıldığında bu evin kalın halıları, parlak duvar boyası, pırıl pırıl parmaklık demirleriyle ne kadar lüks olduğunu fark etti. İçerisi taze çiçek ve mobilya cilası kokuyordu. Tepedeki elektrik lambaları, bu güneşli yaz gününde bile açıktı.

Üçüncü kat sahanlığına geldiklerinde bir kapı açıldı ve içeriden Connie’nin Bayan Cavendish olduğunu tahmin ettiği bir kadın çıktı. Nefes nefese Robert’in arkasından gelen Connie’ye baktı ve onun bu güzel evlerine zorla girdiğini anlamış gibi kalem kaşlarını havaya kaldırdı.

“Bu da kim?”

Bir duraksama oldu. Connie'nin ağzı kurumuştı.

Derken hemen arkasından Cecil ya da belki de Claud'un sesi duyuldu. "O komşumuz, Connie Carew anne. Bizimle ve dadıyla çay içmeye geldi."

Bayan Cavendish'in pudralı suratında tedirgin bir gülümseme belirdi. "Tanıştığımıza memnun oldum hayatım." Yüzüklerle ağırlaşan kemikli elini uzatınca, Connie nazikçe kirli eliyle kadının elini tuttu.

"Ben de tam onu kapıya geçiriyordum teyze," dedi Robert.

Bayan Cavendish rahatlamış bir sesle, "Aferin," dedi ve elini silkeleyip tekrar yatak odasına girdi.

Connie, "Beni kurtardın, teşekkür ederim," dedi. Robert ön kapıyı açtı. Arkada ikizler anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıp bilgece bir edayla başlarını salladılar.

"Siz ikiniz, toz olun," dedi Robert. Kapının eşiğinde ayaklarını sürüdü. "Yardım edebildiğim için memnunum. Aslına bakarsan burada çok sıkılıyorum. Ne zaman bir şey yapmak istesem, bizimkiler mesele çıkarıyor."

Connie anlayışla, "Benim durumum da aynı," dedi.

"Belki tekrar görüşürüz."

"Belki," dedi Connie. Şapka kutusunu açtı, içinden beyaz muslin şapkayı çıkardı ve gözlerine kadar

indirdi. Kendi kendine, “Keşke beni daha iyi gizleyecek bir şey olsa,” diye mırıldandı.

“Kaçış sona ermedi mi?” diye sordu Robert.

“Açıklayacak zaman yok, ama birinin kuzenimi öldüreceğinden şüpheleniyorum.”

Robert heyecanla izlerken, Connie boş şapka kutusunu oğlanın eline tutuşturup yanından ayrıldı. Oğlan elinden sarkan kutuyla kızın arkasından bakakaldı.

Thurloe Meydanı at arabaları ve motorlu araçlarla tıklım tıklımdı. Connie araçların arasından geçerek bahçe demirleri etrafından dolaştı. Bu arada üç kapının açık olduğunu not etti – güney tarafındaki en geniş kapı ile doğu ve batı kapıları. Bu bilgi sonrası için önemli olabilirdi.

Davetliler her yönden belirli bir düzende geliyorlardı. Yapay çiçekler, kirazlar, kuşlarla süslü geniş kenarlıklı şapkalarıyla etrafı süzen hanımefendiler; silindir şapkalarıyla fraklı kibar beyefendiler... Bazılarının yanında, yaşları Connie'den küçük olmayan çocuklar da vardı.

Connie davetliler arasında bir karı koca ile kendisi gibi mavi muslin elbise giymiş asık suratlı bir kız çocuğu gördü ve yanlarına yaklaşıp onlarla birlikte güney kapısından girmeyi başardı.

Kız, Connie'nin onları takip ettiğini fark edip ters ters baktı; ama devasa şapkasının kenarlığı altından

annesi ancak önünü görebiliyordu ve kocası biletleri göstermekle meşguldü. Birkaç polis kapıdan giren davetlileri gözlüyordu, ama Connie'nin ailenin üyesi olduğunu düşünmüş olmalıydılar.

İçeri girer girmez تنها görünömlü çakıllı bir yola girdi. Bahçenin kıyısındaki ağaçların gölgele-rine saklanarak, iç içe girmiş yeşillikler arasından dikkatle ilerideki güneşli çimenlik alana baktı. Daha önce Thurloe Meydanı'ndaki bu bahçeye gelmemiş-ti ve genel yerleşimi öğrenmesi gerekiyordu.

Ortada orman gülleriyle çevrili ufak, ama gösterişli bir yükselti vardı. Etrafında baklava şeklinde bir patika dolanıyor, buradan ayrılan diğer patikalar dikdörtgen şeklinde bir alanı çevreleyen bir ana yola bağlanıyordu. Yıllar önce bahçeye şimşir, çobanpüskülü ve her dem taze meşeler dikilmişti. Koyu yapraklar, çimenliği dolduran kalabalığın arasında kadınların ince beyaz pamuklu kumaştan ya da krem ve fildişi ketenden yapılma elbiselerini ve fırfırlı şemsiyelerini öne çıkaran bir arka fon oluşt-uruyordu. Çizgili çadırın önünde kısacık kesilmiş çimenler üzerinde davetlilerin gölgeleri birbirine ge-çiyordu. Bu gölgeler arasında bastonuyla yeşillikler yanında soluk kalan kendisi de bir gölge gibi, ince-cik bir silüet vardı.

Leonard Crake.

Connie hemen geri çekildi, ama kimse onu göremezdi. Adamın orada olacağını tahmin ediyordu. Ida orada olduğu için gelmişti.

Üzerinde Melekler Hayır Kurumu ve yetimhaneler hakkında broşürler olan bir karton tepsiyle insanların yanına gidip elindeki kutuyu tıngırdatıyordu; Connie bulunduğu yerden para şıngırtılarını duyabiliyordu. Kadınlar hevesle broşürleri alıp kocalarına gösteriyor; eşleri de Crake'in kutusuna para atıyordu. Herkes diğerlerinin gözünde zavallı bir öksüzün cömert bağışçısı olarak görülmek istiyordu. Connie bu paranın ne kadarının onlara ulaştığını merak etti.

Ida, Connie'nin tam karşısındaki bir ağacın yanında durmuş, iki genci dinliyor, elindeki şemsiyeyi sıkıntıyla çeviriyordu. Leonard Crake kızı görmek için tıpkı bir kakım gibi sık sık kafasını çevirip duruyordu.

Bir an Connie'nin gizlendiği yerin çok yakınına geldi ve durdu. Kızı görmedi, bütün dikkati Ida'nın üzerindeydi. Gözlerinde tuhaf bir ifade vardı.

Connie bu sırada adamı, kaş çatışını ve gözlerindeki ifadeyi yakından inceleme fırsatı yakaladı. O an her şeyi anlamıştı. Ne olacaksa kesinlikle o gün olacaktı. Tabii Connie engel olmazsa...

Adam gidince rahat bir nefes aldı.

“Connie?”

Yerinden sıçradı. Ağaçların gölgeleri arasından biri yaklaşmıştı.

“Arthur!” Genç adamın o bildik ince uzun yapısını tanımıştı.

Gergin görünüyordu. “Birazdan... çalmaya başlayacağım.” Yakındaki kırmızı-beyaz çizgili tenteyi gösterdi; Connie içerideki duvar piyanosuyla üzerine dağılmış nota kâğıtlarını gördü.

“Bu, Leydi Lamont’un piyanosu. Kim bilir buraya nasıl getirdiler! Düşürecekler diye diken üstündeydim.” Kıza bakıp kaşlarını çattı. “Seni odana kilitlediklerini sanıyordum.”

“Kaçtım,” dedi Connie. Arthur şaşırmış ya da etkilenmiş görünmüyordu; akli besbelli başka yerdeydi.

Sıkıntıyla, “Madam Vichani’yi gördüm,” dedi. “Bizi tanıyabilir. Sen saklansan iyi olur.”

“O neden gelmiş?”

“Bir gösteri yapması için çağırmışlar. Anlaşılan Leydi Lamont kadının seanslarından birine katılıp çok etkilenmiş.”

O konuşurken, çimenlikten Ida’nın kahkahası geldi.

Arthur suratını asıp, “Bu, çok kötü,” dedi. “Şu iki ahmak kulağına tatlı sözler fısıldarken, benim

piyano çalmam gerekiyor ve neler olduğunu göremiyorum!”

“Yanlarında eğleniyor gibi görünmüyor,” dedi Connie. “Senin için ona göz kulak olurum. Aslına bakarsan burada olma sebebim de bu.” Arthur’u endişelendirmemek için ‘*bir de onun öldürülmesine engel olmak,*’ diyemedi.

Diğer taraftaki çalılıkların yanından Bay Thurston ile Frank’in geçtiğini görünce, bir ağaç gövdesinin arkasına eğildi. O kadar yakındılar ki, istese dalların arasından uzanıp onlara dokunabilirdi. Ama endişelenmesine gerek yoktu. İkisinin de kafası başka tarafa dönüktü. Ida’yı izliyor ve bir şeyler söylüyorlardı. Gözleri halalarını aradı, ama onları göremedi.

Döndüğünde Arthur yoktu ve birkaç dakika sonra tentenin altında taburesine oturup piyanonun üzerine eğilmişti. Kalabalığın arasında ‘Papatyam, Papatyam, Bana Umut Ver’ şarkısının umut dolu notaları dolaştı.

İnsanlar müzik dinlemek için güneşliğin yakınına toplanırken, Connie iki genç adamın Ida’yı çay çadırına gitmeye ikna etmeye çalıştıklarını gördü. Ida gitmek için gönülsüz görünüyor, koluna giren adamlar onu müzikten uzaklaştırırken güler gibi yapıyordu. Saniyeler sonra belki rastlantıyla belki değil, Bay Thurston ve Frank de onları takip ettiler.

Connie çalılıkların arasından zar zor geçip peşle-
rinden çadıra doğru yol almaya başladı.

Arthur, “Sırf senin aşkına çılgına döndüm,” di-
yordu.

Connie dikkatle içeri girdi. adır kalabalık ve
hareketliydi. Beyaz önlüklü hizmetkârlar ellerinde
demlikler ve kek tepsileriyle oradan oraya koşturu-
yordu. İnsanlar küçük yuvarlak masaların etrafında
altın renkli sandalyelere oturmuşlardı. İçeride taze
ekmek, ezilmiş imen ve kolonya kokusu vardı.

Connie kalabalığın arasında ne Bay Thurston’ı
ne de Frank’i görebildi; belki de boş masa bulmak
için arka tarafa gitmek zorunda kalmışlardı.

Dökümlü, beyaz bir keten örtü serili büyük bir
masanın yanına geldi. Masanın üzeri sandviç, ö-
rek, beze ve ilek tabaklarıyla doluydu ve en göste-
rişli parça devasa büyüklükte bir meyveli pastaydı.
Üniformalı kâhya, süslü, gümüş saplı bir bıçakla
pastadan dilimler kesiyordu. Masanın etrafı davet-
lilerle çevriliydi ve ellerinde tabaklarla sıraya girmiş
kibarca bekliyorlardı; küçük bir kızın aniden arala-
rına girmesini ayıplamış gibiydiler.

Connie eğilip bir sandvie uzanırken, uşak kuş-
kuyla kızın kirli elbisesini süzdü. “Küçük hanım,
yalnız mısınız?”

Uşagın arkasında Lavender belirdi. Kekini yiyordu. Adama bir baş işareti yaptı. “Sorun yok Higgs. O, benim arkadaşım.”

Sıradakilerin kınayan bakışları yerini anlayışlı kafa sallamalara bıraktı.

“Selam ahbap, eğleniyor musun?” diye sordu Lavender.

Connie fırsat yakalamışken bir sandviç daha alıp, “Pek sayılmaz,” dedi. Arkasındaki iki kişinin arasından baktığında Ida’nın çadırın uzak bir köşesinde sırtı ona dönük oturduğunu gördü. Yanındaki iki delikanlı garson kıza sipariş veriyordu – ve garson da Madam Vichani’nin evindeki Ethel’den başkası değildi!

Ida’nın sırtı dönüktü ve Connie kızın yüzündeki şaşkınlığı göremiyordu. Kuşkusuz birbirlerini tanımışlardı. Bu arada başka bir köşede Bay Thurston ve Frank, Ida’yı izlemeye öyle dalmışlardı ki, pastanın çevresinde biriken kalabalığın arasında Connie’yi fark etmeleri mümkün değildi.

Arthur şimdi ‘Güzel Gözler’ şarkısını çalıyordu. Connie, çaldıklarının hepsinin aşk şarkıları olduğunu fark etti. Hepsi de onların değerini bilmeyecek olan Ida içindi.

“Yiyecekler güzel,” dedi Lavender. “Bunları annem düzenledi. Babam pasta kesmek için Hindis-

tan'dan aldığı özel bıçağı verdi.” Connie’ye iyice yanaşıp kulağına fısıldadı: “Annem çok önemli bir misafir bekliyor. Pankartımı yanımda getirmemem yazık oldu!”

“Kim o misafir?”

Lavender parmağını dudaklarına götürüp gülümsemi. “Söylemeyeceğime yemin ettim.”

Arthur hüzünlü ‘Kimsesiz Aşkım, Burada Huzur Yok’ şarkısına başladı.

İnsanlar meyveli pastalarını alıp gittikçe masanın etrafındaki sıra azalmaya başlıyordu. Connie birden ortada kalmıştı.

Çadırdaki fincan şingirtilerini, kibar sohbetleri ve Arthur’un müziğini bile bastıran genç, tiz bir ses yankılandı.

“Şu kız! Anne şu kızı gördün mü? Onun burada olmaması gerek! Bileti yok! Eminim ailesi para ödemiştir!”

Kızı parmağıyla Connie'yi işaret ederken, annesi utanç içinde "Sessiz ol hayatım," diye fısıldadı. Mönüyü yelpaze gibi çılgınca sallıyordu. "O kız Leydi Lavender ile birlikte."

"Ama içeri bizimle girdi ve bilet göstermedi!"

Çadıra sessizlik çöktü.

Kalabalığın gözleri, büyük masanın yanında duran Connie'ye çevrildi. Ağzı tıka basa doluydu ve çatıda emeklerken elbisesi çamurlanıp ıslanmıştı. Şapkasının altından bakınca içeridekilerin soğuk bakışlarını görebiliyordu.

En kötüsü de çadırın arka tarafında iki kişinin ayağa fırlaması oldu. Bay Thurston ve Frank!

Masaların arasından kıvrılarak ona doğru ilerliyorlardı. Bir ara Bay Thurston yerdeki hasıra takılıp düştü. Suratı içtiği şampanyadan ve öfkeden mosmordu, ellerini sıkıp sıkıp gevşetiyordu. Onu takip eden Frank heyecansız görünüyordu, ama gözleri kısılmıştı.

Aniden dışarıdan birinin bağırdığı duyuldu: “Kral geliyor! Kral’a yol açın!”

Birkaç saniye çadırda çıt çıkmadı. Çay fincanları havada asılı kaldı, poğaçalar ağza atılacakken yarı yolda takılıp kaldılar. Arthur, Ulusal Marş’ı çalmaya başlamıştı. Uşak Higgs sakince gümüş kek bıçağını masaya bıraktı ve ifadesiz bir yüzle esas duruşa geçti. Herkes onu taklit eder gibi masasından kalktı ve Bay Thurston ile Frank’in yolunu kestiler.

Ulusal Marş bitince dışarı doğru çılgınca bir koşuşturma başladı. Anneler saraya takdiminden önce Kral’ın onayını almak umuduyla yarışta kupa kazanmış gibi kızlarını sağa sola savuruyor; erkekler o çevrede görünmek için onları takip ediyorlardı. Görünüşe bakılırsa herkes Kral’ı yakından görmek istiyordu.

İnsanlar, Connie ve Lavender’e aldırmadan paldır küldür yanlarından geçtiler ve bu kargaşada Connie, Bay Thurston ile Frank’i gözden kaybedip dışarı çıktı.

Çevresini saran polisler ve resmi görevlilerle birlikte çimenlikten kendilerine doğru canlı adımlarla gelen iri yarı bir adam gördü.

Kral’ın üzerine güneş vuruyordu. Başında tacı olmadığını görünce Connie hayal kırıklığına uğramıştı. Buradaki diğer beyefendiler gibi sıradan bir

silindir şapka takıyordu. Belki biraz daha yumuşak ve ipekten yapılmış olması dışında bir farkı yoktu.

Lavender, Connie'nin kulağına eğilip, "Gördün mü, sana söylemiştim!" dedi.

"Peki ama neden geldi?"

"Arkadaşı Bayan Keppel parti komitesinde." Lavender hınzırca gülümsedi ve başıyla, Kral'dan oldukça genç, kumral bir kadını gösterdi. Kadın, neşe içinde davetlilerle sohbet ediyordu.

Kral nüfuzlu görünen insanlardan oluşan bir sıra boyunca el sıkışıp birkaç kelime ederek ilerliyordu. Yarı yolda durdu ve biraz geride duran Ida'yı selamladı. Connie tiksintiyle Frank'in kolunu kızın beline attığını gördü.

Lavender, "Kral kuzeninle tanıştırmak istiyor!" diye fısıldadı.

Görevlilerden biri Ida'yı nazikçe ileri getirdi. Frank arkada hafif hafif sallanıyordu.

Connie, Arthur'un piyanosunun başından kalkıp endişeyle Ida'ya baktığını gördü. Yani görünüşe bakılırsa Dorothea ve Sylvie Hala dâhil tüm partidekilerin gözleri Ida ve Kral'ın üzerindeydi. Kendisini fark edemezlerdi. Connie, temkinli gözlerle Bay Thurston'u aradı, ama göremedi.

Her ihtimale karşı bir ağacın arkasına çekilip, olanları oradan izlemeye başladı.

Kral, Ida'yı beğeniyle süzüp, "Peki sen kimsin hayatım?" diye sordu.

Ida mavi gözlerini kocaman açıp, "Ida Fairbanks, Majesteleri," dedi ve son anda hatırlayıp bir reverans yaptı.

Kral yumuşak bir sesle, "Pekâlâ Bayan Fairbanks," dedi, "Umarım saraya takdim töreninde sizi görme zevkine nail olurum?"

Ida donakalmıştı. "Amanın, hayır," deyiverdi. "Bu olamaz!"

Kalabalığa bir dehşet hâkim oldu. Topluluk içinde bir değil iki kez kaba konuşmak, hem de Kral'ın huzurunda! Dorothea Hala elleriyle yüzünü kapadı.

Kral bir an şaşırmış gibi baktıktan sonra kafasını geriye atıp bir kahkaha attı. Ida'ya göz kırptı. "Çok yazık Bayan Fairbanks. Bu, çok hoşuma giderdi."

Kral kendi kendine gülmeye devam ederek ilerlerken, kalabalık rahatlamış onunla birlikte nazikçe gülüyordu.

Ida artık herkesin tanışmak istediği kızdı.

Bizzat Kral tarafından seçilip övgü almasının yanında, yıllar sonra ortaya çıkan bu gizemli kızla ilgili gazetelerde çıkan haberleri de görmüşlerdi. Artık ünlü bir medyum olan Madam Vichani'nin ölümler diyarından döneceğini söylediği Ida Fairbanks! Seanslarından birinde Ida'nın çocuk ruhunu ayağa kaldırmayı başardığı söyleniyordu!

Kral, maiyetindekilerle birlikte ana kapıdan çıkar çıkmaz, insanlar Ida'yla tanışmak için çevresini sarıp onu soru bombardımanına tuttular.

Ida sersemlemişti ve Frank'in yanına çekildi. Genç adam kolunu kızın beline doladı ve elbisesini ezme pahasına onu yakınına çekti.

“Sorun yok tatlım,” dedi yüksek sesle. “Birazdan eve gideriz.”

“Bu sizin nişanlınız mı, Bayan Fairbanks?” diye sordu biri.

“Hayır, yani evet, yani henüz değil,” diye kekeledi Ida.

Frank hoşnut bir edayla kalabalığa baktı.

“Sosyete sayfalarını takip edin,” dedi ve Ida'nın belini hafifçe sıkarak göz kırptı.

Connie, Arthur'un kalabalığın ortasından kendisine yol açarak uzun adımlarla onların yanına gittiğini gördü. Frank'in karşısına dikildi.

“Ellerini Bayan Fairbanks'in üzerinden çek, seni... seni aşağılık adam!” diye kekeledi.

Ida ona hayretle bakıyordu. Frank bir an şaşaladı, sonra yavaş yavaş yüzüne kibirli bir gülümseme yerleşti. “Ah, bu, müzik öğretmeni, değil mi?”

“O henüz nişanlın değil! Onu rahat bırak, sana söylüyorum!”

“Gel de bıraktır o zaman,” dedi Frank.

Arthur, “Pekâlâ!” diyerek karşılık verdi ve yumruklarını havaya kaldırdı.

Connie dudağını ısırıldı. Arthur o değerli parmaklarıyla dövüşecek miydi?

Ida çaresizce, “Arthur...” dedi.

Bunun gösterinin bir parçası olup olmadığını merak edenler, olanları izlemek için bahçenin her yerinden ağır ağır oraya akın ediyordu. Sanki aşağıda yaşanan dramaya uygun olsun diye güneş aniden kayboluverdi ve gökyüzü karardı.

Bir anne kızlarına dönüp, “Gidelim canlarım,” dedi. “Bir boks karşılaşması olacak. Leydi Lamont neden böyle bir şey yaptı anlamıyorum.”

Frank, Ida’nın yanından ayrılıp bacaklarını ayırarak yumruklarını havaya kaldırdı. Sırık gibi Arthur’la karşılaştırıldığında formda ve kaslı görünüyordu. Kafasını sallayıp sırtıttı.

“Pekâlâ. Senin gibilerin başına ne geldiğini şimdi göreceksin!”

Ida bir çığlık attı. Frank, Arthur’un önünde dans edip tıpkı bir köpek yavrusuyla oynar gibi küçük hamlelerle onu kışkırtmaya çalışıyordu.

Arthur yana çekilip var gücüyle bir yumruk salladı, ama yumruğu havayı dövdü.

Frank, Arthur’un koluna vurdu. Canı çok yanmış olmalıydı. Kalabalıktan bir homurtu yükseldi; haksızlığa uğrayan Arthur’un tarafını tutuyor gibiydiler.

Arthur hiç yılmadan, “Al şunu!” dedi ve hiç beklenmedik bir anda yumruğunu savurup Frank’in omuzuna vurdu. Kendi şansına şaşırılmış görünüyordu ve Frank’den gelen bir darbeyi tam zamanında savuşturdu.

Derken bir yumruk daha salladı. Doğrudan Frank’in çenesine inen bir aparkat...

Frank kuka gibi çimenliğe devrildi ve öylece serilip kaldı. Çenesini tutmuş inliyordu.

İzleyicilerden bir sevinç çılgılığı yükseldi. Connie de onlara katılmıştı. Besbelli Frank’in böyle nezih bir topluluk içinde Ida’ya tavırlarını uygunsuz bulmuşlardı.

Arthur tezahüratları alçak gönüllülükle kabul etti, ellerini ovuşturdu ve piyanosunun başına gidip coşkuyla, ‘Seninle Dünyanın Sonuna Kadar’ şarkısını çalmaya başladı.

Gürültüyü duyan polisler o sırada yanlarına geldi, ama yerde yatan adamı kimin yere serdiğini tespit etmekte geç kalmışlardı. Frank onlara bir şey anlatacak durumda değildi. O an inlemekle meşguldü.

St John Ambulans Ekibi, Frank’in çevresini sararken, Connie de halalarının teselli ettiği Ida’nın yanına yürüdü.

Ida’ya, “Bunların hepsi senin hatan!” diye bağırdı. “Senin yüzünden Arthur bir daha piyano çalamayabilirdi!”

“Connie!” diye bağırdı Dorothea Hala. “Sen burada ne arıyorsun? Harold Enişte’n dedi ki...”

Connie yerde yatan Frank’i gösterip, “Bu aşağılık adama nasıl aşık olabildin...” diye devam etti. “Hem de Arthur ondan bin kat değerliyen! Onun sana aşık olduğunu görmüyor musun Ida?”

Ida bir süre ağzı açık bakakaldı. Ardından hıçkırıklara boğuldu ve elbisesini toplayıp kaçmaya başladı. Beceriksizce çimenliklerin üzerinden doğu kapısına doğru koşuyordu.

Connie kızın arkasından üzüntüyle baktı. “Onu üzmemek istemedim. Arkasından gitsem mi?”

Dorothea Hala, Connie’yi kolundan tutup durdurdu. “Ida, Alfred Place’e dönüyor. Onu biraz yalnız bıraksak iyi olur.”

*Neyse, artık Ida’nın öldürüleceğinden korkma-
ma gerek yok,* diye düşündü Connie. Bu düşünce içini rahatlatmıştı.

“Belki de Arthur’dan bahsetmemeliydim,” dedi. “Ama onu seviyor, biliyorsunuz.”

“Biliyoruz hayatım, ama kavgaya kadar Ida onun duygularının farkında değildi,” dedi Sylvie Hala. Ida’nın uzaklaşan silüetinin ardından mutlulukla gülümsüyordu. “Bir süredir o da Arthur’a aşık.”

Connie şaşkınlıkla, “Öyle mi?” dedi.

Dorothea Hala kolunu tuttu. “Şimdi en önemli şey Harold Enişte’nin seni görmemesi!”

Söylemesi kolaydı.

Lavender’in annesi megafonla ünlü medyum Madam Vichani’nin beş dakika sonra seansa başlayacağını ilan ederken, Connie, Bay Thurston’ın bahçenin uzak bir köşesinde ağaçlar arasında dikilip kendisine baktığını dehşetle fark etti.

28

Karanlık gökyüzünden yağmur atıştırmaya başlamıştı. İnsanlar yağmurdan korunmak için Madam Vichani'nin çadırına koşarken, Bay Thurston dişlerini çıkarıp kalın kollarını iki yanında sallayarak Connie'ye yaklaşıyordu. O haliyle delirmiş gibiydi ve kız fena halde korkuyordu.

Ama Ida yüzünden Bay Thurston toplum içinde epey ünlü olmuştu. İnsanlar iyi niyetlerini belirtmek için yanına gelip sırtına vuruyor ve onu kutluyorlardı. “Üvey kızınız... Bu kadar yıl sonra... İnanılmaz... Kral onunla bizzat ilgilendi!”

Adam öfkeyle kollarını savurdu “Çekilin yolumdan!” Ellerini ağzına götürüp vargücüyle bağırdı: “CONSTANCE! Buraya gel!” Sonra kendini biraz toparladı. “Özür dilerim, üvey yeğenim işte...”

Ama üvey yeğeni, karısının eşliğinde çoktan ana çadırın girişine gelmişti.

Connie içeri girerken arkasına baktı ve Sylvie Hala'nın eniştesinin yanına gidip çat diye şemsiyesini açtığını gördü. Yağmurun başlayacağını önceden tahmin ettiğine şüphe yoktu.

“Harold, rica etsem bana çay çadırına kadar eşlik eder misin?” Kadının sesi titriyor, olduğundan daha yaşlı çıkıyordu. “Bir fincan çay içmek istiyorum!”

Bay Thurston bu kadar insanın önünde Sylvie Hala'yı reddedemeyeceğini anladı. Connie, kadının kolunu tutarken can sıkıntısıyla homurdandığını duyar gibiydi.

Madam Vichani'nin çadırının etekleri yere sabitlendiğinden içerisi sıcak ve loştu. Dışarıda gökyüzünün bulutlarla kaplı olması içeriyi daha da karanlık yapıyordu. Çadır duvarları mavi-gri ipek kumaşlarla kaplıydı ve çadır direklerini süsleyen beyaz ley-lakların kokusu her yerden hissediliyordu.

Burası Connie'ye cenaze törenlerini hatırlatmış ve hemen aklına anne babası gelince kendini kötü hissetmişti. Onların tabutlarının üzerine de böyle çiçekler serpilmişti. Artık hiç kimsesi olmadığını ilk o zaman fark etmişti.

Çadırın içi meraklı izleyicilerle neredeyse tamamen dolmuştu. Her an devrilecek gibi görünen sert sandalyelerde oturmak bile umurlarında değildi. Madam Vichani bugün heyecan verici açıklamalarda bulunabilirdi ve hiç değilse yağmurdan uzaktılar. Hiç durmadan çadırın tavanına vuran yağmur sesi içerideki gotik atmosferi daha da artırıyordu.

Önlerinde üç basamaklı ahşap bir platform vardı. Bu eğreti sahnede üzerine yıldızlı lacivert bir örtü serili küçük bir masa gördü. Masanın iki yanına altın varaklı birer sandalye yerleştirilmişti.

İzleyiciler sandalyelere bakıp fısıldaştılar.

Connie ve Dorothea Hala ortalarda iki boş yer buldular; sandalyelerden biri koridordaydı ve Connie oraya oturup çaktırmadan etrafa baktı. Belirli kişilerin izleyiciler arasında olması önemliydi.

Ön sıranın biraz ilerisinde Leonard Crake'i gördü. Broşürlerin durduğu tepsiyi dizlerine koymuştu. Adamın yanında müdire üniformasıyla oturan sert görünümlü kadın Bayan Goodenough'dı. Lavender ve sosyetik arkadaşları en ön sırada oturuyorlardı. Connie ve halası sıkışarak yerlerine otururken, Lavender boynunu uzatıp göz kırptı.

O sırada Arthur, Connie'nin önünden yan yan geçti ve derin bir iç çekip Dorothea Hala'nın ilerisindeki boş sandalyeye oturdu.

Connie onun için büyük bir şefkat hissetti ve Dorothea Hala'nın önünden uzanıp, "Sana aşık, biliyor musun?" diye fısıldadı, ama Arthur onu duymamıştı.

Leydi Lamont, kafasında gösterişli, mor bir şapkayla basamaklara doğru ilerleyip sahneye çıktı. Kızı gibi gür bir sesi vardı ve yağmura rağmen kolayca duyuluyordu. Delici gözleriyle izleyicilere baktı.

"Lordlarım, hanımefendiler ve beyefendiler, bugün buraya çok güzel bir nedenle toplandık. Melekler Hayır Kurumu'nun destek olduğu üç yetimhane bizlerin iyilikseverliği sayesinde bünyelerindeki kimsesiz çocuklara bakmaktadır. Bunu mümkün kılan sizin cömertliğinizdir..."

Connie arkasındaki insan denizinde Sylvie Hala'yı gördü. Arka sırada tek başına oturmuş, dalgın dalgın ayaklarını seyrediyordu. Bay Thurston geç gelenlerle birlikte çadırın girişinde ayaktaydı. Dosdoğru Connie'ye bakıyor, gözlerinde fırtınalar kopuyordu. Kız yüreği küt küt atarak çabucak önüne döndü.

Leydi Lamont konuşmasını sonlandırdı.

"Şimdi de dostlarım, sıra hepimizin beklediği ünlü medyum Madam Vichani'nin özel bölümüne geldi. Bugün ücret almamayı kabul ettiği için kendisine müteşekkirim. Bir kısmınız benim gibi Madam Vichani'nin seanslarına katılmış olabilir, ama çoğunuz onu gazetelerden tanıyor.

“Bugün tanışmış olduğunuz Bayan Ida Fairbanks’in ruhlar âleminde döneceğini haber veren mesajı ileten de oydu. Kendisi yıllar önce gizemli bir şekilde kaybolmuş ve yakın zamanda sağ salim ailesinin yanına dönmüştür.”

Dorothea Hala dantel mendilini çıkarıp gözlerini sildi. Dinleyiciler de kafalarını sallayıp mırıldandılar ve Ida’yı görmek için etrafa bakındılar. Connie onların arasında bazı tanıdığı kişiler gördü – Leonard Crake, Bayan Goodenough ve Bay Thurston. Arthur oturduğu yerde başını eğmiş pantolonunu çekiştiriyordu.

Leydi Lamont sıcacık bir gülümsemeyle, “Sözü fazla uzatmadan sizlere Madam Vichani’yi takdim etmek istiyorum!” dedi ve beyaz eldivenli elini çadırın girişine doğru salladı. Geç kalıp orada duranlar medyumun geçmesi için kenara çekildi.

Alkışlar başladı ve ardından ortalık sessizliğe gömüldü.

Madam Vichani gri, dökümlü elbisesiyle kordondan süzülerek geçti. Elindeki gümüş şamdanda bir mum vardı. Mum ışığı kadının donuk, kederli yüzüne vuruyor, elbisesinde hareket ettikçe dalgalanan yansımalar yaratıyordu. Uzun saçları ışıktan altın misali parlıyor ve yürüdükçe havalanıyordu.

Vay canına! diye düşündü Connie. *Kesinlikle uyumaya gidecek gibi duruyor!*

Ama diğerk izleyiciler çok etkilenmişti. Kadın ağır ağır basamakları çıkarken hayranlıkla mırıldanmalar oldu, ama çabucak susturuldular. Madam Vichani şamdanı dikkatle masanın üzerine koydu ve izleyicilere dönüp kollarını iki yana açtı. Elbisesinin kolları egzotik bir kuşun gümüş kanatlarını andırıyordu.

Alçak sesle hipnotize edici bir ilahi söylemeye başladı. Bir rastlantıydı belki, ama o sırada çadırın tavanını döven yağmur damlaları sakın pıtırtilara dönüşmüştü.

“Bugün buraya size yardım etmek için geldim. Yardıma ihtiyacı olanlar sadece zavallı kimsesiz çocuklar değil – hepimiz manevi rahatlamanın peşindeyiz. Benim eşsiz bir duru-görü yeteneğim var. Size dokunarak ölen yakınlarınızdan mesaj getirebilir, geleceği görebilirim. Bu masaya oturduğum zaman,” parmağıyla masaya dokundu, “ve mum alevine baktığımda sizin kim olduğunuzu anlatan görüntüler görebilirim.”

Yumuşak ama her yere ulaşan sesiyle, “Şimdi...,” dedi, “yardım edeceğim kişilerin titreşimini alabilmem için bana zaman verin.”

Oturdu ve birkaç dakika yerinden kıpırdamadı. İzleyiciler de hareketsizdi. Herkes büyülenmiş gibiydi.

Connie dışında. O, Madam Vichani’nin bu kadar insanı nasıl kandıracağını görmek için merakla olanları izliyordu.

Derken Madam Vichani ayağa kalktı ve ön sırada oturan birini işaret etti. “Sen, tatlım, gel ve yanıma otur.”

Bir duraksamanın ardından kız ayağa kalkıp sahneye gitti. İzleyicilere dönüp oturduğu zaman Connie onu hemen tanıdı. Madam Vichani’nin hizmetçisi Ethel! Çay çadırında hizmet ederken giydikleri üzerindeydi, fırfırlı önlük, siyah elbise ve beyaz kep.

“Bana elini ver,” dedi Madam Vichani.

Mum ışığı birbirine kenetli ellerinin üzerinde titreşti. Madam Vichani çıplak, sarı aleve bakarken uzun bir sessizlik oldu.

Kadın büyük bir şefkatle, “Kısa süre önce sevdiğin birini kaybetmişsin,” dedi.

Ethel kafasını salladı ve hıçkırdı. “Babam.”

Ethel, Ida gibi iyi bir oyuncu değildi. Ida’yı kaybetmek Madam Vichani’yi üzmüş olmalıydı. İzleyiciler konuşmaları duymak için öne eğilip boyunlarını uzattılar.

Madam Vichani yine uzun bir sessizliğin ardından, “Sanırım onunla bağlantı kurdum,” dedi. “Her zaman kırmızı bir boyun bağı takardı. Doğru mu?”

Ethel bir kez daha hıçkırdı. “Evet Madam.”

“O iyi tatlım ve çok mutlu. Artık senin onun ölümünü düşünerek yaşamayı istemiyor. Sana huzurlu olmanı söylüyor.”

Ethel, “Ah, ah!” diye bağırdı ve şüphesiz rolü bit-tiği için rahatlayarak hızla sahneden ayrıldı.

Madam Vichani gülümseyerek izleyicilere baktı. “Bir sonraki ziyaretçimi seçeyim.” Parmağını ha-vada gezdirdi, sonra bir yerde durdu. “Üçüncü sıra dördüncü sandalye. Buraya gelir misiniz lütfen?”

Kafasında bezeye benzer pembe bir şeyle genç bir kız ürkekçe basamakları çıktı ve utangaç bir edayla sandalyeye oturup sağ elini medyuma uzattı. Kız kı-kırdarken, Madam Vichani de elini tuttu ve mumun alevine bakmaya başladı.

Uzun bir aranın ardından, “Üzerinde ağaçlar gö-rüyorum,” dedi.

Kız kaşlarını çatıp, “Ağaçlar mı?” dedi.

“Dur bir dakika – bunlar ağaç değil. Bir çatı, bü-yük bir katedral çatısı. Sen aşağıda beyazlar içinde-sin ve sıraların arasından yürüyorsun. Orada seni bekleyen genç bir adam var.”

Kız heyecanla, “Charlie!” dedi.

“Uzun ve mutlu bir evlilik görüyorum. İkiniz re-fah içinde yaşayacaksınız. Bebekler de var...”

Madam Vichani gazetelerdeki nişan fotoğrafların-dan Saygıdeğer Cynthia Cardew’i tanımış olmalıydı. Connie adamın ismini hatırlamıyordu, ama Cynthia zengin ve genç bir bankerle nişanlanmıştı. Connie’nin tahminine göre Madam Vichani ya o gün davetli lis-

tesini görmüştü ya da Cynthia'nın annesinin Melekler Hayır Kurumu komitesinde olduğunu biliyordu.

Ama Cynthia çok heyecanlıydı. Ellerini birbirine kenetleyip ayağa kalktı. Mumun alevi sol elindeki devasa zümrüt yüzüğün üzerine düştü. "Teşekkür ederim!" diye kekeleyerek yerine döndü.

Madam Vichani'nin bir sonraki seçimi yaşlı bir adamdı. Adamın bacakları öyle çarpıktı ki, sahne basamaklarını çıkarken titriyordu ve kendisi kadar yaşlı iki beyefendinin kendisine eşlik etmesi gerekti. Kadın adama, 'mülklerinin emin ellere kalacağını' – 'arkadaşlarının kendisini karşılamak için beklediğini' – 'Cennet Bahçelerinde sonsuza dek av partileri olacağı' hakkında iç rahatlatıcı sözler etti.

Bunları duyan arkadaşları sırtına vurunca adam neredeyse sahneden aşağı devriliyordu.

Büyük olasılıkla o da Melekler Hayır Kurumu'nun bağışçılarından biriydi ve adı listede geçiyordu. Madam Vichani ödevini iyi yapmış ve listeyi titizlikle incelemişti.

Ama sonra Madam Vichani büyük bir hata yaptı ve bu kez Lavender'i seçti.

Basında Lavender'in isminin bir suffragette olarak geçtiğini, babasıyla aralarının bozuk olduğunu görmüş olmalıydı. Her ne kadar Lavender'in annesi Parti Komitesi Başkanı olsa da, o ana kadar Laven-

der ile ilgili hiçbir şey bilmediğine izleyicileri ikna etmenin kolay olacağını düşünmüştü mutlaka.

Lavender eteklerini toplayıp sandalyeye oturdu. Elini Madam Vichani'ye uzattı. Kadın kızın elini tutup mumun alevine baktı.

“Başlayın bakalım!” dedi Lavender.

Bir sessizlik oldu. Madam Vichani ağır ağır, düşünceli bir sesle, “Havada uçuşan kelimeler, kırık şişeler, kalabalıklar görüyorum,” dedi. “Öfkeli sesler duyuyorum. Ailenizde bir çatlak var. Bu, sizin için doğru yol değil. Siz dağılmış...”

Lavender elini kadının elinden kurtardı ve ayağa fırlayıp masayı itti. Kızıl saçları alev alev parlıyordu, kendisi de öyle.

“Tam bir zırvalık! Beni annemden ya da gazetelerden tanıyordun.” İzleyicilere döndü. “Hepiniz kandırılıyorsunuz! Burada bu şarlatanın foyasını ortaya çıkaracak kimse yok mu?”

Connie ayağa fırladı. Bu, onun için bir fırsattı. Berrak sesi çadırın içinde yankılandı.

“Ben! Ben bir süredir Madam Vichani'yi araştırıyordum!”

Salondakiler dönüp Connie'ye bakarken, izleyiciler arasında gülüşmeler oldu. Connie şapkasının altından meydan okuyan bir tavırla etrafa bakıp yılmadan ayakta durdu.

Lavender bir el hareketiyle onu yanına çağırdı. “O halde buraya gel!”

Dorothea Hala, Connie'nin elini tuttu. "Ah Connie, bu kez çok ileri gidiyorsun!"

Leydi Lamont, kızının izleyicilere çıkışmasına kızsın mı memnun mu olsun bilemiyorken, bir de ortaya Connie çıkmıştı. Hoşgörölü görünmeyi seçti, ama harcadığı çaba yüzünden okunuyordu.

Connie koridora çıkıp, "Benim adım Constance Clementine Carew," diye bağırdı, "Bayan Ida Fairbanks'in kuzeniyim!"

Koridordan geçip basamaklara ilerlerken ortalık derin bir sessizlik içindeydi. Sadece şaşkınlık dolu birkaç fısıltı ve kıkırdama duyuldu. Anlaşılan herkes merakla, bu küçük kuzenin Bayan Fairbanks'in esrarengiz dönüşü hakkında anlatacaklarını bekliyordu. Belki Madam Vichani'nin açıklamalarından sonra biraz eğlenmeye de ihtiyaçları vardı. Duruma razı olmaya karar verip arkalarına yaslanarak eğlenceyi beklediler.

Connie sahneye çıkıp izleyicilere baktı. On iki yaşında bir kıza göre olabildiğince uzun görünmeye çalışıyordu.

Salondakiler birbirlerine anlayışla gülümseyip tekrar Connie'ye döndüler. Connie duruşu ve asaletiyle onların dikkatini çektiğini umut etti ve hiçbir koşulda bunu elinden kaçırmamaya dikkat edecekti.

Lavender ona gülümsedi.

"*Seni dinliyoruz, Connie Carew!*" dedi ve sahnedan ayrılıp Connie'yi yalnız bıraktı.

Connie söyleyeceklerini düşünerek şapkasını çıkarıp masanın üzerine bıraktı.

Madam Vichani dişlerinin arasından, “Sen!” diye tısladı.

Connie izleyicilere dönüp, “Madam Vichani ile ben önceden tanışıyoruz,” dedi. “Bir süredir onun bir sahtekâr olduğundan şüpheleniyorum ve şüphelerimde haklı çıktım!” Bu sözler kuşkucu kahkahalara sebep oldu, ama o yılmadan konuşmasına devam etti.

“Bu kadın büyüyüp Umut Kardeşliği’nden ayrılan kimsesizleri Pelham Crescent’daki evine hizmetkâr olarak işe alıyormuş gibi yapıp, aslında onları seanslarında kullanıyor. Bu insanlar hayalet gibi giyinip dolabın altındaki delikten yukarı çıkıyorlar.”

Kahkahalar dinmişti, ama izleyiciler arasında kuşku mırıltıları vardı. Connie onları duymazdan geldi.

“Halalarım ile birlikte bir seansına katılmıştık ve seansta ışıklı elbisesi içinde bir kız göründü. Zavalılı halam onun uzun zaman önce kaybettiği kızı Ida olduğunu düşündü. Kız ‘eve geleceğini’ söyledi ve sonra aynı kızı tekrar gördük.”

Salonda bir yerde bir kadın ağlamaya başladı. Connie onun sevgili halası Dorothea olduğunu biliyordu. Ama bunu yapması gerekiyordu.

Madam Vichani ayağa kalktı. Yüzü öfkeden çarpılmıştı. “Bu ne cüret? Sen daha bir çocuksun, ruhlar âleminde ne anlarsın! Bunlar için kanıtın var mı?”

Connie sakın bir sesle, “Bir tanışım var,” dedi. “Arthur Harker, ayağa kalkar mısın?”

Arthur ürkek ve sarsılmış bir halde ayağa kalktı. Connie onun cesur olmasını diledi.

Arthur ayağa kalktığı anda konuşamıyordu. İzleyiciler de Connie de nefeslerini tutup beklediler.

Genç adam sonunda, “Bu doğru,” dedi. Sesi giderek daha gür çıkıyordu. “Connie’nin söylediği her şey doğru. Connie ile Madam Vichani’nin seansına gittik ve Madam Vichani casusluk yaptığımız için bizi hapsetti. O seansta hayalet gibi davranan hizmetçisi Ethel’di.” Garson kostümü içindeki Ethel’i gösteriyordu. Kadın ön sırada oturduğu yere büzülmüştü. “Ama sonra bu kadın büyük bir cesaret gösterdi ve oradan kaçmamıza yardım etti.”

“Ethel, söylediklerimizi onaylıyor musun?” dedi Connie. İzleyiciler arasında şaşkınlık vardı. “O zaman büyük bir cesaretle bize yardım etmiştin. Şimdi de bize yardım eder misin?”

Ethel kararsız görünüyordu. İşini kaybedebilirdi. Ama ona cesur denmesi gururunu okşamıştı. Görünüşe göre artık bir tanık olarak yepyeni ve önemli bir rolü vardı. Connie’ye göre en önemlisi de Madam Vichani’dan içten içe nefret etmesiydi. Bütün gözlerin üzerinde olduğunun, bu saygıdeğer insanların ağzından çıkacak kelimeleri beklediğinin farkındaydı. Buradaki hanımefendilerden biri ileride ona iş teklif edebilirdi.

Connie kadının ne düşündüğünü anlayıp sabırla bekledi.

Ethel sandalyesinden ayağa fırladı, kafasındaki garson şapkasını çıkardı ve önlüğünü çözmeye başladı.

“Bayan Brown ahlaksız biridir,” diye bağırdı ve üzerinden çıkardıklarını hasır zemine fırlattı. “Merak ediyorsanız onu da söyleyeyim evet, gerçek ismi bu. Bizlerden daha üstün bir yanı, diğer dünyayla bir bağlantısı falan yok. Küçük kız haklı! Hepsi bir aldatmacaydı ve ben ölümden dönen ruhlardan biri rolü oynadım. Ama aslında iyi bir hizmetçiyimdir, kesinlikle!”

Madam Vichani kakhaha fırtınasının arasından, “Bu ne cesaret?” diye bağırdı. “Bunlar doğru değil! Benim yeteneğime nasıl bu şekilde hakaret edebilirsin?”

“Teşekkür ederim Ethel,” dedi Connie.

Sessizliğe gömülen izleyicilere şöyle bir baktı. Kimse nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Ev sahipleri Leydi Lamont’a bakmaya cesaret edemiyorlardı. Ama olanlar, seanstan çok daha eğlenceliydi.

“Şimdi kuzenim Ida Fairbanks olarak bilinen kız hakkında konuşacağım,” dedi.

“Bu kız, Ida Fairbanks’in kaybolduğu yaşta, yani iki yaşında Umut Kardeşliği’ne kabul edilmiş. Ida Fairbanks kaybolduğu sırada üzerinde altın bir madalyon vardı. Madalyonun üzerinde ismi ve doğum tarihi kazılıydı. Ama yetimhane kayıtlarında böyle bir madalyon yok. Buna rağmen kendisine Ida adını veren kız evimize geldiğinde madalyon yanındaydı.”

Salondakiler söylediklerinin tek bir kelimesini bile kaçırmamak için öne eğilmişlerdi. Connie sesini yükseltti.

“Yani iki olasılık var – ya bu kız gerçekten Ida Fairbanks ya da madalyonu çaldı ve hepimizi kandırdı. Biliyorsunuz Ida Fairbanks on sekiz yaşına geldiğinde büyük bir servete konacak ve o gün, çok yakın.”

Artık tam bir sessizlik hâkimdi. Yağmur dinmişti. Dışarıdaki bahçede bekleyen faytonlar arasında uzaklarda bir at kişnemesi duyuldu. Ama onun dışında Connie izleyicileri kendine bağladığını biliyordu.

Madam Vichani sandalyesine yığılmış, her şeyi inkâr eder gibi acı bir yüz ifadesiyle kafasını sallıyordu. Bugün söylenenler yayılacaktı. Bir daha Londra sosyetesinde iş yapamazdı. On iki yaşında bir kıza yenilmişti ve bir gün intikamını alacaktı.

Connie, Madam Vichani'nin dağılmış, kıpkırmızı yüzünde bu düşünceleri görebiliyordu; ama onunla ilgilenecek zamanı yoktu. Üstelik henüz onunla işi bitmemişti.

“Evimize gelen kız gerçekten Ida Fairbanks ise o halde neden Madam Vichani'nin evinde çalışıyordu? Aşçının verdiği iş ilanını görüp bize gelmesi bir tesadüf müydü, yoksa onu Madam Vichani mi göndermişti? Madam Vichani gazetelerden miras hikâyesini öğrenmişti. Belki de Ida Fairbanks gibi davranıp mirası paylaşmaya kızı o ikna etmişti!”

Madam Vichani ifadesiz bir yüzle dimdik oturuyordu.

Connie ıslıl ıslıl gözlerle izleyicilere baktı.

“Bayanlar ve baylar, on beş sene önce küçük Ida Fairbanks'in kaybolduğu gün Ida'nın dadısı onu her zamanki gibi Kensington Bahçesi'ne götürmüştü.

Dadı Sadie Turner’a, onunla sık sık parka gidip oturan Leonard Crake adında bir adam eşlik ediyordu. O gün de birlikte oturmuşlar ve sonra küçük Ida kaybolmuştu.”

Connie izleyicilerin bunu iyice sindirmesi için anlamlı bir ara verip devam etti.

“Ida denilen kız evimize geldikten sonra Leonard Crake bizi takip etti. Daha sonra beni tek başınayken takip edip tehdit etti. Karısı onun tehlikeli biri olduğunu söylüyor. Uzun süre onun bu hikâyede nasıl bir yeri olduğunu merak ettim, ama artık biliyorum.”

Connie izleyiciler arasında Leonard Crake’i gördü. Yüzü cam gibiydi, ama Connie’yi ısırarak ister gibi uzun sarı dişleriyle tırnaklarını kemiriyordu.

Kız derin bir nefes aldı. Bu, onun en büyük kumarıydı.

“Leonard Crake,” dedi ağır ağır. “Lütfen buraya gelir misiniz?”

Adam köşeye sıkışan yabani bir hayvan gibi sağa sola baktı. Ama salondaki gözleri heyecan ve merakla parlayan kelli felli sosyeteden yardım gelmeyeceğini anladı. Yavaşça ayağa kalktı ve istemeye istemeye basamakların önüne gitti. Bastonunu yanına almamıştı, ama yürürken ya da sahneye çıkarken bir zorluk çekmiyordu.

“Bu işe karışmaman için seni uyarmıştım,” diye fısıldadı. “Şimdi çok kötü şeyler olacak.”

Connie alçak sesle, “Biliyorum,” dedi. “Ama siz bunların bir parçası olmayacaksınız, değil mi Bay Crake? Hepsi geçmişte kaldı.” Başıyla adamın boyunda asılı duran tablayı gösterdi. “Hayır kurumu için çalışıyorsunuz, doğru değil mi?”

Kendilerini izleyen bu kadar kişi olmasa, kendi aralarında özel bir sohbet ettikleri söylenebilirdi.

Adam, “Başım derde girmeyecek, değil mi?” diye fısıldadı. “Her yerde polis var!”

“Gerçeği söylemen senin için en iyisi.”

Connie adama baktı. Kısa bir süre sonra adam başını salladı. Madam Vichani oturduğu yerde daha da büzüldü.

Connie, “Size birkaç soru soracağım Bay Crake,” dedi. İzleyicilerin duyması için sesini tekrar yükseltmişti. “Olabildiğince yüksek sesle cevap verir misiniz? Ida kaybolduğu zamanlar karanlık işler yapıyordunuz, değil mi?”

Adamın suratı asıldı. “Evet bayan. Ama daha sonra bunlar için hapis yattım. Ben cezamı çektim.”

Suçunu itiraf eden birinin yakınında olmak, izleyiciler arasında bir dehşet dalgasının dolaşmasına neden oldu. Şu an daha da büyülenmişlerdi.

“İnsanlar özel ‘işler’ yaptırmak için size gelirlerdi, öyle değil mi? Bir gün yine böyle biri geldi ve küçük bir kızıdan kurtulmak istediğini söyledi. İki yaşında bir çocuğu öldürmek kolay, değil mi? Sonra da size çok yüksek bir para teklif etti.”

Crake başıyla onayladı, ama karşı çıkmaya başladı. Connie elini kaldırdı. İzleyiciler nefes bile almıyordu.

“Bunu yapmak için yardıma ihtiyacınız vardı. Küçük kızın dadısına söylemeliydiniz. Ona paradan belirli bir pay vermeyi ve evlenmeyi teklif ettiniz. O da kabul etti. O gün herkese anlattığı gibi uyuya-

kalmadı, sizin küçük Ida'yı alıp belirsiz bir kadere doğru gidişinizi izledi. Doğru mu?"

Crake yine başıyla onayladı.

"Peki ondan sonra ne oldu Bay Crake?"

Adam hiç konuşmadan çaresiz gözlerle Connie'ye baktı. Ağzından anlamsız bir ses çıktı. Sahneye yakın olanlar mum ışığında adamın yanaklarından yaşlar süzüldüğünü gördü.

Connie yumuşak bir sesle, "Anlatın Bay Crake," dedi.

Crake kafasını iki yana salladı.

"Yapamadınız, değil mi?" dedi Connie. "Ida'yı Umud Kardeşliği'ne bıraktınız."

Adam dayanamadı. "O kadar güzel bir bebektir ki," dedi. "Öyle sevimli bir şeyi nasıl öldürebilirdim? Bütün gece cinayeti planladım. Onu kaldığım yere götürüp bağlayacak ve sonra bir yere atacaktım. Ama sıra yapmaya geldiğinde olmadı. Kollarımda öyle güzel uyuyordu ki... Bunu Sadie'ye söylemedim. Her zaman yaptığımı düşündü. Ama yapmadım. Bebeği yetimhaneye götürdüm ve onu içeri aldılar. O zamandan bu yana ona göz kulak oldum, bütün bu süre boyunca büyümesini izledim. Onu bir baba gibi korudum!"

"Yani cinayet parasını Sadie ile paylaştınız ve sonra Ida'nın mirasından da pay alabileceğinizi fark

ettiniz,” dedi Connie. Suçlamadan sakın bir sesle konuşmaya çalışıyordu. Ne olursa olsun, Crake’le işi bitmeden adamın kaçmasını istemiyordu.

“Çocuğun üzerindeki altın madalyonu almayı unuttuğunuz için Umut Kardeşliği’nin müdiresi Bayan Goodenough, Ida’nın kim olduğunu biliyordu. Ertesi gün kayıp çocukla ilgili haberler gazetelerde yayınlandığında durumu fark etti. Madalyonu bile rek kayıtlara sokmadı. Belki gelecekte yapacaklarını çoktan planlamıştı. Madam Vichani onun yakın arkadaşıydı ve Ida yetimhaneyi terk edince, onun yanında iş bulmasını sağladı.”

Connie medyuma döndü. “Seansa gelmemiz için kartviziti bilerek kapımıza bıraktınız. Bunu yapmamız sizin için fazladan şans oldu, değil mi?”

Madam Vichani karşılık vermedi, yenilmişti ve bunu biliyordu.

“O seansta Ida’ya ne söylemesi gerektiği öğretil-di ve bir süre sonra Alfred Street West’deki evimize gönderildi. Zamanlama mükemmeldi – Fairbanks servetini devralacağı on sekizinci doğum günü yaklaşıyordu.

“Bu planın içinde siz de vardınız Bay Crake! Madam Vichani ve Bayan Goodenough ile birlikte Ida’yı ustaca yönlendirdiniz ve ona servetin dörtte birini vermeye söz verdiniz. Diğer yandan o para za-

ten onun hakkıydı, değil mi? Ida'nın bunu kabul etmesi için ne dediniz bilmiyorum, ama bunu yapmak istemediğini biliyorum. Hâlâ bir sahtekâr olmadığını fark etmiş değil!”

Connie, Leonard Crake'in gözlerinin ta içine baktı. “Yani hayatınızda yeni bir sayfa açtığınız pek o kadar doğru sayılmaz, değil mi?”

Crake, Connie'nin önünde asık suratla duruyordu. Gözyaşları kurumuştur, duruşu gergindi.

“Ben, Ida'ya göz kulak oldum, olmadım mı? Ona göz kulak olmak için yetimhanede ıvır zıvır işler yaptım. Sağ salim size gelmesi için onu izledim. Onu öldürmedim. Bir babanın evladına yapacağı gibi onu korudum! İşlerin bu noktaya gelmesi benim suçum değil.”

Connie derin bir nefes aldı.

“Ida'yı öldürmeniz için size kim para verdi Bay Crake? Sylvie Hala'm parayı verdiğiniz zaman Sadie Turner'ın yanında minnacık kaldığı biri olduğunu söyledi. O adam siz değildiniz Bay Crake, sizden daha büyük, daha iri yarı, kırıntılarla değil, bonfilelerle beslenen biri.

Ida talep etmediği takdirde Fairbanks servetine konabileceğini bilen biri. Kumar alışkanlığı olan ve o zaman bile işleri kötü gittiği için paraya deli gibi ihtiyacı olan biri. Kendi emriyle kızın öldürüldüğü-

nü düşündüğü için, o gün eve gelen kızın sahtekâr olması gerektiğini bilen biri! Ama oğlu o kızla evlenip Fairbanks servetini paylaşacağı için bunu söylemeyecek biri.

Ida'yı onun için bu kadar tehlikeli bir yere nasıl gönderebildiniz Bay Crake?" dedi Connie. "O kişi burada izleyiciler arasında, değil mi?"

Leonard Crake kolunu kaldırıp parmağını uzattı. Parmak kendinden geçmiş izleyiciler üzerinde gezinip aşağı indi.

"Buradaydı," diye mırıldandı Leonard Crake. "Nereye gitti?"

Çadırın arkasında Harold Thurston'ın durduğu yere bakıyordu. Orası artık boştu.

31

Bay Thurston ne zaman gitmişti? Connie başlarda olduğuna emindi. Ona yönelik suçlamalar yüzünden gitmemiştir, belki de onları hiç duymamıştır.

Adam, Ida'nın peşindeydi ve kız, Alfred Place West'teki evde yalnızdı. Onun çılgın zihninde Fairbanks serveti ile arasında duran tek şey Ida'ydı.

Connie, Leonard Crake'e dehşetle bakıp sahnenin basamaklarını uçarcasına katetti ve daha önce oturduğu sıraya geldi.

"Kalk Arthur! Ida tehlikede!"

Halasının bembeyaz, korku dolu yüzünü fark etmişti, ama anlatacak zaman yoktu.

Arthur şaşkın şaşkın kıza baktı. "Nereye gidiyoruz?"

"Alfred Place'e dönüyoruz! Ida'yı kurtarmamız gerek!"

Arthur sersemlemiş halde sandalyesinden kalktı ve kızın arkasından sendeleyerek ilerledi. Salonda

kargaşa vardı, izleyiciler şaşkınlıkla birbirlerine bakıyorlardı.

Dışarıda hava nemliydi. Heyecanlı heyecanlı konuşarak aceleyle dışarı dökülen insanların önünde çadırdan çıkarken Madam Vichani ya da Leonard Crake'e ne olduğuna bakmadı.

Frank artık çimenlerin üzerinde değildi; sarsıntının etkisiyle ambulans ekibi tarafından götürülmüş olmalıydı.

Connie, Frank'i düşünmüyordu. Çay çadırından gelip panik içinde ellerini sallayan uşak Higgs'i görünce çok daha fazla endişelenmişti.

“Pasta bıçağı yok! Ben seanstayken çalmışlar!”

Connie ıslak çimenler üzerinden koşarak dosdoğru doğu kapısına gitti; burası Alfred Place West'e en yakın kapıydı. Hayatında ilk kez, dizlerine gelen bir elbise giydiği için mutlu olmuştu. Böylece rahat koşabiliyordu.

Kapıdaki polis ona şaşkınlıkla baktı. “Her şey yolunda mı bayan?”

“Hayır!” dedi Connie nefes nefese. “Alfred Place West'te birini öldürecekler! Dışarı çıkan bir adam çadırdan bir bıçak alıp onu paltosunun içine saklamış!”

“Hırsızlık, öyle mi?” dedi. “Tamam bayan! Birkaç polis daha çağıracağım. Sizi takip ederiz.”

Polis düdüğünün sesi nemli havayı yırtarken, Connie çoktan koşmaya başlamıştı. Arthur'un elin-

den geldiğince ona yetişmeye çalıştığının farkındaydı, ama zavalılık iyi bir koşucu ya da atletik biri değildi.

Topuklarıyla kaldırımları döverek koşmaya devam etti. Alfred Place'e geldi ve Arthur'un ne kadar geride olduğunu anlamak için dönüp arkaya baktı.

Ama gördüğü kişi Frank oldu! Çenesinin etrafında bandaj vardı ve bandajın üzerinden bakan gözleri ateş saçıyordu.

Bandajın arasından dili dolaşarak, "Sen odandan nasıl çıktın küçük şeytan?" dedi. Seansa katılmamıştı, Connie'nin babası hakkında söylediklerini duymuş olamazdı, ama giderek yaklaşıyordu ve Arthur henüz çok uzaktaydı.

Alfred Place'in sakin sokaklarında meydana gelen bu patırtının nedenini merak eden Robert o sırada komşu evin merdivenlerine çıktı. Keyifle şapka kutusunu ipinden tutup çeviriyordu.

Connie nefes nefese, "Durdur onu Robert!" diye bağırdı ve başıyla arkayı gösterdi.

Neyse ki Robert hemen itaat etti. Connie yanından geçip giderken şapka kutusunu elinden bıraktı, hızla basamakları indi ve parlak siyah ayakkabısını Frank'in önüne uzattı.

Frank, Robert'in ayağını gördü, ondan kurtulmaya çalıştı ve ıslak kaldırımın üzerinde kayıp yere serildi. Sırtüstü yatıyordu ve artık bandaj tek gözünün üzerindeydi.

Robert’a bakıp, “Seni küçük pislik!” diye bağırdı. Oğlan ona dil çıkardı ve macera hevesiyle Connie’nin arkasından seğirtti.

Connie kendini basamaklara attı ve var gücüyle kapıya vurmaya başladı. Kapı sımsıkı kapalıydı ve anahtarı yoktu. Kapı tokmağını tuttu ve defalarca vurdu.

“Bessie! Bessie!”

Bessie, ürkek ve telaşlı bir halde elinde toz beziyle kapıyı açtı. Önce Connie’ye, sonra onun yanında duran tanımadığı oğlana ve en sonunda onlara yetişen Arthur’a baktı. En üst basamak birden kalabalıklaştınca, Bessie kaldırımında yatan Frank’i görememişti.

“Bayan Constance! Sorun nedir? Şu elbisenizin haline bakın!”

Connie telaşla, “İda nerede?” dedi.

Bessie resmi bir edayla, “Bayan İda yukarıda, odasında dinleniyor,” dedi. “Ve yanılmıyorsam sizin de odanızda olmanız gerekiyordu küçük hanım!”

“Bay Thurston nerede?”

“Partide olduğunu sanıyordum.” Durdu. Aşağıdaki kaldırıma gözü takılmıştı. Üç polis memuru Frank’in üzerinde bıçak arıyorlardı. Ama aradıkları yanlış kişiydi.

“Eyvah polis! Efendi Frank ne yaptı böyle?”

Elbette ya. Bay Thurston'ın kendi anahtarı vardı. İçeri kolayca girebilirdi.

Connie hızla Bessie'nin yanından geçti. "Sonra açıklarım!"

"Ah, hayır, sen giremezsin," dedi Bessie. Connie'nin ardından içeri girmeye alışan Robert'a sy-lüyordu. "Siz de yle Bay Harker! Bugün ders günü değil." Kaldırımındaki mücadeleye son bir kez dehşetle bakıp kapıyı çarparak kapadı.

Connie yol arkadaşlarının yanında olmadığını daha sonra fark etti, ama o an durup bir şey yapamayacak kadar telaşlıydı.

Evin içi her zamanki gibi karanlıktı.

Bessie elinde toz beziyle başını sallaya sallaya yemek odasına girip gözden kayboldu. Bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu: "Polis mi? Daha neler! Bessie kızım, onun gibi biriyle haşır neşir olmaman iyi olmuş!"

Connie koridor boyu koşup merdivenlerin önüne geldi ve ancak o zaman durup etrafı dinledi.

Evin st katından gıcırtilar geliyor, ahşap direkler gecenin nemiyle şişiyordu; ikinci kattaki banyoda su deposu şırıldadı. Hiç insan sesi duymuyordu, ama burası yüksek ve sesleri boğan merdiveniyle çok

katlı bir evdi. Derken burnuna belli belirsiz bir briyantin kokusu geldi.

Bay Thurston kesinlikle eve dönmüştü.

Basamakları uçar gibi çıkıp misafir odasıyla Bay Thurston'ın gündüz kullandığı odanın bulunduğu birinci katı geçti. Bessie odaları temizledikten sonra kapıları açık bırakmıştı ve içeri şöyle bir bakınca odaların boş olduğunu gördüğü. Birinci kattan sonra ikinci kattaki yatak odalarına geldi. Bu katta Dorothea Hala'nın yatak odası ile evde olduğunda Frank'in uyuduğu Bay Thurston'ın giyinme odası vardı.

Basamaklara olabildiğince yumuşak basmaya çalışıyordu, ama halı öyle yıpranmıştı ki alttaki ahşap çıtırdıyordu. Yukarı çıkarken ortalık giderek karardı. Bessie'nin gaz lambalarını yakmış olmasını dilerdi. Duvarlardaki nem lekeleri korkunç şekiller alıyor, sanki giderek etrafını sarıyordu.

Ida ve Sylvie Hala'nın yatak odası arasındaki sahanlığa gelip nefes almak için durunca iki şeyi fark etti.

Ida'nın yatak odası kapısı ardına kadar açıktı. Yatak boştu ve içeride bir boğuşma yaşanmış gibiydi. Ama Ida'nın odası her zaman dağınık olurdu. Belki yine de...

Derken Connie yukarıdaki sahanlıkta bir -ya da iki- kişinin sesini duydu.

Önce kulağına Bay Thurston'ın korsesinin tüyler ürpertici gıcirtısı, ardından adamın güçlükle nefes alıp verdiği geldi. Ida'nın yatak odasının eşiğinde durup yukarı baktı.

Bay Thurston ve Ida karanlıkta ileri geri sallanarak boğuşuyorlardı. Bay Thurston'ın elinde bir bıçak vardı ve bunu Ida'nın boğazına yaklaştırmaya çalışıyordu. Bıçak o sırada elinden kayıp merdiven boşluğına düştü. Connie'nin yanından geçerken pırıl pırıl parlıyordu. Onun aşağıda bir yere indiği duyuldu.

Bıçak olmayınca Bay Thurston, Ida'nın kollarını tutabiliyordu ve kızı yavaş yavaş merdiven boşluğuna itmeye başladı. Formda biri değildi, ama iri yarı ve Ida'dan çok daha güçlü bir adamdı. Connie adamın ne yapmak istediğini anlamıştı – kızı öldürüp buna kaza s s  verecekti.

Ida'nın saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Tuhaftır, hiç sesi çıkmıyordu. Ama Bay Thurston bir

ses çıkardı: bir tekme yiyince homurdanıp inlemeye başladı.

Connie, “İda’yı bırak, beni duyuyor musun?” diye bağırdı.

Adam bir an bile duraksamadı. Sanki İda’yı öldürme arzusu onu delirtmiş ve kızı fark etmemişti. Connie hiç düşünmeden merdivene doğru atıldı. Ne yapıp edip İda’yı kurtaracaktı.

O sırada hızla yanından biri geçti ve kızıdan önce üst kata vardı. Her zaman atik ve gölgeler içinde kalan, kanunu atlatabilen, suç dünyasındaki geçmiş peşini hiç bırakmayan bir adam.

“Eğer onun saçının teline zarar verirsen Thurston,” dedi Leonard Crake, “senin canına okurum!”

Bay Thurston’ın dikkati dağılınca İda’yı kavrayan elleri gevşemiş olmalıydı. İda boğuk bir iniltiyle yere yığıldı. İki adam onun yerde yatan bedeni üzerinde karşı karşıya kaldılar. Bay Thurston, kızı tutmak için harcadığı çaba yüzünden hâlâ nefes nefeseydi.

Bir saniyelik bir duraksamanın ardından Crake, Bay Thurston’ın üzerine atıldı. Thurston gelen darbeleri savuşturmaya çalıştı, ama şişman biriydi ve güçlkle nefes alıyordu.

Adam duyduğu acıdan iyice sersemlemiş halde merdivene koşmaya çalıştı. Ama o sırada bir şey

oldu. Connie ne olduğunu asla tam olarak bilemeyecekti, çünkü yukarıdaki gölgeler arasında neler olduğu net görülemiyordu. Sanki adamın ayağı korkulukların yanında halıdaki deliklerden birine takılmış gibi görünüyordu.

Thurston düşmemek için korkuluğa tutundu, ama ahşap aniden kırıldı ve bu yüksek evin merdiven boşluğundan aşağısındaki koridora düştü.

Leonard Crake, Ida'nın kıpırtısız bedeninin üzerine eğildi. Adamın sesi Connie'ye kadar ulaştı.

“Elveda meleğim.”

Connie bütün bu olanlar arasında birinin deli gibi ön kapıya vurduğunu hatırladı. Bir noktada Bessie kapıyı açmış olmalıydı, çünkü sahanlıkta Arthur, Robert ve bir polis memuru duruyordu.

Robert'ın gözleri kocaman açılmıştı. “Daha önce hiç ölü biri görmemiştim.”

“Neler olduğunu gördünüz mü bayan?” diye sordu polis memuru.

Connie hayretle tüm vücudunun titrediğini fark etti. “O öldü mü?”

Polis memuru şefkatle, “Korkarım evet,” dedi. “Çok yüksekten düşmüş. Daha sonra kazanın oldu-

ğu yeri inceleyip sizinle konuşacağız. Babanız mıydı bayan?”

“Hayır,” dedi Connie. “Hayır, eniştemdi. Cesedi halam gelmeden kaldırabilir misiniz?”

“Korkarım bunu yapamayız. Cesedi teşhis etmesi gerekecek.” Gözlerini kısıp yukarıdaki loş alana baktı ve kaşlarını çattı. “Yukarıda biri daha mı var?”

“O, benim kuzenim. Bayıldı.”

“Şok geçirmiş olmalı. Onunla ilgilenmeniz iyi olur. Daha sonra konuşmak isteyebiliriz.” Hafifçe Connie’nin sırtına vurdu. “Metin olun bayan. Siz cesur birisiniz, bunu görüyorum.”

Connie, Arthur’u teskin etmek için adama bakındı, ama aşk ona yeni güçler vermiş olmalıydı – şaşırtıcı derecede atletik bir hareketle basamaklardan yukarı sıçradı ve Ida’nın yanına çömeldi.

“Sevgilim! Konuş benimle!”

Polis memuru aşağıda dolaşıyordu. Connie bacaklarının hareket edebildiğine kanaat getirince, Arthur’un arkasından yukarı çıktı.

Robert nazikçe onu takip etti. “Eniştenin ölmesine üzülüyor musun?” diye fısıldadı.

Connie kafasını iki yana salladı. Bay Thurston’ın ne kadar şeytani biri olduğunu anlatmanın pek sırası değildi.

Leonard Crake’i görmek için etrafa bakındı, ama adam ortalarda yoktu. Rutubet lekelerine karışıp duvarları aşan bir gölge gibi hiç kimseye görünmeden evin içinden geçip gitmişti. Polis karşısındaki eski alışkanlıkları onu terk etmemişti.

Ida, su mermeri gibi bembeyaz bir yüzle kırık korkuluğun yanına yığılıp kalmıştı.

Arthur üzüntüyle ellerini ovuşturdu. En azından kızın çığlıklarını bastırmak için Bay Thurston’ın ağzına tıkadığı mendili çıkarmıştı.

Connie’ye dönüp çaresizce, “Ne yapmalıyım?” dedi. “Ya uyanmazsa?”

Robert’ın benzi atmıştı. “O da mı öldü?” diye sordu.

Connie öfkeyle, “Elbette hayır!” dedi. “Onu çevir Arthur ve onu sevdiğini söyle!”

Ida’yı çevirmek için üçünün de uğraşması gerekti –artık Alfred Place West’e ilk geldiğindeki kadar hafif ve ince bir kız değildi– ve Connie, Robert’ın anlayışlı davranıp geride durması için onu dürttü.

Arthur’a gelince, ne yapacağını söylemeye ihtiyaç kalmadı.

Sırtüstü yatan Ida’nın üzerine eğildi ve kulağına yüksek sesle konuştu: “Ida, bir tanem, benimle evlenir misin? Seni her şeyden, piyanomdan bile çok seviyorum.”

Ida'nın uzun kirpikleri titredi. Öksürdü. Yanaklarına renk geldi. Gerindi ve ona bakıp acıyla gülümsedi. Şifon kumaşın altında incecik kolları morarmıştı. Sesi karga gibi çıkıyordu.

“Sen harika ve kusursuz birisin Arthur ve elbette seninle evlenmek istiyorum!” Sonra elini ağzına götürdü. “Ah, ama yapamam! Şimdi hatırladım!”

Arthur perişan bir halde, “Neden?” dedi.

“Çünkü buraya geldiğimden beri herkese yalan söylüyorum! Ida Fairbanks gibi davranıyorum, ama değilim. Connie dışında herkesi kandırmayı başardım. Ben sana layık değilim Arthur!” diye ağlamaya başladı.

Connie sert bir sesle, “Kes şunu,” dedi. “Sen Ida Fairbanks’sin! Bunu az önce partide ispatladım ve eğer kaçıp gitmeseydin, sen de bunu duyardın!”

Ida gözlerini kırptırdı. “Ben Ida Fairbanks miyim?”

Connie başını salladı. “Sana inanmadığım için özür dilerim.”

Ida acınacak kadar cılız bir sesle, “Ama,” dedi, “ama bu Ida olmadığımı sandığım ve mirası almak için Ida olduğum yalanını söylediğim gerçeğini değiştirmez – ah ne kadar kafa karıştırıcı!”

“Seni affediyoruz, değil mi Arthur?” dedi Connie.

“Ah, evet, kesinlikle!” dedi Arthur.

“Pekâlâ, o halde seninle evleneceğim Arthur Har-ker!”

“Demek Frank’i sevmiyorsun?” dedi genç adam titreyerek.

“Frank mi? O korkunç adamı arkadaşım olarak bile görmedim! Ben hep seni sevdim Arthur. Ama sen bana hiçbir şey söylemedin, bu yüzden ben de sandım ki...”

Arthur şaşkınlıktan konuşamıyordu. Ida’nın elini aldı ve okşadı.

“Bay Thurston’dan kaçmaya çalıştım,” diye fısıldadı Ida. “Connie’nin odasına ulaşıp kapıyı kilitlemeyi düşündüm. Ama kapının zaten kilitli olduğunu unutmuşum!”

“Sakin ol bir tanem,” dedi Arthur. “Artık bunları düşünme. O adam seni bir daha rahatsız edemeyecek.”

Connie, “Bence bayıldıktan sonra bir süre kımıldamasan daha iyi,” dedi. “Arthur sana bakar.”

Arthur bunu seve seve yapacaktı.

Robert ona tiksintiyle baktı. “Şu duygusal ortamdan ayrılabilir miyiz artık?” dedi. “Aşağıda olup bitenlere baksak olmaz mı?”

Alt katta Bay Thurston'ın cesedi yoktu ve bu, çok rahatlatıcıydı. Çoktan kaldırmış olmalıydılar.

Başka polisler de gelmişti ve kimisi koridorda dolaşıyor, kimisi de Bessie ile konuşuyordu. Kız ilgi odağı olmaktan memnun görünüyordu. Polis nazik ve anlayışlı davranıp, Dorothea ve Sylvie Hala'yı yalnız bırakmıştı.

Dorothea Hala telefon sehпасının yanındaki sandalyede, Sylvie Hala da bacaklarını ayırıp eteklerini yayarak basamaklarda oturuyordu. Partiye giderken bile kalın yün çoraplarını çıkarmamıştı.

Yanından geçerken Connie'nin bileğini yakaladı. "Aferin kızım!" diye fısıldadı. "O şarlatan medyumun düzenbaz olduğunu en başından anlamıştım tabii. Polise de söyleyeceğim! Fazla bekletmeden benimle konuşurlar umarım!"

Connie, Dorothea Hala'nın yanına geldi. Kadın, ellerini o güzelim parti elbisesinin dizlerinde kenetlemiş öylece oturuyordu. Şok geçirmiş gibiydi, ama vakur bir duruşu vardı.

"Zavallı Harold," diye mırıldandı. "Ona yeni bir halıya ihtiyacımız olduğunu söylemiştim."

Connie kollarını doladı. "Çok üzgünüm halacığım."

Halası hiç kımıldamadı. "Ben değilim," dedi. "O kötü biriydi. Hepimize zorbalık yaptı. Seni savun-

mak için karşısına dikilmeliydim Connie, ama yapamadım.”

“Artık önemi yok.”

“Peki Idacığma ne oldu? O nerede? İyi mi? Onun için de bir şok olmalı.”

“Sanırım birazdan aşağı iner.”

Dorothea Hala, Bay Thurston’ın ölmeden önce Ida’yı öldürmeye çalıştığını bilmiyordu ve bilmesi belki daha iyiydi. Connie onun böyle bir anda bile Ida’yı düşündüğünü görünce elinde olmadan içi acıdı. Tabii bu, doğaldı, Ida onun kızıydı. Ama Connie...

“Frank nerede? Ona babasının öldüğünü söylememiz gerek.”

Connie dikkatle, “Bilmiyorum,” dedi.

Omuzunda bir el hissetti.

“Bu kadar polisi hiçbir arada görmemiştim!” dedi Robert. Heyecanlı görünüyordu. Dorothea Hala’nın yüz ifadesini fark edip kendini toparladı.

Ağırbaşlı bir tavırla kadını selamlayıp, “Kaybınız için üzgünüm,” dedi.

Belki de gitmek için doğru bir an olduğunu fark edip Connie’ye sağ elini uzattı.

“Seninle tanışmak güzeldi Connie Carew! Ayaklarımın büyük olması işe yaradı değil mi?” Resmi bir edayla el sıkıştılar. Sonra çocuk teklifsizce, “Ya-

rın seni ziyarete gelirim,” dedi. “Senin kullandığın yoldan gelmeyi deneyeceğim.” Kıza gizemli bir edayla gülümsedi.

Dorothea Hala oğlanın arkasından bakıp dalgın dalgın, “Ne kadar hoş ve nazik bir çocuk,” dedi. “Arkadaş edinmene memnun oldum Connie.”

Bir polis memuru yanlarına gelip Connie’ye, “Rahatsız ettiğim için özür dilerim bayan,” dedi. “Sizinle özel olarak konuşabilir miyim?”

Connie adamı yemek odasına kadar izledi. Tam o sırada Ida’nın sesini duyunca durup geriye baktı.

Ida eteklerini toplamış merdivenlerden aşağı koşuyordu. Sarı saçları omuzlarından aşağı dökülmüş, etrafa ışıklar saçıyordu. Aşağıda toplanan polisler hayranlık dolu bir sessizlikle ona baktılar.

“Anne! Anne!”

Dosdoğru Dorothea Hala’nın yanına koşup başını kucağına yasladı. Connie’nin halası birbirine sımsıkı kenetlediği ellerini açtı ve kızının saçlarını okşamaya başladı.

Connie kapıyı kapattı.

İnsanın kendini aynı anda hem bu kadar mutlu hem de bu kadar yalnız hissedebilmesi gerçekten çok tuhaftı.

Gazeteler bir süre Bay Thurston'ın ölümüyle ilgili haberlerle doldu.

**Genç Mirasçının Evinde Ölüm
Kavuşmalarına Gölge Düştü**

**Yaşanan Aile Trajedisi Kızın
Mutluluğunu Bozdu**

Ölümcül Düşüş Aileyi Şaşkınlığa Sürükledi

Soruşturma kararı Kaza Sonucu Ölüm'dü. Connie her şeyin tatlıya bağlandığını düşünüyordu. Leonard Crake gelmese, kim bilir neler olurdu? Bunu düşünmeye değmezdi, o da böyle yaptı.

Cenaze törenine fazla gelen olmadı. Anlaşılan Harold Thurston'ın pek arkadaşı yoktu.

Tabutun üzerine toprak atılırken, Connie porsuk ağaçları arasında Frank'i gördü. O da fazla üzgün değil gibiydi. Bay Thurston'ın ölümünden sonra Alfred

Place West'e sadece eşyalarını almak için uğramış, evde kalmamıştı. Connie onun babasıyla ilgili gerçeği bildiğini sanmıyordu, ama emin değildi. O gün Fulham'da ne arıyordu? Babası konuşmaması için Bayan Crake'i tehdit etmesini mi istemişti, yoksa neden orada olacaktı ki?

Connie, halaları, Ida ve Arthur kendilerini bekleyen arabalara doğru giderken Frank ağır ağır patikadan kendilerine yaklaştı. Simsiyah matem kıyafetleri içinde bile her zamanki gibi çok yakışıklı görünüyordu.

Connie, Frank yanağını öperken Dorothea Hala'nın kendini geri çekmemek için zor durduğunu fark etti. "Baban Frank," dedi, "Yasta olmalısın..."

Hep birlikte Dorothea Hala'yı korumak ister gibi çevresinde toplanmışlardı. Frank onlara bakıp, "Hüzünlü bir gün," diyerek araya girdi. Arthur kolunu Ida'nın beline doladı ve dik dik adamı süzdü. Frank, Connie'ye baktı, sonra gözlerini yere indirdi. "Hepimiz için bir kayıp."

Dorothea Hala kararsızlıkla, "Evet..." dedi. "O artık burada olmadığına göre, sen ne yapacaksın Frank?"

Genç adam neşeyle, "Ben Amerika'ya dönüyorum," dedi. "Benim evim orası. Londra sıkıcı eski bir kuyu. New York yeni bir yüzyılın başladığı yer!"

Kadın bitkin bir sesle, “İyi şanslar,” dedi, ama bunu tekrarlayan olmadı.

Cenazeden sonraki gün Connie, Ida ve Arthur misafir odasında oturuyorlardı. Geçen haftanın heyecanlı olayları arasında müzik dersleri unutulmuş, köşedeki piyano yalnız kalmıştı. Ida ve Arthur kanepede el ele oturup Connie’ye sorular soruyorlardı.

Odanın yarısını kaplayan Bay Thurston yokken içerisi çok daha geniş görünüyordu. Onun ölümüyle birlikte bütün ev derin bir oh çekip, daha aydınlık ve ferah bir yer haline gelmiş gibiydi. En tuhafı da duvarlardaki rutubet lekelerinin, evi izleyen kafaların solup yok olmasıydı. Connie yatak odasındaki-
nin bile kaybolduğuna emindi.

Ida, Connie’nin Bay Thurston’ı suçladığı önemli konuşma sırasında elbette orada yoktu, bu yüzden Arthur’dan daha çok sorusu vardı.

“Bu gizemi çözmeme yardımcı olan bir sürü şey vardı,” dedi Connie. “Onları hemen fark etmedim, ama zihnimin bir yerinde kalmış olmalılar.”

“Umut Kardeşliği’ndeki adam, yani Bay Crabb insanda koruma hissi uyandıran bir yanın olduğunu söyledi Ida. Arthur da aynı duyguyu hissetmiş. Ben de öyle.

Sadie Turner, Leonard Crake’de evin mahzen kapaşı anahtarı olduğunu söyleyince, sana gerçekten zarar vermek istese istediğı zaman içeri girebilirdi diye düşündüm. Sonra da sana zarar vermek için peşinde olmadığını düşünmeye başladım. Onun parti-de sana bakışını gördüm. Bir katilinki gibi değildi. Bir *koruma* gibiydi.

Bu yüzden bizi izledi. Plan gereğı buraya göndermiş olsa bile, seni Bay Thurston’dan koruyabileceğini düşünüyordu.

Ama sen ondan korkuyordun. Seni yetimhaneye götürmesinden korktuğunu söyledin, ama yetimhaneyi bir sene önce terk ettiğini öğrendikten sonra buna inanmadım! Sonra Ethel ‘Kaptan’ı önceden tanıdığını ve onunla Madam Vichani’nin evinde tekrar karşılaştığını anlattı. Bay Crake ile ‘Kaptan’ın aynı kişi olduklarını ve onun da seninle birlikte Madam Vichani’nin evinde kaldığını anladım.”

Ida elleriyle yüzünü kapadı. “Madam Vichani’nin evinde bir tutsak gibiydim, o rezil seanslarda oynadım! Oradan kurtulmanın tek yolu Ida Fairbanks rolü yapmayı kabul etmektir. Bunu yaparsam paradan belirli bir pay vereceklerdi. Evden ayrıldıktan sonra Crake’in beni kontrol etmek için sürekli göz hapsinde tuttuğunu düşünüp endişeleniyordum.”

Kızın yanaklarından aşağı yaşlar dökülmeye başlayınca, Arthur ona sıkı sıkı sarıldı.

“Sizi kandırdığım için kendimden nefret ettim! Geceleri yalnız kalınca sürekli bunları düşünüp ağlıyordum. Bir annem olmasını ne kadar istediğimi anlatamam. Gerçeği itiraf edemedim, bunu yaparsam onu kaybedecektim. Sonra Arthur’a aşık oldum.” Utangaç gözlerle ona baktı.

Arthur ona daha sıkı sarılarak, “Crake çok kötü biriydi hayatım,” dedi.

“Çok da kötü biri değildi,” dedi Connie. “bir tarafı iyi olmaya çalışıyordu.”

Ida biraz endişeyle, “Anahtar hâlâ onda mı?” dedi.

Connie gülümsedi. “Hayır, Bessie anahtarı mutlak masasında bulmuş. Sanırım bu da Crake’in hoşça kal deme şekli.”

Kız kafasını iki yana salladı. “Bayan Goodenough ve Madam Vichani ondan daha kötülerdi, çünkü onlar yaptıkları işten para kazanıyordu. Leonard Crake fakirdi, suç dünyasını geride bırakmıştı ve düzenli bir işi yoktu. Yine de üçü birlikte Ida’nın servetini ele geçirmeye çalışıyordu.”

“Bay Thurston’dan ne zaman şüphelendin Connie?” diye sordu Arthur.

“Sylvie Hala’nın anlattıkları olup bitenlerin arkasında onun olduğunu fark etmemi sağladı,” dedi Connie. “Sanırım halam da bunu biliyordu, ama hafızasına güvenemiyordu.

Cinayet için en güçlü motivasyon Bay Thurston'daydı. Sylvie Hala bana söylemişti. Adam, Ida ortadan kaybolursa Fairbanks servetinin Dorothea Hala'ya kalacağını düşünmüş. Halam evlendiğinde hastaydı ve adam onun çok geçmeden öleceğini hesap ediyordu. Halamın ailesinde para olduğunu biliyordu ve bu paranın kendisine geçmesini bekledi.

Mahkemenin küçük Ida'yı ölmüş kabul edeceğini düşündü. Karar onda çifte şok yaratmış olmalı. Dorothea Hala umduğundan sağlıklıydı. Üstelik vekiller mahkemeyi Ida'nın on sekizinci doğum gününe kadar ölü kabul edilmemesi ve mirasın emaneten yönetilmesi gerektiğine ikna etmişti. Thurston'ın uzun süre beklemesi gerekecekti.

Dorothea Hala, Ida'nın bulunduğunu söyleyince Bay Thurston'ın ne kadar garip tepki verdiğini hatırlıyorum. Cesedi bulduklarını sanmıştı! Ida'yı görünce onun yalan söylediğini, ama bu konuda sessiz kalması gerektiğini biliyordu.

Gazeteleri Ida'nın dönüşü hakkında yazmaya teşvik etti. Cinayetin izlerini yok etmek ve Ida'nın sosyeteye kabul edildiğini görmek istiyordu.

Ama sonlara doğru kontrolü kaybetti. Aksi halde bıçağı almazdı diye düşünüyorum. Borçlarından kurtulması gerekiyordu. Bunun yolu senin ölmendi Ida, çünkü o zaman servetin Dorothea Hala'ya geçecek ve daha önce olduğu gibi parayı yine Thurs-

ton yönetecekti. Halamı hasta olduğuna inandırıp denetimi altında tutmak işine yarıyordu.”

Ida hafifçe ürperdi. Bir süre sessizce oturdular. Derken dışarıda müthiş bir fren ve kulak tırmalayıcı bir korna sesi duyuldu.

Connie pencereye koştu.

Güneş ışığında alev alev yanan kızıl saçlarıyla tanıdık biri elindeki gözlükleri deli gibi sallayarak arabadaki boş koltukları gösteriyordu.

“Bu, Lavender!” diye bağırdı Connie. “Kimler gezmeye geliyor?”

Bir hafta sonra Connie, Ida ve halaları masada kahvaltı ediyorlardı. Güneş pencerelerden girip duvarlara vuruyor, keskin ışığıyla rutubet lekelerini görünmez kılıyordu. Yağmurlu, soğuk bir başlangıcın ardından yaz en sonunda kendini göstermeye başlamıştı.

Ida nişan yüzüğünü güneş ışığına tuttu. Taşlar ışık hüzmeleri saçtılar. Arthur o yüzüğe varını yığunu vermişti. Küçük bir yüzüktü, ama parlaktı ve Ida buna çok mutlu olmuştu. Dorothea Hala bir seneden önce evlenmemelerini söylemişti – Ida henüz çok gençti ve Arthur, Kraliyet Müzik Akademisi’nden mezun olmalıydı.

Arthur daha gelmemişti, ama eli kulağındaydı. Dorothea Hala onun yeterli besin almadığını düşünüp endişeleniyordu ve genç adam hemen her gün kahvaltıya geliyordu.

Kimi zaman Robert da onlara katılıyordu. Onlardaki kahvaltının komşudakinden daha ilginç olduğunu söylüyordu.

Posta gelmişti. Bessie her zamanki gibi bir tepsi üzerinde mektupları getirdi. Bay Thurston'ın mal varlığı sıfıra yakındı, ama Fairbanks mirasıyla ilgili halledilmesi gereken bazı meseleler vardı. Artık mahkeme Ida'yı asıl mirasçı olarak tanımıştı. Bu yüzden mektuplar genelde çok sıkıcı oluyordu.

Ama bugün siyah kalın bir el yazısıyla Sylvie Hala'nın adının yazılı olduğu krem rengi kalın bir zarf gelmişti.

Sylvie Hala elini zarfın üzerine koyup gözlerini tavana çevirdi. Bir duraklama oldu. Herkes bir şeyler söylemesini bekleyerek ona bakıyordu. En sonunda zaferle, "Kuzen Flossie!" dedi.

Zarfı yırtarak açarken üzerine marmelat lekeleri bulaştırmıştı. "Evet, ondan geldiğini biliyordum! Ruhlar işbaşında!"

"Ölüler değil mi?" diye sordu Connie.

"Hayır tatlım. Kimi zaman bizi yönlendiren görünmez varlıklar olduğunu söylemek istedim. On-

lar, Harold'ın ölümüyle ilgili hiçbir şey bilmeyen kuzenimi bu mektubu yazmaya ittiler!”

“Gazetede okumuş olabilir,” dedi Connie.

“İskoçya’da değil! Orada farklı gazeteler olduğuna eminim.”

Sylvie Hala mektubu çabucak okudu. “Halanı ve beni Ağustos’un son iki haftasında kocasının vereceği av partisine davet ediyor.” Sevinçle Dorothea Hala’ya bakıp gülümsedi. “Onları görmeyeli çok uzun zaman oldu, değil mi hayatım? Gidelim mi?”

Dorothea Hala kararsızdı. “Evi satışa koyacaktım ama...”

Sylvie Hala elindeki ekmeği şöyle bir salladı. “Bunu yine yapabilirsin. Emlakçı bütün işleri halleder. Senin de bir değişikliğe ihtiyacın var.” Nedense Bay Thurston’ın ölümünden beri Sylvie Hala çok daha makul bir insan olmuştu.

“Belki de haklısın,” dedi Dorothea Hala. Keyifli, umut dolu ve üstelik çok da genç görünüyordu.

Ön kapıya sabırsızca vuruldu. Bu, Arthur’dan başkası olamazdı. Her zaman belirli bir ritimde vururdu – tak, tak, taka tak.

Ida neşeyle ayağa fırladı. Koridorda hafif adımlarla koştuğunu duydular.

Connie düşünceli bir ifadeyle ekmeğini kemiriyordu.

Dorothea Hala'sına bakıp, "İda'nın kızın olduğunu hep biliyor muydun?" diye sordu.

"Buna inanmayı o kadar istedim ki, sanırım sonunda gerçekten inandım! Ama doğru olmasa da fark etmezdi. İda'yı olduğu haliyle seviyorum."

Arthur yanında İda ile yemek odasına daldı. Genç kız gülümsüyordu. Arthur'un da elinde bir mektup vardı ve kabartmalı kâğıda daktiloyla yazılmıştı.

"Harika haberlerim var Bayan T! Şunu dinleyin! Waldo Bamberger adında zengin bir Amerikalı var. Kendisi Shining Seas deniz hatlarının sahibi. İki hafta sonra bir New York seferinde yolculara piyano çalmamı istiyor! Bu, şu ana kadar sahip olduğu en büyük yolcu gemisi olan *Princess May*'in ilk seyahati olacak. Bu kadar geç haber verdiği için özür diliyor, piyanisti hastalanmış. Kendisi de partideymiş ve beni orada dinlemiş. Üstelik İda'yı da davet ediyor." Kızı öptü "Sosyete haberlerini okurken nişanlandığımızı görmüş! Birinci sınıfta seyahat edeceğiz, inanabiliyor musunuz? Bana verecekleri ücretin yanında tüm masraflarımız da karşılanacak!"

"New York! Buna inanabiliyor musun anne?" diye bağırdı İda.

"Senin gidebileceğini sanmıyorum," dedi Dorothea Hala. Yüzündeki endişeli ifade şu an geri gelmişti. Anlaşılan endişeleri henüz tamamen kaybol-

mamıştı. “Sen nişanlısın Ida, henüz evli değilsin. Bu, pek uygun olmaz.”

“Ah, lütfen anne!” Ida zıplayıp duruyordu.

“Şey...”

Connie, Dorothea Hala’nın Ida’nın yalvaran gözlerine fazla direnemeyeceğini biliyordu.

Gözlerini tabağına indirdi. İki davete de dâhil olmadığını fark eden yoktu. Herkes heyecanlı bir şeyler yaparken, Alfred Place’de Bessie ile birlikte kalmak dayanılmaz olacaktı.

Sylvie Hala aniden konuşmaya girdi. Belki de Connie’den yayılan acı dalgasını hissetmişti.

“Neden Connie’yi Ida’nın yanında göndermiyor-sun? Aynı kamarada kalabilirler.”

Dorothea Hala kuşkuyla, “Connie mi ona göz kulak olacak?” dedi. “Biraz genç değil mi?”

“Ama yaşına göre oldukça akıllı,” dedi Sylvie Hala.

“Ah, evet, Connie gelsin!” diye bağırdı Ida. “Onun bilet parasını öderim. Artık yığınla param var! Onun bize göz kulak olması gerekiyor, öyle değil mi Arthur?”

“Oh, kesinlikle! Connie olmadan yapamayız,” dedi Arthur.

Dorothea Hala’nın masadakilere bakıp gülümse-mesiyle, Connie’nin yüreğindeki hüznün kayboluver-di. “Sanırım bu mümkün.”

Karar verilmişti.

New York! Kendisi, yani Constance Clementine Carew, dünyanın en heyecan verici kentine gidiyordu!

Connie olanlara inanamıyordu. Özgürlük Heykeli'ni, Manhattan'daki gökdelenleri, Broadway'i, Brooklyn Köprüsü'nü düşünerek hayallere daldı. Bu seyahat, acemi bir antropolog için kim bilir ne fırsatlar barındırıyordu! İnceleyeceği bir sürü insan olacaktı ve Amerikalılar onu bekliyordu!

Halasının aklına bir düşünce takılmıştı.

“İda'yı geri getireceksin, değil mi Arthur? Sakın Bay Bamberger ile orada kalmayı aklından geçirme. Onu bir kez daha kaybedemem. Onun yeri bizim yanımız, en azından evlenene kadar.”

Arthur sevinçle, “Elbette, Bayan T,” dedi.

Connie zayıf bir sesle, “Benim yerim de burası mı?” diye sordu.

Bu sözler ağzından öylece çıkıvermişti, ama birden çok önemli bir soru haline geldi. Belki de başından beri öyleydi.

Dorothea Hala, Connie'nin yüzündeki ifadeyi görünce hemen ayağa kalktı ve yanına gidip ona sımsıkı sarıldı.

“Elbette hayatım,” dedi. “Her zaman. Bunu söylememe gerek bile yok.”

Yine de Connie bunu duyduğuna memnundu.

Şimdilik tek bilmek istediği buydu.

Connie Carew bilime ve sırlara meraklı...

Güzeller güzeli Ida bir gün gelip Connie'nin yıllar önce kaybolan kuzeni olduğunu söyleyince herkes çok şaşırdı. Connie Ida'ya inanmayı çok istiyordu, ama tüm kanıtlar onun aleyhineydi.

Geçmişte onu bulabilmek için hem polis hem de küçük kızın ailesi ellerinden geleni yapmışlardı. Bu güzel kız gerçekten Ida olabilir miydi? Connie kendisine engel olmaya çalışanlara rağmen bu soruya cevap bulabilecek mi?

GENÇLİK SERİSİ

13+
yaş

KDV dahil fiyatı
14 TL